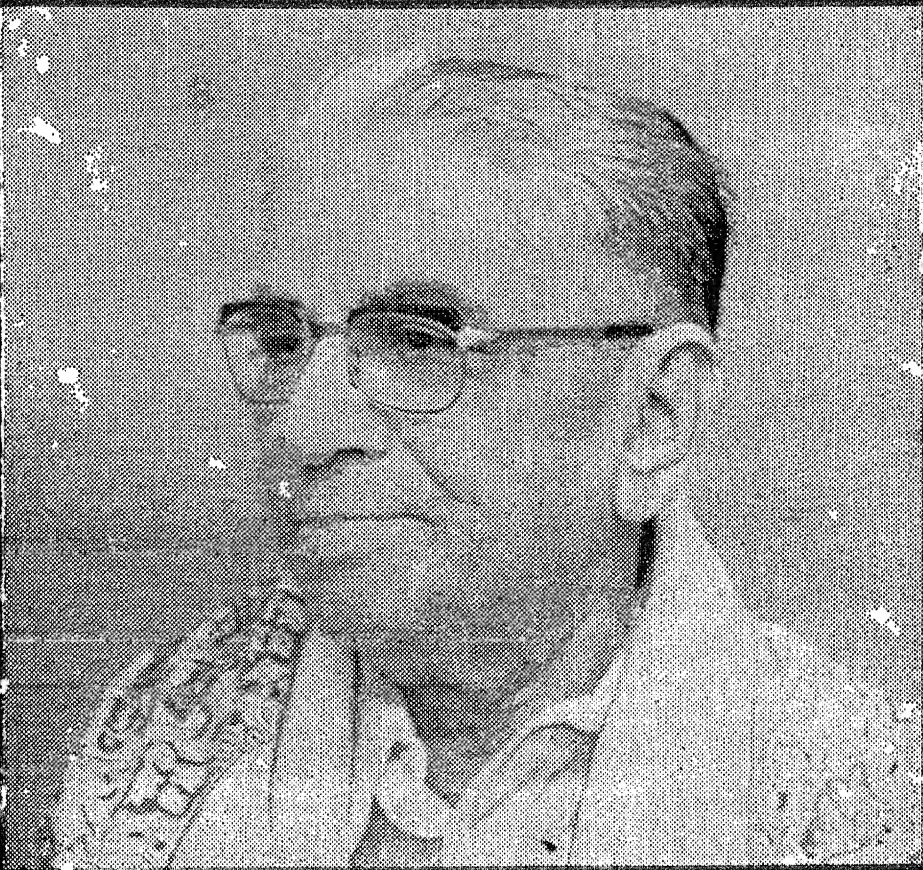

வள்ளுவர்
காட்டிய வழி

303

தீருக்குறளார்

புரட்சிக் கவிஞர்—பாவேந்தர்

பாரதிதாசன்

பாடுகிறார் :

திராவிட நாட்டுநீர் உங்கள் செயற்கெலாம்
அறமே அடிப்படை ஆதல் வேண்டும்
அறம் எனல் வள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள்

செல்லும் வழிக்குத் திருக்குறள் விளக்கு!
மனமா சறுக்கும் இனிய மருந்து
கசடறக் கற்க! கற்றிலார் அறிஞர்பால்
கேட்க! கேட்க! திராவிடம் மீட்க

ஒளவையார் அருளிய ஆத்திச் சூடியில்
ஒரு தொடர்தன்னை—ஒன்றுக்கான
உரையை—எப்படி ஒருவர் இலேசாய்
நினைவில் நிறுத்தி இனித்துரைப்பாரோ
அப்படித் திருக்குறள் முனிசாமி அறிஞர்
முப்பால் ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது
குறளையும் அவற்றிற்குக் கொடுத்த பொருளையும்
நினைவில் நிறுத்தி இனிது விளக்கும் ஓர்
ஆற்றல் உடையவர்; அவர் திருக்குறள் மலர்
வழங்கும் நகைச்சுவை மறச்சுவை பிறகவை
ஆர்ந்தசொல் அனைத்தும் பெரும்பயன் அளிப்பவை

அரிசிமா இட்டலி அளிப்பதாய்ச் சொல்லிப்
பாசிப்பயற்றுமி படைப்பார் அல்லர்;
அறிஞரின் பேச்சும் எழுத்தும் அருங்குறள்
தேன்ஆற்றி வின்று செம்பில்மொண் டளிப்பவை

குறட்பயன் கொள்ள நம்திருக்
குறள்முனி சாமிசொல் கொள்வது போதுமே!

புதுவை தந்த
புரட்சிக் கவிஞர்
பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

வள்ளுவர் காட்டிய வழி

ஆசிரியர் :

தமிழ்மறைக் காவலர்—கலைமாமணி
திருக்குறளார் வீ. முனிசாமி

திருக்குறளார் வெளியீடு

D. 4, டர்ன் புல்ஸ் சாலை,
நந்தனம், சென்னை - 600 035.

வெளியீடு 2

வள்ளுவர் காட்டிய வழி

(C) அனைத்து உரிமையும் ஆசிரியர்க்கே.

முதற் பதிப்பு—நவம்பர் 1987

விலை ரூ. 10

திருக்குறளார் பதிப்பகம்

சென்னை-600035.

அச்சிட்டோர் :

அகஸ்தியர் அச்சகம்

97, பஜனை கோயில் தெரு,

சூளைமேடு, சென்னை - 600 094.

திருக்குறளார் வீ. முனிசாமி

D. 4, டர்ன் புல்ஸ் சாலை,
நந்தனம், சென்னை-600 035.

வள்ளுவர் வழியே நல்வழி வாழ்க்கையில் அதுவே நம்வழி

உலகப் பொதுமறை என்னும் புகழுடன் திராவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் மக்களிடையே சிறந்து விளங்கி வருகின்றது. என்னுடைய இளமைக் காலந் தொட்டே திருக்குறளின் மீது அளவுகடந்த பற்று வைத்து 1330 குறட்பாக்களையும் மனனம் செய்தேன். சிறந்த தமிழறிஞர்களிடம் உரை விளக்கம் அறிந்து பயனடைந்தேன்.

உயர் நிலைப் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்திலேயே சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற ஆவல் மிகுதியால் அந்தத் துறையில் பயிற்சிப் பெற்றேன். உயர் நிலைப் பள்ளிப் படிப்பையும், கல்லூரிப் படிப்பையும் திருச்சிராப்பள்ளி நகரத்திலேயே முடித்தேன். பின்னர், சட்டக் கல்லூரி படிப்பிற்காக சென்னைக்கு வந்து சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன்.

1935 ஆம் ஆண்டில் திருக்குறள் சொற்பொழிவினைத் தொடங்கிய நான் இன்றுவரை இயன்றவரை பணியாற்றி வருகின்றேன். சிறந்த புலவர்களிடையே அறிமுகமாகியிருந்த திருக்குறளைப் பாமர மக்கள் அறியுமாறு செய்ய வேண்டும் என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்ட நான் ஓரளவு வெற்றி பெற்றேன் என்று பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் கடந்த 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சிற்றார்கள், பேரூர்கள், பற்பல நிறுவனங்கள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் - கல்லூரிகள், இவைபோன்ற நிறுவனங்கள்

எல்லாம் அடியேன் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்துமாறு அன்பர்கள் பெருந்துணை புரிந்தனர்.

பம்பாய் நகரத்தில் சில ஆண்டுகள் தங்கியிருந்த காலத்திலும் டில்லியில் பாராளுமன்றத்தில் 5 ஆண்டுகள் இருந்த காலத்திலும் தொடர்ந்து திருக்குறள் தொண்டினைச் செய்து கொண்டு வந்தேன். 'குறள் மலர்' என்ற பெயரில் வாரப் பத்திரிகையை நடத்தி திருக்குறள் பரவ அரிய தொண்டு செய்ய முடிந்தது. பொது மக்களிடத்திலும், பாமர மக்களிடத்திலும் எளிமையாகவும், நயமாகவும், நகைச்சுவையுடனும் திருக்குறளினைப் பேசி அவர்களுக்குப் புரியுமாறு அந்தக் காலத்திலேயே தொண்டு செய்த நல்வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தேன். 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பேச்சினாலும் எழுத்தினாலும் செய்து வந்த தொண்டினால்தான் தமிழ் மக்களிடையே திருக்குறள் பரவத் தொடங்கியது என்று சொல்லுவது மிகையாகிவிடாது.

பேச்சுத் தொண்டுடன், எழுத்துத் தொண்டும் தேவை என்று கருதி, அந்தக் காலத்திலேயே சிறுசிறு நூல்களாக 40 நூல்களுக்கு மேல் வெளியிட்டு, அவைகள் மக்களிடையே நன்கு பரவுமாறு செய்தேன். அந்த நூல்களின் தொகுப்புத்தான் இப்பொழுது வெளியிடப்படுகின்றன. "வள்ளுவர் காட்டிய வழி" என்ற இந்த நூலும் அந்தத் தொகுப்பு நூல்களில் ஒன்றாகும். தமிழன்பர்கள் மிகுதியும் பயனடைவார்கள் என்று நம்புவதோடு, பயனடையவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அன்புள்ள,

நரலாசிரியன்.

தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்

கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு.

நான்கு நூல்கள்

நவில்தொறும் நூல்தயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்டிடை யாளர் தொடர்பு

யாம் அறிந்த புலவர்களிலே திருக்குறளாரைப் போல் குறட்பாக்களைப் பயின்று பயின்று, அவைகளின் நயத்தை நகைச்சுவையோடு சொல்லக் கூடியவர் எங்கும் காணோம்.

திருக்குறளார் ஒரு பொருளைக் கண்டதும், அதைப் பற்றி வள்ளுவர் கூறிய குறட்பாவைக் கூற வல்லவர். அவருடைய திண்ணிய நினைவாற்றல் எல்லா ருக்கும் வராது.

அவர் நகைச்சுவையுடன் பேசுவது மட்டுமின்றி நூற் களும் எழுதியுள்ளார்.

‘என்றைய தினம் திருக்குறள் ஒவ்வொரு தமிழன் கையிலும் ஆக்கம் பெறுகின்றதோ அன்றே நாடு முன்னேற்றமடைய முடியும் என்பது ஒருதலை.’ என்பது திருக்குறளாரின் சிரிய கொள்கையாகும். இக்கொள்கையைப் பரப்ப வேண்டி அவர் பெரியவர்களும், சிறுவர்களும் விரும்பிப் படிக்கும் வண்ணம் சிறு சிறு நூற்களை எழுதினார். அவைகளில் நான்கு சிறு நூற்களின் தொகுப்பு வள்ளுவர் காட்டிய வழி.

நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மூத்தவர் சிறுவர்களுக்குத் திருக்குறள் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்த வேண்டி அண்ணன் தம்பிக்குத் திருக்குறள் சொல்லிக்கொடுப்பதாக முதல் நூலை எழுதினார்.

அவர் ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கு எப்படித் திருக்குறள் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்த வேண்டி.

ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குத் திருக்குறள் கற்றுக்கொடுப்பதாக இரண்டாவது நூலை இயற்றினார்.

யார் சொல்லியும் மக்கள் வள்ளுவர் காட்டிய வழியில் நடப்பதில்லை. வள்ளுவரே வந்து உலகப் பெருமக்களுக்கு அறவுரை கூறுவது போலக் கற்பனை செய்து மூன்றாம் நூலை இயற்றினார்.

அவர் நான்காவது நூலில் நான்கு கட்டுரைகளைக் கூறுகிறார்.

அண்ணன் தம்பிக்குக் கதைச் சொல்வது போலச் சொல்லி இயற்கைக் காட்சிகளைக் கொண்ட திருக்குறட்பாக்களை நூலாசிரியர் விளக்குகிறார். அவர் ஆசிரியரும் மாணவரும் உரையாடல் போலச் சொல்லி நாடக பாணியில் இயற்கைக் காட்சிகளில் பொதிந்திருக்கும் குறட்பாக்களை விளக்குகிறார். இவை திருக்குறளார் கதாசிரியராகவும் நாடக ஆசிரியராகவும் திகழக்கூடியவர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. அவர் கிராமத்திலும் பூங்காவிலும் உள்ள காட்சிகளை அழகாக வர்ணித்துள்ளார். அவர் குறட்பாக்களைக் கற்பிக்கக் காட்டிய இயற்கைக் காட்சிகள்:

கிராமத்தில் பிள்ளைகள் மாமரத்தில் கனியிருக்கக் காயைக் கவர்ந்து உண்கிறார்கள். ஒருவன் குளத்தில் தூண்டில் போட்டு மீன் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தூரத்திலிருக்கும் பெரிய மலை கண்ணைக் கவர்கிறது. இரண்டு ஆடுகள் ஒன்றோடொன்று சண்டை போட்டுக் கொண்டு சற்று பின் வாங்கி வந்து பலமாகத் தலைகளை மோதிக்கொள்கின்றன. ஒரு காக்கை இரையைப்பார்த்ததும் கரைந்து தன் இனத்தை அழைத்து உண்ணுகிறது. கொக்கு உறங்குவது போல் இருந்து சட்டென்று மீனைக் குத்தி விழுங்குகிறது. ஊரார் ஆற்றில் மணலைத்தோண்டி நீர் எடுக்கிறார்கள்.

பூங்காவில் புல் முளைத்திருக்கிறது. ஓரிடத்தில் காக்கைகள் கூட்டமாகக் கூடி இரை உண்ணுகின்றன. குளத்தில்

ஆமை ஒட்டுக்குள் கால்களை மடக்கி வைத்திருக்கிறது. ஒரு ஆள் நிலத்தில் பள்ளம் தோண்டிக்கொண்டிருக்கிறான். ஒப்பனை செய்து அலங்காரமாக மண் உருவங்கள் அழகாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குளத்தில் தாமரை இலையும் பூவும் நீர்க்குமேல் இருக்கும்படி தண்டுகளை நீட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. செடியில் வாசனை இல்லாத மலர்களும் பூத்திருக்கின்றன. வணிகர் இனிப்பு பண்டங்களைத் தராசில் நிறுத்துக்கொடுத்து விற்கிறார். ஒருவன் வில்லை வளைத்து மரத்திலிருக்கும் பறவையை நோக்கி அம்பை விடுகிறான். ஒரு பெரியவர் களிமண் தரையில் வழக்கி விழுகிறார்.

காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள.

இக்குறட்பாவிற்கு விளக்கம் அண்ணன் தம்பிக்குச் சொல்வதாகவும், ஆசிரியர் மாணவர்க்குச் சொல்வதாகவும் இரண்டு இடத்தில் கூறித் திருக்குறளார் காக்கை எதையும் மறைத்து உண்ணாமல் தம் இனத்தைக் கூவி அழைத்து உண்ணும் நற்குணம் மக்களுக்குத் தேவை என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

மாணிக்கம், ‘காக்கை-காகம் - என்று ஏன் ஐயா பெயர் வந்தது?’ என்று கேள்வி கேட்கிறான்.

பிறகு அவனே, “காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் என்றமூன்று வார்த்தைகளிலும் முதல் எழுத்தைச் சொல்லிப் பார்த்தால் ‘காகக’ என்று வருகிறது ஐயா!” என்று பதில் கூறுகிறான்.

இப்படிக் குறட்பாவில் உள்ள சொற்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து அதன் நயத்தை எடுத்துச் சொல்ல யாரால் முடியும்! திருக்குறளார் நுணங்கு நுண்பனுவலின் நயத்தை நுகரக் கூடிய நுண்மாண் நுழை புலம் பெற்றவர்.

இந் நூல் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும், கல்விச்சாலைகளிலும், நூலகங்களிலும் இருந்து என்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டியது.

க. சண்முகசுந்தரம்

பதிப்புரை

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு.

என்று கவிக்குயில் பாரதியார் பாடினார்.

உலகத்தார் புகழ்ந்து பேசுகின்ற புகழுரைகளைத் தமிழ்
கத்திற்கு வாங்கிக்கொடுத்த தனிச் சிறப்பு மகாகவி
பாரதியாரைச் சார்ந்து நிற்பதாகும்.

தமிழனாகப் பிறந்த பெருமையினைப் பெரிதாகக் கருத
வேண்டும் என்று நாம் நினைக்க வேண்டும்.

இந்த நூலுக்கு பதிப்பாசிரியனாக இருந்து தொண்
டாற்றுகின்ற வாய்ப்பினை மிகப் பெரிய நல்வாய்ப்பாகக்
கருதி மகிழ்கின்றேன்.

என்னுடைய தந்தையார் திருக்குறளார் அவர்கள்
எங்களுக்கு இளமையிலிருந்தே திருக்குறள் படிக்கின்ற
பயிற்சியினை அளித்துள்ளார்கள். அவர்கள் எழுதியுள்ள
அனைத்து நூல்களையும் பதிப்பிக்கும் திட்டத்தினை மேற்
கொண்டுள்ளேன்.

பொதுமக்களின் ஆதரவினால் என்னுடைய இந்தத்
தொண்டு வெற்றியடையும் என்று நம்புகிறேன்.

சிறியேனுடைய பதிப்புத் தொண்டிற்குப் பெருந்துணை
யாக விருந்து வரும் ஐயா சங்க இலக்கியச் செம்மல் திரு.
க. சண்முகசுந்தரனார்க்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்
ளேன். நல்ல முறையில் அச்சிட்டுக் கொடுத்த அன்னா
ருடைய அகஸ்தியர் அச்சகத்தின் ஊழியர்களுக்கும்
மனமார்ந்த நன்றியினையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

அன்புள்ள

திரு. வீ. மு. பாலசுப்ரமணியன்

அண்ணனும் தம்பியும்

1

காயா ? கனியா ?

‘தம்பி! நேற்று எத்தனைக் குறட்பாக்கள் படித்தாய்? எல்லாம் நினைவில் இருக்கின்றதா?’

‘அண்ணா! பத்துக் குறட்பாக்கள்தானே சொல்லித் தந்தாய். அத்தனையும் படித்துவிட்டேனே!’

‘தம்பி! இன்றைக்கு வேறு குறட்பாக்கள் சொல்லித் தரட்டுமா?’

‘ஆம் அண்ணா! இன்றைக்கு நிறைய குறட்பாக்கள் சொல்லித் தரவேண்டும். நேற்று மத்யானமே வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டோம். இன்று மாலை வரை நமது கிராமம் முழுவதும் சுற்றுப் பக்கங்களிலெல்லாம் நீங்கள் அழைத்துப் போகவேண்டும். அப்போதுதான் அதிகமாகச் சொல்லு வீர்கள்.’

‘தம்பி! உனக்கு இவ்வளவு ஆர்வம் வந்துவிட்டதே! சரி, வா புறப்படுவோம்!’

‘சரி, அண்ணா!’

(புறப்பட்டுச் செல்கிறார்கள். 6
அண்ணன் எதையோ கவனித்துவிட்(விடுகிறான்.)

‘ஏன் அண்ணா இங்கே உட்கார்ந்துவி வலிக்கின்றதா?’

‘தம்பி! உன்னைவிட நான் பெரியவனாயிற்றே! எனக்கா, அதற்குள்ளாக கால் வலிக்கும்! கால் வலிக்கவில்லை; இங்கே ஒரு நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதற்காகத்தான் உட்கார்ந்தேன். நீயும் உட்காரு.’

‘அண்ணா! ஏதோ குறட்பா சொல்லப்போகிறீர்கள் என்று தெரிகிறது. நேற்றும், இப்படித்தான் எதை எதையோ பார்ப்பதுபோலவே நல்ல நல்ல குறட்பாக்களைச் சொல்லித்தந்தீர்கள். ஆம் அண்ணா, இந்தத் தோப்பில் என்ன இருக்கிறது?’

‘தம்பி! என்ன அப்படிக் கேட்டுவிட்டாய்! என்ன இருக்கிறதென்று! அதோ பார், அந்த இரண்டு பையன்களும் என்ன செய்கிறார்களென்று தெரிகிறதா? அதை உனக்குக் காட்டுவதற்காகத்தான் இங்கே உட்கார்ந்தேன்.’

‘அண்ணா! இதைப் பார்க்கவா உட்கார்ந்தீர்கள்! இது என்ன அதிசயமாகவா இருக்கிறது உங்களுக்கு!’

‘ஆம், தம்பி! எனக்கு வியப்பாகத்தான் இருக்கின்றது.’

‘என்ன அண்ணா வியப்பு! இரண்டு பையன்களும் மரத்தின் கிளைமீது உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். ஏதோ சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.’

‘தம்பி! அவர்கள் என்ன சாப்பிடுகிறார்கள் தெரியுமா?’

‘இதோ ஒரு வினாடியில் வந்துவிடுகிறேன் அண்ணா! இங்கேயே இருங்கள்.’

(என்று கூறிவிட்டு தம்பி ஓடிச்சென்று திரும்புகிறான்.)

‘தம்பி! போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தாயா?’

‘ஆம் அண்ணா, பார்த்துவிட்டு மட்டும் வரவில்லை; அவர்களைக் கேட்டுவிட்டும் வந்தேன். எனக்கும் கொடுக்கிறேன் என்றார்கள். வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டேன் அண்ணா.’

‘என்ன, தம்பி, அவர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்?’

‘அண்ணா, நிறைய பறித்து மடியில் வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் சின்னதும் பெரிசுமான மாங்காய்கள்! கடித்துக் கடித்துத் தின்னுகிறார்கள். அவர்கள் முகங்களைப் பார்த்தால் மாங்காய்கள் புளிப்பதுபோல் தோன்றுகிறது!’

‘என்னப்பா தம்பி! இது கூடவா தெரியாது! மாங்காய் புளிக்கத்தானே செய்யும்! காய்கள் எப்போதுமே நன்றாக இருக்காதே! சாப்பிடவும் நன்றாக இருக்காது. உடம்புக்குக் கேடு உண்டாகும். வயிற்று வலிகூட வரும். தொண்டையில் கூட வலி ஏற்பட்டுவிடும். இன்னும் எத்தனையோ தீங்குகள் உண்டாகுமே!’

‘ஏன் அண்ணா, அவர்கள் காய்களைத் தின்னுகிறார்கள்? பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிடலாமே!’

‘பழங்கள் இருப்பதும் அவர்கட்குத் தெரியாதா தம்பி! தெரியும். கெட்ட பழக்கம்தான் காரணம். காயைத் தின்று கெட்ட பழக்கத்தை வளர்க்கின்றார்கள். காய்களில் இனிமையும் இல்லை. பழங்கள் எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும் தெரியுமா?’

‘ஏன் அண்ணா தெரியாது! நன்றாகக் கேட்டீர்கள்! எங்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பக்கத்திலேயே பழக்கடை இருக்கிறது. அடிக்கடி நான் சாப்பிடுவது ஆயிற்றே! பழங்கள் எவ்வளவு சுவையாக இருக்கும்!’

‘இப்போதுதான், உனக்கு ஒரு....’

‘தெரியும் அண்ணா! ஒரு குறட்பா சொல்லப்போகிறீர்கள்! சொல்லுங்கள், எழுதிக்கொள்ளுகிறேன்.’

‘இவ்வளவு சீக்கிரமாகவா சொல்லிவிடுவேன்! உனக்கு நன்றாக, விளங்கும்படியாக இன்னும் நீதிகளைச் சொல்லி,

பிறகுதான் குறட்பா சொல்லுவேன். திருவள்ளுவர் எழுதிய திருக்குறள் அவ்வளவு விரைவில் விளங்கிவிடக் கூடியதா?

‘என்ன அண்ணா அந்த நீதி?’

‘சொல்லுகிறேன், தம்பி! உன்னிப்பாகக் கேட்க வேண்டும். நாம் பேசுகிற பேச்சில், இரண்டு வகையான சொற்கள் உண்டு. தெரிகிறதா?’

‘என்ன அண்ணா அந்த இரண்டு வகை?’

‘நல்ல சொற்கள் ஒரு வகை; கெட்ட சொற்கள் மற்றொரு வகை. அதாவது, மற்றவர்களுக்கும் தனக்கும் இன்பத்தினைக் கொடுக்கும் சொற்கள் ஒரு வகை, துன்பத்தினைக் கொடுக்கும் சொற்கள் மற்றொரு வகை. இந்த இரண்டு வகை சொற்களில், எந்த மாதிரியான சொற்களை நீ விரும்புகிறாய் தம்பி! சொல் பார்ப்போம்?’

‘இதைக் கூடவா அண்ணா கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்! நல்ல சொற்களைப் பேசத்தான் எல்லோரும் விரும்புவார்கள். நானும் இனிமையான நல்ல சொற்களைச் சொல்லத்தான் விரும்புவேன்’.

‘தம்பி! அது சரிதான்! அந்தப் பையன்களைப் பார்த்தாயல்லவா? அவர்கள் காய்களைத்தானே தின்று கொண்டிருந்தார்கள்!’

‘ஆம், அண்ணா, காய்களைத்தான் தின்று கொண்டிருந்தார்கள்.’

‘இப்போது, உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன் தம்பி! ஏன் அவர்கள் பழங்களைச் சாப்பிடவில்லை?’

‘எனக்கும் வியப்பாகத்தான் அண்ணா இருக்கின்றது. பழங்களைச் சாப்பிட்டு இன்பத்தை அடையலாம். பழங்கள் நல்ல சுவையாக இருக்கும். இனிமையாக இருக்கும். காய்களைத் தின்றுகொண்டு அவர்கள் முகத்தைக்கூட வேதனையாகக் காட்டி துன்பத்தையும் அடைந்தார்களே!’

‘தம்பி! நல்ல தம்பி! கனிகளை விட்டு, காய்களைச் சாப்பிட்டார்கள் என்பதை நீ நல்லபடியாகப் புரிந்து கொண்டாய்.’

‘நல்ல சொற்கள் இனிமையாக இருக்கும், கெட்ட சொற்கள் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் என்று நீதானே முன்பு சொன்னாய்?’

‘‘ஆம் அண்ணா, நான் தான் சொன்னேன்.’’

கனிகளையும், காய்களையும் பற்றி நாம் இப்போது பேசிக் கொண்டோமே, தம்பி! அவைகளில் நல்ல சொற்களும் கெட்ட சொற்களும் எவை மாதிரி இருக்கின்றன?’

‘இதோ சொல்லுகிறேன், அண்ணா! நல்ல சொற்கள் பழுத்த கனிகள் மாதிரி இருக்கின்றன. கெட்ட சொற்கள் துன்பத்தைக் கொடுக்கும், காய்கள் மாதிரி இருக்கின்றன.’

‘தம்பி! நீ சொன்னதுதான், சரியான பதில்! இதுதான், சரியான விடை! இன்னொரு கேள்வி கேட்கிறேன். அதற்கு விடை சொல் பார்ப்போம்! கனிகளை விட்டுவிட்டு, ஏன் காய்களை உண்டார்கள்?’

‘அது கெட்ட பழக்கம் அண்ணா! அதை மாற்றிக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். கனிகள் இன்பத்தைக் கொடுக்கும். காய்கள் துன்பத்தைக் கொடுக்கும். இதுதான் எனக்குத் தெரிந்த விடை, அண்ணா!’

‘தம்பி! நீ நல்லபடியாகப் புரிந்து கொண்டுதான் விடை சொல்லுகிறாய். இனிமையான சொற்களும் நமது நாவில் இருக்கின்றன, துன்பத்தைத் தரும் சொற்களும் இருக்கின்றன. இனிமையான சொற்களையும் நாம் பேசலாம். துன்பத்தைத் தரும் சொற்களையும் நாம் பேசலாம். இனிமையான சொற்கள் நம்மிடத்தில் இருக்கும்போது, துன்பத்தைத் தரும் சொற்களை நாம் பேசித் துன்பப் படலாமா?’

‘அண்ணா, பழுத்த கனிகள் இன்பத்தைக் கொடுப்பதற்கு இருக்கும்போது, காய்களைப் பறித்துத் தின்று துன்பப்படலாமா?’

‘தம்பி, குறட்பாவின் கருத்தை, நான் சொல்லுவதற்கு முன்பு, நீயே சொல்லிவிட்டாயே!’

‘அப்படியா அண்ணா, எங்கே அக்குறட்பாவை, சொல்லுங்கள், எழுதிக் கொள்ளுகின்றேன்.’

‘இதோ சொல்லுகிறேன் தம்பி! எழுதிக் கொள்:

‘இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனிஇருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று’

‘எழுதிக் கொண்டேன் அண்ணா.’

‘எழுதிக் கொண்டாய் அல்லவா? பிறகு என்ன ஏதோ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். சொல் தம்பி.’

‘ஒரு சந்தேகம் அண்ணா?’

‘என்ன சந்தேகம் தம்பி. தாராளமாகக் கேள். தெளிவுபடுத்துகிறேன்.’

‘இந்தக் குறட்பாவில், இன்னாத கூறல் என்றால் என்ன அண்ணா?’

‘அப்படிக்கேள் தம்பி. ‘இன்னாத கூறல்’ என்றால், நன்மையல்லாத, துன்பத்தைத் தரும் சொற்கள், என்று அர்த்தம். மற்றொன்றும் சொல்லுகிறேன் தெரிந்துகொள். ‘காய்கவர்ந் தற்று’ என்றால், காய்களைப் பறித்துச் சாப்பிடுவது போன்றதாகும். இப்பொழுது குறட்பா முழுவதும் நன்றாக விளங்கியிருக்குமே.’

‘நன்றாக விளங்கிவிட்டது. இப்போது நானே சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள் அண்ணா. இனிமையான வார்த்தைகளையே பேசவேண்டும். தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும்

துன்பம் தரும் வார்த்தைகளைப் பேசக் கூடாது. அப்படிப் பேசினால், இனிமை தரும் கனிகளை விட்டுவிட்டு, துன்பம் தரும் காய்களைப் பறித்துத் தின்பதைப் போன்றதாகும். சரிதானே அண்ணா.'

'நீ கெட்டிக்காரன், தம்பி! எழுந்திரு, போகலாம்.'

'எங்கே போவது? வீட்டிற்கா அண்ணா, அதற்குள்ளா கவா?'

'இல்லை தம்பி; அதோ குளம் தெரிகிறது, பார், அங்கே போகலாம்: அது இந்த ஊரிலே மிகவும் பெரிய குளம். அதை ஏரி என்றுகூட சொல்லுவார்கள். ஒரு கரையிலே இருந்து பார்த்தால் மற்றொரு கரைகூட தெரியாதாம். அவ்வளவு பெரிசு. உனக்கு அதைப்பார்க்க ஆசையில்லையா?'

'அண்ணா, அண்ணா! தண்ணீர் என்றால் எனக்கு ரொம்பவும் ஆசை. வாங்க அண்ணா போகலாம்.'

(போகிறார்கள்)

சூதாட்டம் வேண்டாம்

‘அது என்ன அண்ணா? அங்கே போகிறீர்கள்?’

‘அதுவா தம்பி! சொல்லுகிறேன். என் கூடவே, வா! அது படித்துறை மண்டபம். அங்கே உயரமான மேடை கட்டியிருக்கிறார்கள், பார்த்தாயா? அதன்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டால் எல்லாவற்றையும் நன்றாகப் பார்க்கலாம்.’

‘இதோ, ஓடி நான் முதலில் உட்கார்ந்துகொள்கிறேன் அண்ணா!’

‘மெதுவாக, போ தம்பி! வேகமாக ஓடாதே. நானும் வந்து உட்கார்ந்துகொள்ளுகிறேன்.’

‘எப்படி இருக்கிறது பார்த்தாயா? இந்தக் குளத்தில் பரந்து கிடக்கும் இலைகளின் பசுமை நிறத்தைப் பார். பல வண்ணங்களில் காட்சியளிக்கும் பூக்களையெல்லாம் பார்! எவ்வளவு அழகாக இந்தக் காட்சி இருக்கிறது. என்ன தம்பி! நான் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்காமல், நீ எதையோ பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயே! என்ன அது?’

‘இதோ, மண்டபத்தின் பக்கத்திலேயே பாருங்கள் அண்ணா! அதைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குப் பெரிய வியப்பாக இருக்கிறது. நான் இதுமாதிரி பார்த்ததே இல்லை அண்ணா! அந்த ஆள் செய்கிற வேலை எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது.’

‘ஓ! அதுவா! வேடிக்கை இல்லை தம்பி அது. வேடிக்கையும் இல்லை—விளையாட்டுமல்ல! அதில் வேதனையும் இருக்கிறது; பெரிய விளக்கமெல்லாம் இருக்கின்றன. நான் பார்ப்பதற்குள், நீ பார்த்து விட்டாயே! அதுதான் சின்ன

பிள்ளைகளின் ஆற்றல். அவன் என்ன செய்கிறான் தெரியுதா? நன்றாகப் பார்! மீன் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றான்.'

‘அப்படியா அண்ணா! எனக்குத் தெரியாதே.’

‘உனக்கு எப்படித் தம்பி தெரியும்? நீ சின்ன பிள்ளை ஆயிற்றே! இப்படி பலபேர் மீன் பிடிப்பார்கள். நீ இப்போதுதான் முதன்முதலில் பார்க்கிறாய்.. அவன் என்னென்ன செய்கிறான் என்பதை நன்றாகப் பார்த்து எனக்குச் சொல்.’

‘சொன்னால், நீங்கள் என்னண்ணா செய்வீர்கள்?’

‘நீ எனக்குச் சொன்னால் நான் உனக்குப் பெரிசாக ஒன்று சொல்லுவேன்.’

‘உம்....தெரிந்துகொண்டேன் அண்ணா, அவன் பக்கத்தில் ஒரு கூடை வைத்திருக்கிறான். கையில் ஒரு குச்சியை நீட்டி வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். இதோ சொல்லி விட்டேனே!’

‘தம்பி, எனக்கு நீ சொல்லுவதைக் கேட்டால் சிரிப்புத் தான் வருகிறது. அவசரப்படக் கூடாது. பொறுமையுடன் எதையும் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். அவன் செய்வது மிகப் பெரிய காரியம்தான் தம்பி! சரி, நான் கேட்பதற்கு நீ பார்த்துப் பதில் சொல். அந்தக் கூடையின் பக்கத்தில் என்ன இருக்கிறது பார்.’

‘பக்கத்திலா! ஒரு சின்ன பாத்திரம் வைத்திருக்கிறான்.’

‘அவ்வளவுதானா தம்பி! அந்தப் பாத்திரத்திற்குள் என்ன இருக்கிறது பார்; நன்றாகக் கவனித்துச் சொல்ல வேண்டும்.’

‘பார்த்தேன் அண்ணா. சின்ன சின்ன புழுக்கள் அந்தப் பாத்திரத்திற்குள் இருக்கின்றன. இன்னும் சின்ன சின்ன

இறைச்சிகூட இருக்கின்றது. அவைகள் எல்லாம் எதற்கண்ணா?’

‘பொறுத்திரு தம்பி! ஒவ்வொன்றாகத்தானே சொல்ல வேண்டும். பெரிய பாடமல்லவா உனக்கு இப்போது சொல்லித்தரப் போகிறேன். பெரிய பாடம் என்றவுடன் பயப்படுகிறாயா? பெரிய பாடத்தைச் சின்ன வழியில் எளிதாக விளக்கப்போகின்றேன். சரி! அவன் கையில் ‘குச்சி’- சின்ன கோல்-வைத்திருப்பதைப் பார்க்கிறாய் அல்லவா?’

‘ஆம் அண்ணா! அந்தக் குச்சியில் ஒரு நீளமான கயிறு தொங்குவதையும் பார்க்கிறேன்.’

‘இதோ, பார்! நன்றாக உற்றுக் கவனி. அந்த ஆள் அந்தக் கயிற்றின் முனையைப் பிடிக்கிறான். அந்த முனையில் என்ன இருக்கிறது? நன்றாகப் பார்!’

‘பார்த்துவிட்டேன் அண்ணா, முனையில் சின்ன முள் இருக்கிறது; கொக்கி மாதிரி இருக்கிறதே. கூர்மையாகவும் தெரிகிறதே! இன்னும், என்ன செய்கிறான் என்று பார்க்கிறேன், அண்ணா.’

‘தம்பி, உனக்கே ஆர்வம் வந்துவிட்டதே! அவன் என்ன செய்கிறான் என்பதை நானும் சொல்லுகிறேன் கேள். அந்த முள்ளைப் பிடித்துக்கொண்டே, சின்ன பாத்திரத்தில் இருக்கும் சிறிய இறைச்சி ஒன்றினை எடுத்தான் பார்த்தாயா? எடுத்து, அந்த முள்ளில் மாட்டிவிட்டான் பார். அந்த முள் அதை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டுவிட்டது. இப்போது என்ன செய்யப்போகிறான் என்று நீயே பார் தம்பி!’

‘குச்சியை நீட்டி அந்த முள்ளைத் தண்ணீருக்குள் விட்டு விட்டானே.’

‘இன்னும் பார்த்துக்கொண்டே இரு, தம்பி! இப்போது தான் நீ வியப்படையக்கூடிய செயல் நடக்கப்போகிறது.’

குச்சியை நீட்டிப் பிடித்துக்கொண்டே இருக்கிறான், பார். கயிற்றில் கொஞ்சம் உயரத்தில் கட்டி இருக்கும் தக்கை யொன்று தண்ணீருக்குள் மூழ்கும். அதையும் பார்!’

‘எப்படி யண்ணா அந்தத் தக்கை மூழ்கும்?’

‘என்னைக் கேட்காதே தம்பி; பார்த்துக்கொண்டே இரு; தெரியும்.’

‘ஆ! மூழ்கிவிட்டதே!’

‘என்ன தம்பி! என்னைப் பார்! ஏன் இப்படி அதிசய மாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறாய். எல்லாம் புதுமை யாக இருக்கிறதா? பேச்சு மூச்சு இல்லாமல் போய்விடுவாய் போல் இருக்கிறதே!’

‘ஆகா! என்ன அண்ணா! நான் என்றுமே காணாத காட்சியாகத்தான் இருந்துவிட்டது! ஆதலால்தான் அப்படியே அதிசயித்து நின்றுவிட்டேன்.’

‘என்ன பார்த்தாய், சொல் பார்ப்போம்.’

‘அந்த ஆள் நீரின் மேல் மிதந்துகொண்டிருந்த அந்தத் தக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். நானும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குள் அந்தத் தக்கை நீருக்குள் மூழ்கியது. அவ்வளவுதான். ‘சடக்’ கென்று குச்சியை அந்த ஆள் மேலே இழுத்தான்.’

‘ஆகா, என்னண்ணா! பிறகு நான் பார்த்த காட்சியை என்னவென்று கூறுவேன். துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டே ஒரு பெரிய மீன் அந்தக் கயிற்றின் முனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. உடனே அந்த ஆள் அந்த மீனைப் பற்றிப் பிடித்து எடுத்து கூடைக்குள் போட்டு மூடிவிட்டான்.’

‘இதுதானா தம்பி, உனக்கு வியப்பாகப் போய்விட்டது! சரி, மறுபடியும் அவன் என்ன செய்கிறான், பார்!’

‘இதோ பார்த்துவிட்டேனே! அந்த இரும்பினால் செய்த முள் முனையைப் பிடித்தான். அதில், அந்த சின்ன பாத்திரத்தில் இருந்த இறைச்சியைப் பொருத்திவைத்தான். மறுபடியும் அதை நீருக்குள் விட்டு குச்சியைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.’

‘ஏன் இப்படிச் செய்கிறான், தெரிகிறதா தம்பி!’

‘ஏன் அண்ணா தெரியாது! மறுபடியும் மீன்களைப் பிடிக்கத்தான்.’

‘பெரிய நீதியையும், உண்மையையும் உனக்கு இப்போது சொல்லட்டுமா?’

‘சொல்லுங்களேன் அண்ணா! அத்துடன் குறட்பாவும் சொல்லிக்கொடுங்கள்.’

‘குறட்பா சொல்லுவதற்காகத்தானே, தம்பி, இவ்வளவும் உனக்குக் காட்டினேன். சொல்லாமலா இருப்பேன்! சரி, தம்பி! உன்னைச் சில கேள்விகள் கேட்கிறேன், பதில் சொல்லுகிறாயா, தம்பி!’

‘கேளுங்கள், சொல்லுகிறேன் அண்ணா.’

‘நீரின் மேல் மிதந்த தக்கை ஏன் உள்ளே மூழ்கியது தெரியுமா?’

‘தெரியவில்லையே அண்ணா!’

‘நான் சொல்லுகிறேன், கேள், தம்பி! நீருக்குள் அந்தப் பெரிய மீன் வந்து, இரும்பு முள்ளில் இருந்த இறைச்சியைப் பிடித்து சாப்பிட இழுத்ததே, அதனால்தான் அந்தத் தக்கை நீருக்குள் மூழ்கியது. உடனே மீன் வந்துவிட்டது என்று அந்த ஆள் தெரிந்துகொண்டான். உடனே மேலே கயிற்றை இழுத்தான். மீனைப் பிடித்தான்.’

‘தெரிந்துகொண்டேன் அண்ணா! நன்கு புரிந்துகொண்டேன். அந்த மீன் எப்படியண்ணா அகப்பட்டுக்கொண்டது. அதையும் விளக்கிக் கூறினால் எனக்கு நன்றாகப் புரியும்.’

“சொல்லுகிறேன் தம்பி. அந்த இரும்பில்—முள்—
மாதிரி இருந்ததில் சின்ன இறைச்சியை வைத்திருந்தான்
அல்லவா? அந்த இறைச்சிக்குள் அந்த இரும்பு மறைந்திருந்
தது. அந்தப் பெரிய மீன் இறைச்சியைச் சாப்பிட
நினைத்து அதை விழுங்கியது. அந்த இரும்பு முள் மீனின்
வயிற்றுக்குள் நுழைந்தது. முள்ளில் மீன் சிக்கிக்கொண்டது.
தப்பித்துக்கொண்டு போக முடியவில்லை. முடியாது.
அகப்பட்டுக்கொண்டது. அவன் கூடைக்குள் விழுந்தது.”

‘புரிந்துகொண்டேன் அண்ணா! இன்னும் குறட்பா
சொல்லவில்லையே!’

‘இதோ சொல்லப் போகிறேனே. சூதாட்டத்தைப்
பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா, தம்பி!’

‘கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே! ‘சூது விரும்பேல்’ என்று
கூட படித்திருக்கிறேன் அண்ணா! ஒரு சினிமாவில் கூட
பார்த்தேனே! சில சூதாடிகள் சூது விளையாடினார்கள்.
சிலர் நிறையதோற்றார்கள். பலர் வெற்றி பெற்றார்கள்.
பிறகு அவர்களும் தோற்றார்கள். இப்படியே ஆட்டம்
முடிந்து அடித்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். அதைத்தான்
சூதாட்டம் என்று சொன்னார்கள்.’

‘அந்தச் சூதாட்டம் இருக்கிறதே தம்பி! அதைத்தான்
மீன் பிடிப்பவனைக் காட்டி திருவள்ளுவர் நமக்கு அருமை
யாக விளக்கம் தருகிறார்!’

‘அட்டா! திருவள்ளுவர் நமக்கு எப்படியெல்லாம் நீதி
சொல்லுகிறார் அண்ணா! எனக்கு ஒவ்வொன்றாகச்
சொல்லுங்கள். குறித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.’

‘ஒரு குச்சியை நீட்டி, கயிற்றைத் தொங்கவிட்டிருந்
தானே, அதற்குத்தான் ‘தூண்டில்’ என்று பெயர்.’

‘சரியண்ணா, தெரிந்துகொண்டேன்.’

‘அவன் செய்கிற வேலை சூதாட்டம் மாதிரிதான்!
ஏமாற்று வேலைதானே!’

‘ஆம் அண்ணா, அதுவும் தெரிகிறது’

‘அந்தப் பெரிய மீன் சூதாட்டம் விளையாடுகிறவன் மாதிரி. விளங்குகிறதா தம்பி?’

‘இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். கேள் தம்பி. அந்த மீன், அந்த இறைச்சியைத் தின்பதற்கு ஆசைப்பட்டது. அது சின்ன உணவு. ஆசைப்பட்டு அதனிடம் வந்தது. அந்த உணவைப் பிடித்துக்கொண்டது. உடனே அந்த மீனுக்கு மகிழ்ச்சி! என்ன மகிழ்ச்சி! அந்த இறைச்சி கிடைத்துவிட்டது என்று! அந்த இறைச்சிக்குள் இருந்த இரும்பு முள் அதற்குத் தெரியாதே! சின்ன இறைச்சி அந்த மீனின் வயிற்றினுள் போனதும், அந்தப் பெரிய மீன் அந்த ஆளின் கூடைக்குள் அகப்பட்டுவிட்டதே!’

‘நன்றாக விளங்குகிறது அண்ணா! இன்னும் தெளிவு படுத்துங்கள்.’

‘சூதாடுகிறவன் இருக்கிறானே தம்பி, அவன் அந்த மீன் போன்றவன். எப்படியும் துன்பத்தில் அகப்பட்டு வேதனைப்பட்டு அழிந்தே போவான். சில நேரத்தில் சூதாடுபவனுக்கு வெற்றி கிடைக்கும். அந்த வெற்றியில் கண்ட மகிழ்ச்சியில் பெருமை கொள்ளுவான். அந்தச் சிறிய வெற்றி, பிறகு அவனுடைய நிறைந்த பணத்தையும் வெளியில் கொண்டு வந்து அவன் இழக்கும்படி செய்துவிடும்.’

‘நன்றாக விளங்குகிறது அண்ணா! அந்த மீன் இறைச்சியைச் சாப்பிட்டதே, அது சூதாடுகிறவன் பெற்ற வெற்றி போன்றதுதானே.’

‘ஆமாம் தம்பி! ஆனால் அந்த சூதாட்டத்தின் வேகம், மயக்கம் அதிகரித்துவிட்டதல்லவா? அதனால்தானே அவன் எல்லாப்பொருளையும் இழந்துவிடும் நிலைக்கு ஆளாகிவிடுகின்றான். அதுபோலத்தான் அந்த இறைச்சிக்குள் மறைந்திருந்த இரும்பு முள்ளும் ஆகும். சின்ன இறைச்சிக்கு அந்த மீன் ஆசைப்பட்டுத் தின்றது. ஆனால் அதற்குள் இருந்த முள் அந்தப் பெரிய மீனையே சாகடித்துவிட்டதே.’

‘சூதாட்டத்தின் ஆபத்து மிகவும் கொடுமையாக இருக்கிறதே அண்ணா!’

‘அதிலென்ன சந்தேகம் தம்பி! சூதாட்டத்தினை எப்போதும் யாருமே விரும்பக்கூடாது. வெற்றிபெற்றாலும் விரும்பக்கூடாது. வெற்றி வந்தால் அது மிகுந்த ஆபத்தினையே கொடுக்கும். சூதாட்டத்தில் வெற்றி பெற்றால், அது தூண்டினில் இருந்த இரும்பு முள்ளினை விழுங்கிய மீனின் கதிதான் ஆகும். குறட்பாவினைச் சொல்லுகிறேன். எழுதிக்கொள்:

‘வேண்டற்க வென்றிடினும் சூதினை வென்றதூஉம்
தூண்டிற் பொன் மீன்விழுங்கி யற்று—’

‘எழுதிக்கொண்டேன் அண்ணா! ஒரு சின்ன சந்தேகம்’

‘உன் சந்தேகம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியும் தம்பி! ‘பொன்’ என்றால் என்னவென்று கேட்கின்றாய். அதுதானே?’

‘ஆமாம் அண்ணா. அதுவேதான்.’

‘பொன் என்றால் ஆபரணமாகப் போட்டுக்கொள்ளுகிறார்களே அதற்குப்பெயர். இன்னொரு அர்த்தம் இரும்பு என்பதாகும். இங்கே இரும்பு என்றுதான் பொருள்படும். அந்த மீன் விழுங்கிய இரும்பு முள் என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இன்னும் ஏதேனும் கேட்கவேண்டுமா, தம்பி!’

‘ஒன்றுமில்லை அண்ணா. எல்லாம் நன்றாகத் தெளிவாகிவிட்டதே. தூண்டில், பொன், மீன், விழுங்குவது ஆகிய இந்த நான்கும், சூதாட்டம், வெற்றியில் இருக்கும் ஆபத்து, சூதாடுகிறவன், அவன் வெற்றி இவைகளைக் குறித்து அழகாகக் காட்டிவிட்டதே!’

‘தம்பி! நீ பெரிய ஆராய்ச்சிக்காரனாக ஆகிவிட்டாயே! நன்றாகப் பிரித்துக்காட்டி எனக்கே தெளிவு தந்துவிட்டாய். இங்கே இவ்வளவு நேரம் இருந்தது போதும். இனிமேல் கொஞ்ச தூரம் நடந்துகொண்டே போகலாம், வா!’

‘சரி அண்ணா! எனக்கும் நடந்து போகவேண்டும் போல் தோன்றுகிறது. போவோம்.’ (செல்கிறார்கள்)

அடக்கத்தின் பெருமை

‘தம்பி! போதுமா, நடந்தது!’

‘போதும் அண்ணா! நல்ல இடத்தில்தான் தாங்களும் என்னைக் கேட்கின்றீர்கள். இந்த மாதிரியான காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு, இந்த இடத்தை விட்டு சீக்கிரம் போக மனம் வராது அண்ணா!’

‘புத்திசாலித்தனமாகப் பேசுகிறாயே! குறள் பாடம் படிக்கிறவனல்லவா நீ! அப்படித்தான் பேசுவாய்! ஆமாம் தம்பி! இந்த இடத்தில் என்ன காட்சி உன்னைக் கவர்ந்து விட்டது!’

‘நீங்களும் பார்த்துக்கொண்டே கேட்கிறீர்களே அண்ணா! உங்களுக்கா தெரியாது. இதோ நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமே இந்த மலைதான் அண்ணா! நகரத்திலே வசிப்பவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட காட்சிகளைப் பார்க்கின்ற அரிய வாய்ப்பு எங்கே கிடைக்கப்போகிறது?’

‘என்ன தம்பி அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய். அவர்களும் இப்படிப்பட்ட காட்சிகளைப் படத்தில் பார்ப்பார்களே!’

‘படத்தில் பார்ப்பதா காட்சி! அது படக்காட்சி அண்ணா! அதுவா இன்பம்! நாம் இங்கே பார்ப்பது இயற்கைக் காட்சி! இன்பமாக இருந்து நாம் சுவைக்கும் காட்சியாக இருக்கிறதே!’

‘எனக்கு நல்ல பதில் சொல்லிவிட்டாய் தம்பி! காட்சியை நன்றாகப் பார்த்து சுவைத்தோம்!’

‘அதெப்படி அண்ணா புறப்படுவது? குறட்பா ஒன்று தெரிந்துகொள்ளாமல் புறப்படக்கூடாதே! அதற்குத்தானே

தங்களுடன் வந்திருக்கிறேன். மலை எவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிறது. இவ்வளவு பெரிய காட்சியைப் பார்த்தபிறகு நீங்கள் 'குறள்' சொல்லாமலா போவீர்கள்!

'எனக்கே ஆர்வத்தினை அதிகப்படுத்திவிட்டாயே! இந்த மலை மிகவும் பெரிதாகத்தானே இருக்கிறது!'

'அதிலென்ன சந்தேகம் இருக்கிறது! மலையைவிடப் பெரிது ஒன்றுமே இருக்காதே!'

'அப்படிச் சொல்லிவிடாதே தம்பி! இந்த மலையினை விடப் பெரிதாக ஒன்று இருக்கிறது. அதைத்தான் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். நான், எனக்குத் தோன்றியதைச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைத்துவிடாதே. திருவள்ளுவர் தான் சொல்லுகிறார்!'

'அண்ணா, அப்படியா ஒன்று இருக்கிறது. அதை உடனே சொல்லுங்கள் அண்ணா! அந்தப் பெரிசு எங்கே இருக்கிறது.'

'தம்பி! அதைப் பார்க்க எங்கேயும் போய் அலைய வேண்டாம். நமக்குள்ளேயேதான் இருக்கின்றது.'

'மக்களுக்கு நல்ல குணங்கள்தான் வேண்டும். நல்ல பெருமையும் புகழும் அடைவதற்குச் சிறந்த குணங்கள்தான் காரணம் என்பது உனக்குத் தெரியுமா தம்பி!'

'நன்றாகத் தெரியும் அண்ணா! நேற்றுகூட ஒரு குறட் பாவில் விளக்கிச் சொன்னீர்களே! 'குணம் என்னும் குன்று' என்றுகூட படித்தேனே! நல்ல குணங்கள்தான் நல்ல மனிதன் என்பதற்கு அடையாளம்.'

'அந்தக் குணங்களில் ஒரு குணம் இருக்கின்றது. அந்தக் குணத்தைப் பெற்றவனுடைய பெருமை இருக்கிறதே அது மலையினைவிடப் பெரிது என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். அவனுடைய உயர்ச்சி, பார்ப்பதற்குச் சிறிதுபோல் தோன்றினாலும், மலையினைவிட உயரமானதாகும்.'

‘அது எந்தக் குணம் அண்ணா?’

‘அதுதான் அடக்கம் என்கிற பண்பாகும். அடக்க முடையவனுடைய தோற்றம் மலையினைவிட உயரமானதாகும்.’

‘ஏன் அண்ணா அவ்வளவு சிறப்பு. அந்தக் குணத்திற்கு! மலையைச் சொல்லி, அதையும்விட சிறப்பாகக் கூறிவிட்டீர்கள்.’

‘தம்பி! அப்படித்தான் கேட்கவேண்டும். நீ கேட்பது போல, பல கேள்விகள் கேட்டால்தான் ஒவ்வொரு குறட்பாவின் உண்மையினையும் புரிந்துகொள்ளமுடியும். இந்த மலை ஆடாமல், அசையாமல் அப்படியே இருக்கிறதல்லவா? எவ்வளவோ பொருள்களையும் தாங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றதல்லவா? வெயில், மழைபோல எல்லாவற்றிற்கும் பேசாமல் அப்படியே இருக்கின்றதல்லவா?’

‘ஆம், அண்ணா! நீங்கள் சொல்லுவது உண்மைதான். எனக்கு என்னென்னமோ எண்ணமெல்லாம் தோன்றுகிறதே! நீங்கள் சொல்லுவதைப்போல, இந்த மலையைப் பற்றி எவ்வளவோ சொல்லிக்கொண்டே போகலாம் போலிருக்கின்றதே!’

‘நிறைய சொல்லலாம் தம்பி! நான் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். அதுமாதிரித்தான் மக்களுக்கு இருக்கும் குணங்களில் அடக்கம் என்கிற குணம் மிகவும் அருமையான குணமாகும்.’

‘அந்த அருமையான குணத்தைப் பற்றி இன்னும் விளக்கமாகக் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன் அண்ணா!’

‘உன் ஆசையை நிறைவேற்றுவேன் தம்பி! அடக்கம் என்கிற குணம் இல்லாதவர்கள் மக்களாகவே எண்ணப்பட மாட்டார்கள். எங்கும் அலைந்து திரிவார்கள். எல்லோராலும் வெறுக்கப்படுவார்கள். அடக்கமுள்ளவர்களை

எல்லோரும் மதிப்பார்கள். அடக்கமுள்ளவர்கள் நல்ல வழிகளிலிருந்து மாறவேமாட்டார்கள். மலையைப் போல் நிலைத்து நின்று அசையாமல் உறுதியாக இருப்பார்கள். தங்களைத் 'தம்பட்டம்' அடித்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். கல்வி அறிவு பெற்றிருந்தும், பல பொருள்களைக் கொண்டிருந்தும் அசையாமல் இருக்கின்ற மலையைப்போல, அடக்கம் ஒடுக்கமாகவே இருப்பார்கள். இன்னும்...'

'போதும் அண்ணா போதும்! இந்தக் குணத்தினைப் பற்றி இன்று முழுதுமே சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம் போல் இருக்கின்றதே! சரி அண்ணா! குறட்பாவினைச் சொல்லுங்கள் எழுதிக்கொள்ளுகின்றேன்.'

'எழுதிக்கொள், தம்பி, இதோ சொல்லுகிறேன்.

நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.

'என்ன தம்பி! உன் முகத்தில் புதிய மலர்ச்சி தோன்றுகிறதே! என்ன சொல்!'

'இந்தக் குறட்பா மிக எளிமையான சொற்களாய் இருக்கின்றதே! படிக்கும்போதே மனப்பாடம் ஆகிவிடுகிறது, அண்ணா!'

'அதை நினைத்து மகிழ்ச்சியா தம்பி! ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள் தம்பி. குறட்பாக்களில் பல குறட்பாக்கள் இப்படித்தான் எளிய சொற்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கிட்டத்தட்ட எல்லா குறட்பாக்களுமே கூட அப்படித்தான் தம்பி. உன்னைப் போல புத்திசாலிப் பிள்ளைகள் சீக்கிரமாகக் குறட்பாடம் கற்றுக்கொள்ளலாமே!'

'அண்ணா, இக்குறட்பாவில் எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. இருந்தாலும் மலையினைவிட அடக்கமுடையவன் உயர்ச்சி மிகப் பெரிது என்பதை இன்னும் கொஞ்சம் விளக்கிக் கேட்க ஆசையாக இருக்கின்றது.'

‘அந்தக் கருத்து சாதாரணமானதுதான் தம்பி! அதாவது எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளலாமே. மலை மிகவும் பெரிதுதான். ஆனால் அது அதைப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தான் தெரியும். மலையின் அருகில் நிற்பவர்களுக்குத்தான் தெரியும். வெளியூர்களில் இருப்பவர்களுக்கும் வெளி நாடுகளில் இருப்பவர்களுக்கும் அந்த மலை தெரியாது. ஆனால் அடக்கமுடன் பெருமையுள்ளவனுடைய சிறப்பு அவனைப் பார்க்காதவர்களுக்குக்கூட தெரியுமே! அப்படிப்பட்டவனுடைய புகழ் உலகமெங்கும் பரவி இருக்குமாம்! ஆதலால் தான், மலையினைவிடப் பெரிது—அவனுடைய தோற்றம்,’

‘இப்போது எவ்வளவோ, உண்மைகள் விளங்கி விட்ட தண்ணா!’

‘தம்பி நீ பெரியவனாகி, இன்னும் எவ்வளவோ உண்மைகள் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறாய்!’

‘ஏன் அண்ணா, இத்துடன் நிறுத்திவிடப்போகிறீர்களோ!’ இன்றைய பொழுதிற்குள் இன்னும் நிறைய சொல்லமாட்டீர்களா அண்ணா?’

‘இல்லை தம்பி! உனக்குச் சொல்லத்தானே அழைத்து வந்தேன். நிறைய படிப்போம். எவ்வளவு கற்றாலும் குறள் இன்பம் வளர்ந்து கொண்டதானே போகும். மலையோரமாகப் போய் பார்க்கலாம் வா!’

‘நானும் அப்படித்தான் அண்ணா நினைத்தேன். நான் பார்க்காத புதியவைகளை எல்லாம் இங்குப் பார்க்க எனக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது.’

ஊக்கமும் ஒழுக்கமும்

‘அதோ கும்பல் கும்பலாகப் போய்க்கொண்டிருப் பதைப் பார்க்கிறாயா, தம்பி!’

‘ஆம், அண்ணா. அவைகளை ஒட்டிக் கொண்டு ஒருவன் போகின்றான். அவைகள் எல்லாம் செம்மறி ஆடுகள். எனக்குத் தெரியும் அண்ணா; நான் எத்தனையோ இடங் களில் பார்த்திருக்கிறேன்.’

‘ஆடுகளை நீ பார்த்திருக்க மாட்டாய் என்று நான் சொல்லவில்லை தம்பி. வா, அங்கே அருகில் போய்ப் பார்ப்போம். அவைகள் என்ன செய்கின்றனவென்று பார்ப்போமா தம்பி.’

‘அவன்கூட, எல்லா ஆடுகளையும் ஓர் இடத்தில் நிறுத்தி ஓய்வெடுக்கிறான் போல் இருக்கின்றது. நாம் வந்த தும் பார்ப்பதற்கு சரியாய்ப் போய்விட்டது.’

‘ஆடுகளைப் பார்க்க உன்னைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வரவில்லை. அதோ பார்! உடனே நன்றாகப் பார்! அந்த இரண்டு ஆட்டுக் கடாக்களும் என்ன செய்கின்றன! அதோ அந்தக் கடைசியில் பார்!’

‘நன்றாகத் தெரிகிறது அண்ணா! அந்தச் சண்டை நன்றாக இருக்கிறதே! வாங்களண்ணா! அருகாமையில் போய்ப் பார்ப்போம்.’

‘தம்பி, அருகில் போகக் கூடாது. கடாக்கள் மூர்க்கத் தனமானவை. இங்கே இருந்தாலே நன்றாகத் தெரிய வில்லையா?’

‘நன்றாகத் தெரிகிறதே அண்ணா!’

‘தம்பி, இது வெறும் வேடிக்கை அல்ல! வேடிக்கைக் காக உன்னைப் பார்க்கச் சொல்லவில்லை! அவைகள் சண்டை போடும் விதத்தைக் கவனிக்கிறாயா?’

‘கவனிக்கிறேன். ஒன்றோடு ஒன்று பலமாக மோதுகிறதே! பயமாகக்கூட இருக்கிறது. ஆவேசமாகவும், மோதுவதைப் பாருங்கள் அண்ணா?’

‘தம்பி! ஒன்றோடொன்று நெற்றியோடு நெற்றி மோதுகிறதே! அதைத்தானா பார்க்கிறாய். அதைவிட முக்கியமான நிகழ்ச்சியொன்று தெரிகிறதா?’

‘தெரிகிறதே! மோதுவதற்கு முன் கால்களைத் தூக்கி, மேலே கிளப்பி, பிறகு பலமாக மோதுகின்றன. அதைத் தானே அண்ணா சொல்கிறீர்கள்?’

‘அதுவல்ல தம்பி, நான் சொல்லுவது! மோதிவிட்டு அதற்குப் பிதகு என்ன செய்கின்றன என்று பார்!’

‘ஆம் அண்ணா, பின்னாலேயே போகின்றன. அப்படிப் போவது பார்க்க மிகவும் நுட்பமாகக் கூட இருக்கிறதே! ஏதோ, மனதில் வைத்துப் போவதுபோல தோன்றுகிறதே!’

‘இப்போது நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டாய் தம்பி’ அதைத்தான் உன்னைக் கவனித்துப் பார்க்கச் சொன்னேன். அந்தக் கடாக்கள் போவது, பயந்து போவது என்கூட சிலர் நினைத்துவிடலாம் அல்லவா?’

‘ஆமாம் அண்ணா! பின்னாலேயே போவதால், பயந்து ஒடுங்கிப் போகிறது அந்த ஆட்டுக் கடா என்று நினைப்பதற்கும் இடமிருக்கிறது அண்ணா?’

‘தம்பி! வரவர நீ தெளிந்து, துணிந்து சிறப்பாகப் பேசுகிறாயே! உன்னுடன் பேசப்பேச எனக்குக்கூட மகிழ்ச்சி அதிகரிக்கிறது. அந்த ஆட்டுக் கடாக்கள் பின்புறமாகக் கால் வாங்கிப் போவது எதற்கு என்று உனக்குப் புரியாமலா இருக்கும், தம்பி!’

‘ஏன் அண்ணா புரியவில்லை! நேருக்கு நேரே நன்றாகத் தெரிகின்றதே. பின்னால் கால் வாங்கிப் போனால் தான் பிறகு மிகவும் பலமாகத் தாக்கமுடியும் என்பது அந்த ஆட்டுக்கடாக்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் போல் இருக்கின்றதே! தெரியாமலா ஒவ்வொரு தடவையும் அப்படிப் பின் வாங்கிப் போகும்.’

‘தம்பி, போதுமா ஆட்டுச் சண்டையைப் பார்த்தது.’

‘இருங்கள் அண்ணா, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அந்தச் சண்டையைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.’

‘ஒரே மாதிரியான சண்டைதான் தம்பி! இங்கேயே இவ்வளவு நேரம் நாம் கழிக்கலாமா? குறள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா, நீ.’

‘ஆ! இந்தச் சண்டையில் கூட குறள் சொல்லப் போகிறீர்களா அண்ணா! நான் என்னை விளையாட்டுப் பார்க்க இங்கே அழைத்து வந்தீர்கள் என்று நேரம் கழித்துவிட்டேன். மன்னித்து விடுங்கள் அண்ணா.’

‘அதற்கென்ன தம்பி! அப்படியும் கொஞ்ச நேரம் செலவு செய்வதும் பொழுதுபோக்குத் தான், ஏன் தம்பி! அரசர்களைப்பற்றி நீ படித்திருக்கிறாயா?’

‘படித்திருக்கிறேனே. சரித்திரம் படித்திருக்கிறேன். அரசர்களைப் பற்றியும், நாட்டுக்கு நாடு போர் செய்ததைப் பற்றியும் இன்னும் எவ்வளவோ படித்தும் கேட்டும் இருக்கிறேன் அண்ணா!’

‘போர் செய்வது அரசர்களுக்குரிய முக்கிய தொழில் என்பதுதானே, தம்பி.’

‘தேவையானபோது பகைவர்களை அரசர்கள் படை கொண்டு தாக்குவார்கள் என்று படித்திருக்கிறேன்.’

‘அப்படிப் போர் செய்கின்ற திறமைமிக்க மன்னர் களைப்பற்றியும் மற்ற வீரர்களைப் பற்றியும்தான் உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன். அதற்குத்தான் ஆட்டுக் கடா சண்டையைப் பார்க்கச் சொன்னேன்.’

‘ஆம்; அண்ணா! நீங்கள் சொல்லுவது உண்மைதான். ஆட்டுக் கடா சண்டையில், பலமாக மோதுவதைத்தான், நான் முக்கியம் என்று எண்ணினேன். நீங்கள் அது முக்கியம் என்று சொல்லவில்லையே! ஏன் அண்ணா அப்படி?’

‘இந்தக் கேள்வியே முக்கியமான கேள்விதான் தம்பி! மோதிக்கொள்ளுவது எல்லாச் சண்டையிலும்தான் பார்க்கின்றோமே! அப்படியென்றால், ஆட்டுக்கடா சண்டையை ஏன் தம்பி உனக்குக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறேன். ஆட்டுக் கடா சண்டையில், அந்தக் கடாக்கள் காலைப் பின்வாங்கிப் போகின்றதே அதுதான் குறிப்பாகக் கவனிக்கவேண்டிய சிறப்பு!’

‘அப்படியா அண்ணா! கேட்க கேட்க புதுமையாக இருக்கின்றதே!’

‘புதுமைதான் தம்பி புதுமை! உன்னை இப்போது ஒரு கேள்வி கேட்கப்போகிறேன். சொல்லுகிறாயா? பேரர் வீரனுக்கு இருக்கவேண்டிய குணம் வீரம் என்று எல்லோரும் சொல்லுவது உண்மைதான்! அந்த வீரத்தையும் மேலோங்கச் செய்கிற குணம் உனக்கு நினைவிருக்கிறதா, தம்பி!’

‘இப்போது நினைவுக்கு வரவில்லை அண்ணா! நீங்களே சொல்லி விளக்குங்கள், நான் சிறுபிள்ளை தானே!’

‘ஆமாம்; ஆமாம்; நீ கெட்டிக்கார சிறுபிள்ளைதான்! அதுதான் ஊக்கம் என்கிற குணம் தம்பி.’

‘ஆமாம் அண்ணா! ‘ஊக்கமது கைவிடேல்’ என்று படித்தது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.’

‘இப்போது விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன், கேட்டுக் கொள் தம்பி! ஊக்கம் உடையவர்கள் எக்காரியத்தையும் துணிவுடன் திறமையாகவும் வெற்றியுடனும் செய்து முடித்துவிடுவார்கள். ஆனால், அவர்களிடம் ஒரு குணம் சில சமயங்களில் காணப்படும். இக்குணத்தைக் கண்டு சிலர் ஒன்றும் புரியாமல் ஏமாந்துவிடுவார்கள். அதுதான், அவர்கள் சில சமயங்களில் அடங்கி ஒடுங்கி இருப்பதுபோல் இருப்பார்களாம்.’

‘ஏன் அண்ணா! அப்படி அடங்கி ஒடுங்கிப்போய் இருந்தால் அவர்கள் பின்வாங்கிவிட்டார்கள் என்றுதானே நினைப்பார்கள்?’

‘அதுதான் இல்லை தம்பி! அதுதான் இல்லை. ஊக்கம் உள்ளவர்கள் அப்படி இருந்துவிட்டால், அடங்கி ஒடுங்கிப்போய்விட்டார்கள் என்பது அர்த்தமல்ல. அவர்கள் ஏதோ திட்டம் போட அப்படி இருக்கிறார்கள் என்றுதான் அர்த்தம். எதிரிகளைப் பலமாக அடித்து வெற்றி பெற நினைத்து திட்டம் போட்டுக்கொண்டு இருப்பார்கள். அடங்கி ஒடுங்கி இருப்பது பயத்தினால் அல்ல. ஊக்கமுடையவர்கள் இப்படித்தான் சில நேரங்களில் இருப்பார்கள். நீ, பார்த்தாயே, இப்போது சொல் தம்பி! அந்த ஆட்டுக் கடாக்கள் கால்களைப் பின்வாங்கிப் போனது எதற்கு?’

‘தெரிந்தது அண்ணா! ஆட்டுக்கடாக்கள் கால்களைப் பின்வாங்கிப்போனது, அதிக பலமாகத் தாக்குவதற்குத் தான். ஓடிவிடுவதற்கு அல்லவே!’

‘இப்போது புரிந்திருக்குமே தம்பி! ஊக்கம் உடைய பெரியவர்கள், சில நேரங்களில் அடங்கி ஒடுங்கி இருப்பது எதற்கு என்று! குறட்பாவை எழுதிக்கொள் தம்பி! சொல்லுகிறேன்.

ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம் பொருதகர்
தாக்கற்குப் பேரும் தகைத்து.

‘எழுதிக்கொண்டேன் அண்ணா.’

‘குறட்பாவை எழுதிக்கொண்டது சரிதான் தம்பி! இன்னும் கொஞ்சம் விளக்கம் தருகிறேன்.’

‘தகர்’ என்றால் ஆட்டுக்கடா என்று பொருள்.’

‘பொருதகர்’ என்றால் என்ன அண்ணா?’

‘சொல்லமாட்டேனா தம்பி! பொருதகர், என்றால் சண்டை செய்கிற ஆட்டுக்கடாக்கள் என்பதாகும்.’

‘கால்களைப் பின்னே வாங்கிப்போனதைப் பார்த்தாயல்லவா? அதைக் குறிப்பிடுவதுதான், ‘பேரும் தகைத்து’ என்னும் சொற்கள். பலமாகத் தாக்குவதற்காகத்தான், அப்படி பின்வாங்கிச் சென்றன என்பதைத்தான், ‘தாக்கற்குப் பேரும் தகைத்து’ என்னும் தொடர் குறித்துக் காட்டுகிறது. ஊக்கமுடையவன் ஒடுங்கி நிற்கும் காரணம் இப்போது புரிகிறதா?’

‘இன்னுமா அண்ணா புரியாமல் இருக்கும்! எனக்குக் கூட அதிகமான ஊக்கம் பிறந்துவிட்டது!’

‘அப்படியா தம்பி! மிக்க மகிழ்ச்சி. அதிகமான குறட்பாக்களைப் படிக்க வேண்டியதுதான்!’

காக்கையின் நற்குணம்

‘ஏன் அண்ணா! நானே ஒன்று கேட்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்.’

‘என்ன தம்பி! புதிய மாதிரியில் கேள்வி கேட்டுவிட்டாய்? உனக்கு எதையும் சொல்லிக்கொடுக்க மிகவும் விருப்பத்துடன் இருக்கிறேன். நீ தாராளமாகக் கேட்கவேண்டியதுதானே!’

‘அண்ணா! நாம் பார்த்ததையெல்லாம் குறிப்பாகக் கொண்டு குறட்பாக்கள் சொல்லுகிறீர்களே! அதனால் எனக்கும் ஒரு புதிய ஆர்வம் உண்டாகிவிட்டது. ஆதலால் தான் அப்படிச் கேட்டேன். அதோ, அந்தப் பாறையின் மீது கூட்டமாகக் கூடிவிட்ட காகங்களைப் பார்த்ததும் என் மனதில் ஒரு வியப்பு தோன்றுகிறது. அவைகளின் போக்கு என்னைக் கவர்ந்துவிட்டது. அதைத்தான், உங்களிடம் சொல்ல ஆசைப்பட்டேன்.’

‘தம்பி, எவ்வளவு அருமையான காட்சியினைக் காட்டி விட்டாய் தம்பி. நானே உனக்கு ஒரு நல்ல குறட்பாவினைச் சொல்ல நினைத்தேன். நீயே நினைவுபடுத்திவிட்டாய்! மிக்க நன்றி.’

‘குறட்பா இருக்கிறதா அண்ணா?’

‘ஆம்! இருக்கிறது. தம்பி, அந்தக் காகங்கள் எப்படி ஓர் இடத்தில் இப்படிச் கூட்டமாகக் கூடிவிட்டன?’

‘அதைத் தெரிந்து கொண்டேன் அண்ணா! முதலில் ஒரே ஒரு காகம் தான் அந்தப் பாறையின் மீது வந்து உட்

கார்ந்தது. ஏதோ இரை கிடந்தது. பார்த்து ஒன்றிரண்டு முறை தனது மூக்கினால் கொத்திற்று. பிறகு 'கா, கா' என்று சத்தம் போட ஆரம்பித்தது. ஒவ்வொரு காகமாக வந்தது. எல்லாம் போட்ட சத்தத்தில் நிறைய காகங்கள் கூடிவிட்டன.'

'தம்பி, நன்றாக வரிசையாகச் சொல்லி விட்டாயே! எனக்கே ஏதோ கதை கேட்பது போலத் தோன்றுகிறது. காகங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்த விதத்தைப் புரிந்து கொண்டாயல்லவா?'

'புரிந்து கொண்டேன் அண்ணா.'

'மற்ற பறவைகளிடத்தில் இப்படிப்பட்ட குணம் கிடையாதென்று உனக்குத் தெரியுமா தம்பி!'

'ஆம், தெரியும் அண்ணா; இதுமாதிரி சத்தம்போட்டுக் கூப்பிடுகிற பழக்கம் மற்ற பறவைகளிடத்தில் கிடையாது அண்ணா! நானும் பார்த்தது கிடையாது.'

'தம்பி! இந்தக் குணம் காகத்தினிடத்தில்தான் இருக்கின்றது. ஆதலால்தான் திருவள்ளுவர் காகத்தைக் காட்டி பெரிய உண்மையை நமக்குப் போதிக்கின்றார்.'

'அப்படியா அண்ணா! அந்தக் காக்கா குறட்பாவை உடனே சொல்லுங்கள் அண்ணா!'

'வேடிக்கையாகப் பேசுகிறாய், தம்பி! அது காக்கா குறட்பா அல்ல! காகத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்ற குறட்பா. குறட்பா சொல்லுவதற்கு முன்பு, உனக்கு விளக்கம் சொல்லவேண்டுமல்லவா?'

'ஆம் அண்ணா சொல்லுங்கள்.'

'காகம் எப்போதும் தனித்து இருந்து சாப்பிடாது. இது மிகவும் சிறப்பான குணம். இதை நன்றாக நினைவில்

வைத்துக்கொள் தம்பி! கும்பலாக இருந்துகொண்டுதான் சாப்பிடும்.’

‘இது மிகமிக மேலான குணம் அண்ணா! குறித்துக் கொண்டேன். அடுத்த குணத்தைச் சொல்லுங்கள்.’

‘அடுத்த குணம் இருக்கிறதே தம்பி! அது நம்மை மிகவும் கவர்ந்துவிடுகின்ற குணம். தன்னுடைய இனம், சாப்பிடுவதற்குத் தாமாகவே வரட்டும் என்று காத்திருக்காது. இதுவே சத்தம்போட்டு தன் இனத்தைக் கூப்பிடும். கூப்பிட்ட பிறகுதான் மற்ற காகங்கள் எல்லாம் வந்து சேரும். எவ்வளவு ஒப்பற்ற குணம் பார்த்தாயா தம்பி!’

‘ஆம் அண்ணா! ஒப்பற்ற சீரிய குணம் என்றால் இது தான் அண்ணா! தனக்கு இரை அகப்பட்ட உடனே தானே தன்னுடைய இனத்தார்களைச் சுற்றத்தாரைக் கூவி அழைத்துவிடுகிறது. அதுகூட, ஒருமுறை சத்தம்போட்டு நிறுத்துவது இல்லை அண்ணா! பல முறை சத்தம் போட்டு கூப்பிடுகிறது.’

‘தம்பி! காகம் கத்துகிறது என்று சொல்லுவது கூடாது. காகம் கரைகிறது என்று சொல்லவேண்டும். தெரிகிறதா?’

‘தெரிந்துகொண்டேன் அண்ணா! காகம் கரைகிறது என்று சொல்லவேண்டும். குயில் கூவுகிறது என்று சொல்ல வேண்டும். குதிரை கனைக்கிறது; நாய் குரைக்கிறது என்று இப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும் என்று நான் முன்பு படித்திருக்கிறேன் அண்ணா!’

‘சரி, காகத்தின் மற்றொரு நல்ல குணம், மறைத்து வைத்து சாப்பிடத் தெரியாது.’

‘ஆம் அண்ணா! தனக்குக் கிடைத்ததை மறைவாகவே காகம் சாப்பிடுவது இல்லைதான். அதுதான் உடனே தன்னுடைய சுற்றத்தார்களைக் கூப்பிடுகிறது. மறைத்து

வைத்து சாப்பிடுகிற கெட்ட குணம் அதனிடம் கிடையா தண்ணா!’

‘தம்பி! இந்த நல்ல குணத்தை நாமும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?’

‘கற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் அண்ணா! எவ்வளவோ நல்ல குணங்கள் இயற்கையில் பறவைகளிடம் இருக்கின்றன அண்ணா!’

‘தம்பி! இப்போது மொத்தத்தில் பொதுவான நல்ல குணம் காகத்தினிடம் இருப்பது என்ன தெரியுமா? தன்னுடைய இனமாகிய சுற்றத்தார்களை எப்போதும் சேர்த்துக்கொண்டே வாழ்கின்றன.’

‘அது உண்மையிலும் உண்மையான குணம் அண்ணா! நான் ஒன்று பார்த்தேன். அதைச் சொல்லட்டுமா!’

‘சொல் தம்பி! நானும் தெரிந்துகொள்ளுகின்றேன்.’

‘ஒரு தடவை, எங்கள் தெருவில் ஒரு காகம் இறந்து விட்டது. உடனே எல்லா காகங்களும் பெரிய சத்தம் போட்டு ஒன்றாகக் கூடிவிட்டன. காகங்கள் கரைந்து இனமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தன. பார்ப்பதற்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது, அண்ணா! என்ன மாதிரியான ஒற்றுமை!’

‘தம்பி! நல்ல நிகழ்ச்சியை நினைவுபடுத்தினாய் தம்பி! உண்ணுகிற மகிழ்ச்சியிலும் ஒன்றாகச் சேருகின்றன. இறந்துவிட்ட துன்பத்திலும் ஒன்றாகக் கூடிவிடுகின்றன. எவ்வளவு அருமையான பண்பாடு பார்த்தாயா, தம்பி!’

‘நாம் ஒவ்வொருவரும் காகம் மாதிரிதான் இருக்க வேண்டும். ஏன் அண்ணா நான் சொல்வது சரிதானே! இன்னும் குறட்பாவையே சொல்லவில்லையே அண்ணா!’

‘இதோ சொல்லப்போகிறேன் தம்பி! அதற்குள் இன்னொரு செய்தியும் உனக்குச் சொல்லிவிடவேண்டும்.’

‘சொல்லுங்கள் அண்ணா.’

‘காக்கையின் இனம் ஒற்றுமையாக இருப்பதால் எவ்வளவு நன்மையுண்டாகிறது பார்த்தாயா? எல்லாம் இன்பமாக இருக்கமுடிகிறது. துன்பத்திலும் ஒன்று சேர்ந்து உதவியாக வருகின்றன. ஆதலால், சுற்றத்தைத் தழுவி வாழ்வதால் எவ்வளவு நன்மையும், பெருமையும், ஆதரவும் உண்டாகிவிடுகிறது பார்த்தாயா, தம்பி! இப்போது குறட்பா சொல்லுகிறேன். எழுதிக்கொள் தம்பி!

காக்கை கரவா கரைந்து உண்ணும் ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள.

‘எழுதிக்கொண்டாயா தம்பி!’

‘எழுதிக்கொண்டேன் அண்ணா!’

‘‘கரவா’ என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் தெரியுமா தம்பி!’

‘சொல்லுங்கள் அண்ணா!’

‘‘கரவா’ என்றால் மறைத்து வைக்காமல் என்பதாகும்.’

‘‘காக்கை கரவா’ என்றால் காகம் மறைத்துவைக்காது என்பது புரிந்துவிட்டது அண்ணா!’

‘‘கரைந்து உண்ணும்’ என்பது தெரிகிறதா தம்பி!’

‘அதுவும் புரிந்துவிட்டதே. காகம் சத்தம் போட்டு தன்னுடைய சுற்றத்தார்களைக் கூப்பிட்டு, சேர்ந்து சாப்பிடும். சரிதானே அண்ணா!’

‘சரியாகச் சொல்லிவிட்டாயே! அதுதான் அதனுடைய அர்த்தம். இன்னும் சொல்லுகிறேன் கேள். ஆக்கம் என்றால், செல்வாக்கு, பெருமை, சிறப்பு, ஆதரவு என்றெல்லாம் பொருள் ஆகும். காகத்தைப் போன்ற இந்த நல்ல குணம் கொண்டவர்களுக்கு எல்லா ஆக்கமும் வந்து சேரும். பெருமை உண்டாகும். சுற்றத்தார் ஆதரவு இருக்கும். இது மாதிரி எவ்வளவோ உண்டாகும்.’

‘அன்ன நீரார்க்கே உள’ என்பதையும் விளக்கிச் சொல்லுங்கள் அண்ணா?’

‘சொல்லாமலா இருப்பேன். சொல்லுகிறேன் தம்பி. ‘உள’ என்றால் உண்டு என்பது பொருளாகும். ‘அன்ன நீரார்க்கே’ என்றால் அப்படிப்பட்ட குணம் உள்ளவர்க்கு— என்பது அர்த்தம். அந்தக் காகம் போன்று, அப்படிப்பட்ட குணம் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் உண்டு. தெரிகிறதா தம்பி!’

‘தெரிகிறதே! அப்படிப்பட்ட குணம் கொண்டவர்களுக்கு எல்லா ஆக்கமும் வந்துசேரும். எல்லா செல்வாக்கும் இருக்கும். நான் சொல்லுவது சரிதானே அண்ணா!’

‘மிகவும் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டாய் தம்பி! நீ சொல்லுகின்ற விளக்கம் உனக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டதைக் காட்டுகிறது. உனக்கு வேறு என்ன விருப்பம் சொல்.’

காலமறிந்து செய்க !

‘அண்ணா! இந்தப் பக்கத்தில் ஆறு கிடையாதா? எனக்கு ஆற்றங்கரையில் உட்கார்ந்து வேடிக்கைப் பார்க்க ரொம்பவும் ஆசை அண்ணா!’

‘நன்றாகக் கேட்டுவிட்டாய் தம்பி! நம்முடைய கிராமத் திற்குப் பெருமையே ஆற்றினால்தான். பெரிய ஆறு ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதே. அகலமான ஆறு அது. எப்போதும் நீர் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும்; பல வகையான பறவைகள் எல்லாம் இருக்கும். கூட்டம் கூட்டமாகப் பறவைகள் வரும், போகும். கரையோரத்தில் இருந்து பார்த்தால் மீன்கள் ஓடிக்கொண்டிருப்பது வேடிக்கையாக இருக்கும். இன்னும் எத்தனையோ காட்சிகளையெல்லாம் பார்க்கலாமே! படகுகள்கூட அந்த ஆற்றில் போகும்.’

‘எங்கே அண்ணா அந்த ஆறு இருக்கிறது. என்னை அழைத்துப் போங்கள்!’

‘அதிக தூரத்தில் இல்லை தம்பி! இந்த மலைக்கு அந்தப் பக்கத்தில்தான் அந்த ஆறு ஓடுகிறது. அதனால் தான் நமக்குத் தெரியவில்லை. இந்த மலை ஓரமாகவே போனால், அந்த ஆற்றங்கரைக்குப் போய்விடலாம். அதோ ஆட்கள் போகிறார்களே, அவர்கள்கூட ஆற்றுக்குத் தான் போகிறார்கள்போல் தெரிகிறது. வா, தம்பி! போகலாம்.’

‘வேகமாக நடங்கள் அண்ணா! சீக்கிரம் போய்ச் சேருவோம்.’

‘ஓ! என்னைவிட வேகமாக நடந்து போகிறாயே!’

‘ஆம் அண்ணா! ஆற்றில் தண்ணீர் வேகமாகத்தான் ஓடும். ஆகையால் நாமும் வேகமாகத்தானே போக வேண்டும்.’

‘தம்பி! இதுதான் ஆறு!’

‘அதுதான், பார்த்தாலே தெரிகிறதே அண்ணா!’

‘சரி, ஆற்றங்கரை ஓரமாகவே நடக்கலாமா தம்பி?’

‘வேண்டாம் அண்ணா! எனக்குக் கால் வலிக்கிறது. இந்த மணலைப் பார்த்தால் அழகாக இருக்கிறது. இந்த மணல் மேட்டின்மீது உட்கார்ந்து பார்க்கலாம்.’

‘சரி தம்பி! உன் விருப்பப்படியே செய். நானும் உட்கார்ந்துகொள்ளுகிறேன்.’

‘அதோ, தண்ணீரில் பறவைகள் தெரிகின்றன. அவைகள் என்ன அண்ணா!’

‘அவைகள் பறவைகள்தான். சந்தேகமே இல்லை. தண்ணீரில் இருப்பது உனக்கு வியப்பாக இருக்கின்றதோ! அவைகளுக்கு நீர்ப் பறவைகள் என்று பெயர்.’

‘ஓகோ! நீர்ப் பறவைகள் வேறு இருக்கின்றதோ! இப்போதுதான் அண்ணா பார்க்கிறேன்.’

‘தம்பி! தண்ணீர் சலசலவென்று கரையோரமாகப் போகிறதே! அங்கே பார் வேடிக்கையை!’

‘அடடா! வேடிக்கைதான் அண்ணா! சின்ன சின்ன மீன்கள் கும்பல் கும்பலாக — சாரை சாரையாக ஓடுவது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பாருங்கள் அண்ணா!’

‘நான் எத்தனையோ தடவை பார்த்திருக்கின்றேன். நீ பார்த்துக்கொண்டிரு தம்பி!’

‘ஏன் அண்ணா, எல்லாம் சின்ன மீன்களாகவே வருகின்றன. பெரிய மீன்கள் வராதா?’

‘வரும் தம்பி! கரையோரமாக பெரிய மீன்கள் அடிக்கடி வராது. எப்போதாவதுதான் வரும். பார்த்துக் கொண்டே இரு. பெரிய மீனும் வந்து போகும்.’

‘நாம் பிடிக்க முடியுமா அண்ணா, இந்த மீன்களை.’

‘பிடிக்கவே முடியாது. அதற்கு ரொம்பவும் சாமர்த்தியம் வேண்டும்.’

‘அது எப்படி யண்ணா முடியும்? மீன்களை வலை போட்டுத்தானே பிடிப்பார்கள்.’

‘மீன் பிடிப்பதற்குப் பல வழிகள் இருக்கின்றன. மீன் பிடிக்கிற வேடிக்கை ஒன்று நடக்கிறது. நான் பார்த்துவிட்டேன். நீ பார்க்கவில்லையே!’

‘எங்கே யண்ணா அந்த வேடிக்கை நடக்கிறது. எனக்குக் காட்டமாட்டீர்களா?’

‘உனக்கு அந்த வேடிக்கையைக் காட்டத்தான் போகிறேன். அந்த வேடிக்கையான நிகழ்ச்சியிலிருந்து உனக்கு மிகவும் நல்ல செய்தி சொல்லப்போகிறேன். அதோ தெரிகிறதே பச்சைப்பசேலென்று, அங்கே பார்!’

‘ஆமாம் அண்ணா! உயரமாகப் பச்சைப் புல் வளர்ந்திருக்கின்றது. புல் காடு மாதிரி தெரிகிறதே.’

‘அதைத்தான் தம்பி கோரை என்று சொல்லுவார்கள்! அந்தக் கோரைப் புல் பக்கமாக ஆடாமல் அசையாமல் என்ன நிற்கிறது பார்!’

‘ஆமாம் அண்ணா! வெள்ளையாக ஏதோ பொம்மை மாதிரி நின்றுகொண்டிருக்கிறதே!’

‘பொம்மை இல்லை தம்பி! உயிர் உள்ளதுதான். அதுதான் கொக்கு. உனக்குத் தெரியாதா?’

‘தெரியும் அண்ணா! ஆற்றோரத்தில் கொக்குகள் மீன் பிடிக்கும் என்று படித்திருக்கிறேன். இந்தக் கொக்கு, பேசாமல் நிற்கிறதே!’

‘என்ன தம்பி சொன்னாய்? அந்தக் கொக்கு பேசாமல் அமைதியாக இருக்கின்றதென்றா நினைக்கிறாய். பார்த்துக் கொண்டே இரு தெரியும்.’

‘ஏன் அண்ணா! கரையோரத்தில் எவ்வளவு மீன்கள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றன. இதோ பாருங்கள். ஏன் அந்தக் கொக்கு குத்திக் குத்திப் பிடித்துத் தின்னலாமே!’

‘சரி, நீ சொல்லுவது இருக்கட்டும். அந்தக் கொக்கு நிற்கின்ற போக்கு எப்படி இருக்கிறது சொல். நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்துச் சொல் தம்பி!’

‘அதுவா அண்ணா! நன்றாக உற்றுக் கவனித்துவிட்டேன். ஒன்றுமே தெரியாதது போல நின்றகொண்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல அண்ணா. உயிரில்லாதது போலக் கூட காணப்படுகின்றதே!’

‘அதுதான் சரி தம்பி! செத்துப்போன கொக்கு மாதிரியே காணப்படுகிறது பார்த்தாயா? அதுதான் அதனுடைய புத்திசாலித்தனம். எதிரிகள் அந்தக் கொக்கைப் பார்த்துப் பயப்படவேமாட்டார்கள். அலட்சியமாகக்கூட நினைத்து விடுவார்கள். சிறிது நேரத்திற்குள் என்ன நடக்கிறது பார், தம்பி!’

‘ஆ! என்ன அண்ணா! நீங்கள் சொன்னது சரியாகவே ஆகிவிட்டதே! இப்போது, ‘பட்’டென்று தண்ணீரில் கொத்தி ஒரு மீனைப் பிடித்து உள்ளே செலுத்திவிட்டதே!’

‘இன்னும், பார், தம்பி! இப்போது எப்படி நிற்கிறது அந்தக் கொக்கு?’

‘முன்பு நின்றது மாதிரிதான் இருக்கிறது. ஒன்றுமே அறியாததுபோலவும் உயிர்கூட இல்லாதது போலவும் சிலை மாதிரி நின்றவண்ணம் இருக்கிறது.’

‘தம்பி! இந்தக் கொக்கினைப் பார்த்து நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது எவ்வளவு இருக்கின்றது தெரியுமா?’

‘ஆம் அண்ணா! ஏராளமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது இருக்கும் போல் இருக்கின்றதே! நல்ல ஏமாற்று வேலை கற்றுக்கொண்டிருக்கும் போல் தோன்றுகிறதே இந்தக் கொக்கு.’

‘நமக்குத்தான் தம்பி அனேக நேரங்களில் ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. தம்பி! இவைகள் எவ்வளவோ சாமர்த்தியமாக இருக்கின்றன. சரி, தம்பி! இந்தக் கொக்கு அடிக்கடி தண்ணீரில் கொத்திக்கொண்டிருந்தால் என்ன ஆகும்?’

‘அதனுடைய மூக்கு தேய்ந்துபோகும் அண்ணா! அதனால்தான் அடிக்கடி கொத்தாமல் இருக்கிறது என்று நினைக்கின்றேன்.’

‘அதுவல்ல தம்பி உண்மை. அடிக்கடி கொத்திக்கொண்டிருந்தால், மீன்கள் எச்சரிக்கையாக இருந்துவிடுமே! பிறகு ஒரு மீன் கூட அதன் அருகில் வராதே! இன்னொன்றுகூட தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அந்தக் கொக்கு அங்கு இருப்பதே அந்த மீன்களுக்குத் தெரியக்கூடாதாம்! ஆகையினால் தான் செத்தது போலவே நிற்கிறது. இன்னொரு பெரிய உண்மையும் இருக்கிறது!’

‘அது என்ன அண்ணா! அந்தப் பெரிய உண்மை!’

‘அதுவா சொல்லுகிறேன்- கொக்கு தான் தின்பதற்கு நல்ல மீனாகத்தானே விரும்பும். அப்படிப்பட்ட மீன் அடிக்கடி கரையோரமாக வராது. அது வரும் வரையில் உன்னிப்பாகக் காத்துக்கொண்டே பொறுமையாக அவசரமில்லாமல் குறிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டே நிற்கும்.’

‘எவ்வளவு பெரிய உண்மை விளங்கிவிட்டது அண்ணா! நேரத்தையும், சமயத்தையும் நன்றாகப் புரிந்துவைத்திருக்கிறதே இந்தக் கொக்கு. காலம் வரும் வரையில் காத்துக் கொண்டே இருக்கிறதே!’

‘தம்பி, நான் சொல்லி விளக்க வேண்டியதை நீயே சொல்லிவிட்டாயப்பா! உன் அறிவு நன்றாக வளர்ந்து வருகிறதே! தம்பி! இன்னொன்று கவனித்தாயா?’

‘அது என்ன அண்ணா?’

‘அது கொத்தி மீனைப் பிடித்ததே அது எப்படி இருந்தது?’

‘அட்டா! அதை எப்படி யண்ணா சொல்லுவேன். ஒரு நொடிப் பொழுதுகூட ஆகவில்லையே! அது கொத்தியதும் மீனைப் பிடித்ததும், உள்ளே விழுங்கியதும் எல்லாம் ‘மாய மந்திரம்’ போல் நடந்துவிட்டதே!’

‘அதற்காகத்தான் தம்பி கேட்டேன். நேரம் வந்ததும் அந்தக் கொக்கின் செயல் எப்படி இருந்தது?’

‘நேரத்தினை ஒரு கணப்பொழுதுகூட வீணாக்கவில்லை யண்ணா! தாமதமாகவும் செய்யவில்லை! விரைந்தோடி வேலையை முடித்துக்கொண்டதே!’

‘இப்போது தெரிகிறதா தம்பி! தக்க நேரம் வரா விட்டால் நாம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று!’

‘நாம் பொறுமையாகத்தான் அண்ணா! இருக்க வேண்டும். ஆனால் நேரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் அண்ணா!’

‘இனி உனக்கு அதிகம் விளக்கவேண்டியதில்லையே தம்பி! நீ நன்றாகப் புரிந்துகொண்டாய்.’

‘அப்படிச் சொல்லிவிடாதீர்கள் அண்ணா! எனக்குத் தெரிந்ததைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சொல்லுகிறேன். இன்னும் நீங்கள் விளக்கம் கொடுத்தால்தான் தெளிவாகப் புரியும்.’

‘சரி, தம்பி, குறட்பாவைச் சொல்லுகிறேன். எழுதிக் கொள்.’

கொக்கு ஒக்ககூம்பும் பருவத்து மற்று அதன்
குத்துஒக்க சீர்த்த இடத்து.

‘அண்ணா! இந்தக் குறட்பா மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. இதைப் பிரித்துத் தனித்தனியாக சொல்லுங்கள்.’

‘தம்பி! எல்லா குறட்பாக்களும் நன்றாகத்தான் இருக்கும். ஒவ்வொன்றையும் சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆழ்ந்த பொருள் நன்றாகத் தெரியும். நீ கேட்டபடியே சொல்லுகிறேன். குறித்துக் கொள்.’

‘அப்படியே செய்கிறேன் அண்ணா!’

‘கூம்பும் பருவத்து’ என்றால், காரியம் செய்து முடிப்பதற்கு நல்ல காலம் வாராமல், சுருங்கிய காலமாக இருக்கும் போது.’

‘கொக்கு ஒக்க’, கொக்கு அசையாமல் அமைதியாக இருப்பதுபோல் நாம் இருக்கவேண்டும். எழுதிக்கொண்டாயா தம்பி! விளங்குகிறதா?’

‘எழுதிக்கொண்டேன், அண்ணா! நன்றாக விளங்குகிறது. இன்னும் சொல்லுங்கள் எழுதிக்கொள்ளுகிறேன்.’

‘காலம் ஒத்து வராத வரையில், கொக்கு போல் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். காலம் வந்த பிறகு, அதாவது ‘சீர்த்த இடத்து’ என்று குறட்பாவில் வருகிறதே அது தான் நல்ல நேரம் வந்தவுடன் என்பது அர்த்தம்.’

‘அப்போது என்ன செய்யவேண்டும் தெரியுமா தம்பி!’

‘ஓ தெரியுமே அண்ணா! தாமதிக்கவே கூடாது. உடனே காரியத்தை விரைவாக முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.’

‘நீயே விளக்கிவிட்டாயே! சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத்தான்-குத்து ஒக்க-என்ற சொற்கள்

தெரிவிக்கின்றன. அதாவது, கொக்கு குத்தி உடனே தனது எண்ணத்தை முடித்துவிட்டது போல, நாம் காரியத்தை முடித்துவிடவேண்டும். தம்பி! இன்னும் சொல்லுகிறேன் கேள். உலகில் மிகப்பெரிய செயல்கள் எல்லாம் காலத்தையும் இடத்தையும் பொறுத்துத்தான் நடந்து முடிக்கின்றன. நமக்கு நல்ல நேரங்கள் அடிக்கடி வரும். உடனே காரியங்களை முடித்துவிட வேண்டும்.’

‘அண்ணா! இங்கேயே இருக்கலாமா? பொழுது சாய்ந்ததும் வீட்டுக்குப் புறப்படுவோம்.’

‘அப்படியா தம்பி! உனக்கு இந்த இடம் ரொம்பவும் பிடித்துவிட்டது போல் இருக்கிறது. இன்னும் குறள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டாமா நீ?’

,எனக்கா ஆசை இல்லை! நிறைய குறட்பாக்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் அண்ணா! இங்கேயே இன்னும் ஒரு குறட்பா சொல்லிக்கொடுங்கள். பிறகு புறப்படுவோம்.’

‘அப்படியென்றால் சரி தம்பி! ஆற்றங்கரை ஓரமாகவே கொஞ்ச தூரம் நடப்போமா?’

‘நடக்கலாம் அண்ணா!’

(இருவரும் நடக்கிறார்கள்.)

படிக்கப் படிக்க அறிவு வளரும்

‘ஆற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாலே எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறதண்ணா! ஏன் இந்த ஆறு நிறைய தண்ணீர் ஓடவில்லை?’

‘அதுவா தம்பி! சில மாதங்களில்தான் ஆறு நிறைய தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். வெள்ளம் வருகிறது என்று சொல்லுவார்களே, அதுகூட அப்போதுதான்! இந்த மாத மெல்லாம் கொஞ்சமாகத்தான் தண்ணீர் ஓடும், ஆற்றின் ஓரங்களில் எப்போதும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அதோ பார் அனேக இடங்கள் மணலாகவே தெரிகின்றன.’

‘ஆம் அண்ணா! அங்கேயெல்லாம் இப்போது தண்ணீர் வராதுபோல் இருக்கின்றது. அங்கே ஆட்கள் கூட கும்பல் கும்பலாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்களே!’

‘மாலை நேரம் வரப்போகிறதல்லவா தம்பி! அதனால் காற்று வாங்க பலர் இங்கே வருவார்கள். அங்கேதான் உன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்.’

‘அதோ பாருங்கள் அண்ணா! ஏதோ வேடிக்கை நடக்கிறது போல் தெரிகிறது. போய்ப் பார்த்து வரலாம் அண்ணா! பையன்கள் மண்ணைப் பறித்துக்கொண்டு விளையாடுகிறார்கள் போல் இருக்கின்றது.’

‘அங்கே ஒன்றும் வேடிக்கை நடக்கவில்லை தம்பி! விளையாட்டு நடக்கவில்லை. வேலையாகத்தான் மணலைத் தோண்டிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பக்கத்தில் என்ன வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறதா?’

‘தெரிகிறதே அண்ணா! பாத்திரங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சொம்புகள், குடங்கள் எல்லாம் வைத்திருக்கிறார்களே!’

‘தண்ணீர் எடுத்துப் போக வந்திருக்கிறார்கள். அதற்குத்தான் குடங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.’

‘என்ன அண்ணா இது? அங்கு மணல்தானே இருக்கின்றது. குடத்தில் நிறைக்கத் தண்ணீர் எப்படிக்கிடைக்கும்?’

‘தண்ணீரா கிடைக்காது தம்பி! நிறைய கிடைக்கும். முதலில் அங்கேயே போவோம் வா. அங்குதான் உனக்கு நல்ல செய்தியைத் தெரிவிக்கப்போகிறேன். அங்கே போய்ப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டே இருப்போம்’

‘பாருங்கள் அண்ணா! அதற்குள் இந்தப் பையன் குடத்தில் தண்ணீரை நிரப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டான்.’

‘அவன் அதிகமாக மணலைத்தோண்டினான். தண்ணீர் நிறைய கிடைத்துவிட்டது. நிரப்பிக்கொண்டு போகிறான்.’

‘எல்லோரும் அப்படியே செய்கிறார்கள் அண்ணா!’

‘ஊற்று நீர் மிகவும் நல்லது தம்பி! இந்த நீர் கிடைப்பதும் எளிதாக இருக்கின்றதல்லவா?’

‘இங்கே ஒரு நல்ல செய்தி சொல்லப்போகிறேன் என் நீர்களே அண்ணா!’

‘சொல்லுகிறேன் தம்பி! நீ இன்னும் நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே இரு. அப்போதுதான் நான் சொல்லப் போகிற செய்தி தெளிவாக விளங்கும். எப்படி மணலைப் பறிக்கிறார்கள்? எவ்வளவு ஆழம் பறிக்கிறார்கள்? மணலை எடுக்க எடுக்க தண்ணீர் எப்படி வந்துகொண்டே இருக்கிறது? எவ்வளவு ஆழம் தோண்டுகிறார்கள்? எவ்வளவு தண்ணீர் வருகிறது? எல்லோருமா, ஒரே மாதிரி பள்ளம் தோண்டுகிறார்கள்? யாருக்கு அதிகம் தண்ணீர் கிடைக்

கிறது? கொஞ்சமாகக் கிடைக்கிறது? கொஞ்சமாகவும் அதிகமாகவும் கிடைக்கக் காரணம் என்ன? இவைகளையெல்லாம் நீ நன்றாகக் கவனித்துப் புரிந்துகொண்டாயா தம்பி!’

‘என்ன அண்ணா! சாதாரணமாக விளையாட்டுப் போன்ற வேலை என்றுதான் நினைத்தேன். தாங்கள் எத்தனையோ ஆராய்ச்சிகளைச் செய்யச் சொல்லி வீட்டிற்களே அண்ணா?’

‘தம்பி! அதற்குள் மலைத்துவிடாதே. சாதாரணமானதுதான் இந்த வேலை. ஆனால் நான் உனக்குத் தெரிவிக்கப் போகிறேனே, அதுதான் மிகப் பெரிய செய்தி! அதற்காகத்தான் சின்ன சின்ன வேலைகளையெல்லாம் பிரித்துக் காட்டிக் கேட்டேன்.’

‘ஒன்று நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டேன் அண்ணா!’

‘என்ன தம்பி அது?’

‘மணலைத் தோண்டினால் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்ற உண்மையை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டேன் அண்ணா!’

‘அது ஒரு பெரிய உண்மை தம்பி! தெரிந்துகொண்டது நல்லதுதான். ஆனால் தண்ணீர் எப்படி வருகின்றது என்று தெரிந்துகொண்டாயா?’

‘தண்ணீர் வருவதைத் தெரிந்துகொண்டேன் அண்ணா! ஆனால் எப்படி எங்கிருந்து வருகிறது என்று குறிப்பிட்டுக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையே அண்ணா! அடியிலிருந்தும் வருகிறது. பக்கங்களிலிருந்தும் வருகிறது. இப்படித்தான் சொல்ல முடிகிறது.’

‘அவ்வளவுதான் தம்பி தெரிந்துகொள்ள முடியும். அதுவே போதும். இன்னொரு கேள்வி கேட்கிறேன். சொல், பார்ப்போம். சிலருக்கு நிறைய தண்ணீர் கிடைத்தது. சிலருக்குக் கொஞ்சம்தான் கிடைத்தது. காரணம் தெரிந்ததா தம்பி!’

‘சுலபமான கேள்விதானே அண்ணா இது. அதிகம் தோண்டியவர்களுக்கு அதிகம் தண்ணீர் கிடைத்தது. கொஞ்சமாகத் தோண்டியவர்களுக்குக் கொஞ்சமாகக் கிடைத்தது.. இது இயற்கைதானே அண்ணா!’

‘தம்பி! நீ இப்போது பள்ளிக்கூடத்தின் கல்வி கற்று வருகிறாய் அல்லவா?’

‘ஆம் அண்ணா!’

‘அந்தக் கல்வி உனக்குப் பெருகி அறிவு வளர்ந்து சிறந்து விளங்க வேண்டுமல்லவா? இப்போது இங்கு ஊற்று தோண்டினார்களே, அதுதான் உன்னுடைய கல்வியறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ளுவதற்கு வழி காட்டுகிறது. அந்தக் குறட்பா தான் இப்போது சொல்லப்போகிறேன்.’

‘சொல்லுங்கள் அண்ணா!’

‘சொல்லுகிறேன் தம்பி! குறட்பா சொல்லுவதற்கு முன், அந்தக் குறட்பாவின் கருத்தைச் சொல்லுகிறேன், எழுதிக்கொள் தம்பி! மணலில் கிணற்றைத் தோண்டத் தோண்ட தண்ணீர் ஊறுகிறது. அதாவது, எவ்வளவு ஆழம் தோண்டப்படுகிறதோ, அவ்வளவுதான் நீர் ஊறி வருகிறது. அதுபோல, கற்கக் கற்கத்தான் அறிவு வளரும். எழுதிக்கொண்டாயா தம்பி!’

‘எழுதிக்கொண்டேன் அண்ணா!’

‘தம்பி, இன்னும் விளக்கம் சொல்லுகிறேன் கேள்!’

‘மணலில் கொஞ்சம் கிணறு தோண்டி நிறுத்திவிட்டால், தண்ணீரும் அந்த அளவுக்குத்தான் வரும். பிறகு வராது. அறிவும் கற்ற அளவுக்குத்தான் வரும். கொஞ்ச காலம் கற்று நிறுத்திவிட்டால், அறிவும் அந்த அளவுக்குத் தான் வளரும்.’

‘நன்றாக விளங்குகிறது அண்ணா! குறட்பாவைச் சொல்லுங்கள், எழுதிக்கொள்ளுகிறேன்.’

‘இதோ சொல்லுகிறேன் தம்பி, எழுதிக்கொள்.’

தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு.

‘தம்பி எழுதிக்கொண்டாயா! இந்தக் குறட்பாவில்
நமது திருவள்ளுவர், மணற்கேணி என்று சொல்லி இருக்கி
றாரே, அதைப் புரிந்துகொண்டாயா?’

‘புரியும்படி சொல்லுங்கள் அண்ணா!’

‘தம்பி, அந்த இடத்தில்தான் அருமையான அரிய
உண்மை அடங்கி இருக்கிறது. சாதாரண தரையில்
தோண்டமாட்டார்கள். மணற்கேணியில் தான் தோண்டத்
தோண்ட தண்ணீர் ஊறும். மணற்கேணிதான் தண்ணீ
ரைக் கொடுக்கும். அதற்காகத்தான் மணற் கேணி என்று
கூறப்பட்டது.’

‘அண்ணா! கல்வி கற்கவேண்டும் என்பதற்கு அளவு
இல்லையா அண்ணா!’

‘அளவு ஏது தம்பி! ஆயுள் முழுதும் படித்துக்கொண்டே
கல்வி கற்றுக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான்
அறிவு வளர்ந்து வரும். மணற்கேணியை நீ பார்த்தாயே,
அதில் தண்ணீர் ஏதாவது தட்டுத் தடங்கலாக வந்ததா?
தோண்டத் தோண்ட நீர் ஊறிக்கொண்டே பெருகி வர
வில்லையா? அறிவும் கல்வி கற்றுக்கொண்டே இருந்தால்
வளரும். கல்விக்கு அளவு வைத்து நிறுத்திவிட்டால் அறிவு
வளர்ச்சியும் தடைப்பட்டுவிடும் தம்பி!’

‘போதும் அண்ணா! நன்றாக விளங்கிவிட்டது. கல்வி
யும் அறிவும்! அதை எப்படி வளர்க்கவேண்டும் என்பதை
எவ்வளவு தெளிவாகக் குறட்பா சொல்லுகிறது அண்ணா!’

‘தம்பி! மாலை நேரம் வந்துவிட்டது. வீட்டிற்குப்
போகலாம் வா.’

‘போகலாம் அண்ணா! இவ்வளவு விளக்கம் திருக்குற
ளைப் பற்றிக் கூறியதற்கு மிக்க நன்றி.’

ஆசிரியரும் மாணவரும்

நேரம் : மாலை ஐந்து மணி.

இடம் : பூங்கா.

[மாணவர்கள் பூங்காவில் ஆசிரியரின் வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆசிரியர் வருகின்றார்.]

மாணவர்கள் : (எழுந்து நின்று) வணக்கம் ஐயா!

ஆசிரியர் : (புன்முறுவலுடன்) மாணவர்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டீர்களா?

[எண்ணிப் பார்க்கின்றார்.]

மாணவர்கள் : எல்லோரும் வந்திருக்கின்றோம், ஐயா!

ஆசிரியர் : உட்காருங்கள். சென்ற வாரம் படித்த குறட் பாக்கள் எல்லாம் நினைவில் இருக்கின்றனவா? எங்கே ஒரு குறட்பா சொல்லுங்கள்.

சுந்தரம் : நான் சொல்லுகிறேன் ஐயா!

ஆசிரியர் : சுந்தரம் கெட்டிக்காரன், மற்றவர்கள் எல்லாம் உட்காருங்கள்; சுந்தரம் சொல்லட்டும்!

சுந்தரம் : கற்க கசடறக் கற்பவை; கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக.

ஆசிரியர் : சரியாகச் சொல்லிவிட்டாயே; உட்கார்ந்து கொள். வேலு! நீ அக்குறட்பாவின் பொருளைச் சொல்லு!

வேலன் : ஒருவன் கற்க வேண்டிய நூல்களைக் குற்றமற நன்றாகக் கற்க வேண்டும். அவ்வாறு கற்றபிறகு அந்த நூல்களில் சொல்லியபடி நல்ல வழியிலே நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆசிரியர் : வேலு சரியாகச் சொல்லிவிட்டானே! எல்லோருக்கும் இந்த அர்த்தம் தெரியுமா?

மாணவர்கள் : (எல்லோரும்) தெரியும் ஐயா!

ஆசிரியர் : 'கற்க கசடற' என்பதற்கு என்ன பொருள்? மணி நீ சொல் பார்ப்போம்.

மணி : குற்றமறக் கற்க வேண்டும்.

ஆசிரியர் : 'நிற்க அதற்குத்தக' என்பதற்கு என்ன பொருள்? மாணிக்கம் நீ சொல்!

மாணிக்கம் : சுற்றபிறகு அந்த நூல்களில் சொல்லியபடி நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆசிரியர் : நன்றாகப் படித்திருக்கிறீர்கள்; பொருளும் தெரிகின்றது. வேலு குறட்பாக்களைப் படிப்போம்.

(ஆசிரியர் புல்தரையைக் காட்டுகின்றார்.)

இதோ இந்தப் புல்தரையைப் பாருங்கள். மிகவும் கிறிதாகவும் பசுமையாகவும் புல் இருப்பதைப் பாருங்கள். இந்தச் கிறிய புல்லும் தண்ணீர் இல்லாவிட்டால் முளைக்குமா?

மாணவர்கள் : முளைக்காது ஐயா!

ஆசிரியர் : திருவள்ளுவர் எல்லா நீதிகளையும் நமக்கு அளித்திருக்கின்றார் அல்லவா? அவைகளிலே மழையைப்பற்றியும் சொல்லி இருக்கின்றார். வானத்திலிருந்து மழைத்துளிகள் விழாவிட்டால் இந்தப் புல்கூட முளைக்காது. அப்படி யென்றால் உலகில் வாழும் மக்களை யெல்லாம் வாழ்விப்பது எது?

மாணவர்கள் : மழையேதான்!

ஆசிரியர் : உலகத்திலுள்ள உயிர்களை யெல்லாம் காப்பாற்றுவது மழையேதான்! இந்தச் கிறிய புல்லினைக் கூட காணமுடியாமல் போய்விடும்! எப்போது?

மாணவர்கள் : மழைத்துளி விழாவிட்டால்!

ஆசிரியர் : எல்லாவற்றிற்கும் மழையேதான் காரணம்.
இந்த மழை வானத்திலிருந்து பெய்கின்றதல்லவா?
வானத்தைத்தான் 'விசம்பு' என்று கூறுவார்கள்.
விசம்பு என்றால் என்ன பொருள்?

கோபாலன் : 'விசம்பு' என்றால் வானம் என்று பொருள்
ஐயா!

ஆசிரியர் : இவ்வளவு அழகாகப் புல் முளைத்துச் சிறிதாக
வும் பசுமையாகவும் இருப்பதைப் பார்க்க எவ்வளவு
நன்றாக இருக்கின்றது பாருங்கள். மிகச்சிறிய புல்லும்
மழையைத்தானே நம்பி இருக்கின்றது. இப்போது
குறட்பாவைச் சொல்லுகின்றேன். குறித்துக்கொள்
ளுங்கள்.

[மாணவர்கள் எழுதிக்கொள்ள ஆசிரியர் குறட்பா
சொல்லுகின்றார்.]

விசம்பின் துளிவீழின் அல்லால் மற்றுஆங்கே
பசம்புல் தலைகாண் பரிது.

எழுதிக்கொண்டீர்களா? எங்கே! மணி, நீ எழுதிய
தைப் படித்துக் காட்டு!

மணி : (படிக்கின்றான்) 'விசம்பின் துளிவீழின் அல்லால்
மற்று ஆங்கே பசம்புல் தலைகாண் பரிது.'

ஆசிரியர் : எல்லோரும் எழுதிக்கொண்டீர்கள்! பொருள்
சொல்லுகிறேன் எழுதிக்கொள்ளுங்கள். (குறட்பா
வினைப் பொருள் பிரித்து ஆசிரியர் சொல்லுகிறார்.)

விசம்பின் — வானத்திலிருந்து,

துளி — மழைத்துளிகள்,

வீழின் அல்லால் — வீழ்ந்தால் காணமுடியும் அல்லாமல்,

மற்று ஆங்கே — வீழாமல் போய்விட்டால்,

பசம்புல் தலை — பசம்புல்லின் தலையையும்,

காண்பு — காணுதல்,

அரிது — முடியாததாகிவிடும்.

(மாணவர்கள் எழுதி முடித்தனர்.)

மழையால் உண்டாகும் நன்மையினைப் புரிந்துகொண்டீர்களா?

மாணவர்கள் : புரிந்துகொண்டோம் ஐயா!

ஆசிரியர் : பொருளை நன்றாகப் படித்துக்கொள்ளுங்கள். நான் கேள்வி கேட்பேன். பார்க்காமல் சொல்ல வேண்டும்.

(மாணவர்கள் மனதிற்குள்ளே படிக்கின்றார்கள்.)

ஆசிரியர் : நடராசன், இப்போது பதில் சொல்ல வேண்டும். 'விசும்பின் துளிவீழின் அல்லால்' என்பதற்கு என்ன பொருள்?

நடராசன் : 'வானத்திலிருந்து மழைத்துளி விழாமற் போனால்' என்பது ஐயா.

ஆசிரியர் : சரி! சுந்தரம் இப்போது நீ சொல்ல வேண்டும். மழைத்துளி விழாவிட்டால் என்ன ஆகும்?

சுந்தரம் : 'பசும்புல் தலைகாண் பரிது'

ஆசிரியர் : அதற்குப் பொருளையும் விளக்கமாகக் கூற வேண்டும்.

சுந்தரம் : பசுமையான சிறிய புல்லின் தலையைக்கூட காணமுடியாமற் போய்விடும்.

ஆசிரியர் : எல்லோருக்கும் புரிந்துவிட்டதா? ஏதேனும் ஐயம் இருந்தால் கேளுங்கள்!

மாணிக்கம் : 'பசும்புல் தலை' என்று இருக்கிறதே! புல்லுக்கு எங்கே தலையிருக்கிறது?

(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

ஆசிரியர் : நல்ல கேள்விதான்! தலை என்றால் நமக்கு இருக்கின்றதுபோல அல்ல! பசும்புல் முளைக்கும்போது சிறிய தோற்றமாக இருக்கின்றதே—தொடக்கம் அது தான் தலை. முதலில் வெளியில் தெரிகின்ற பகுதி மிகச் சிறியதாக இருப்பது. அதைத்தான் தலையென்று குறித்தார். பசும்புல்லைப் பார்த்தவுடன் உங்கட்கு என்ன நினைவுக்கு வரும்?

மாணவர்கள் : (எல்லோரும்) இந்தக் குறட்பா நினைவுக்கு வந்துவிடும் ஐயா!

ஆசிரியர் : புல்லைக்கண்டு குறட்பாவைப் படித்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். அதோ சிறிய கிளையின் மீதிருந்து பறந்து போகின்றவைகளைப் பாருங்கள்.

மாணவர்கள் : காகங்கள் பறந்து போகின்றன.

ஆசிரியர் : எங்கே போகின்றன?

மாணவர்கள் : (ஒவ்வொருவராகப் பார்த்துக்கொண்டு) அதோ நீர்த் தொட்டிக்கு அருகிலே போய் உட்கார்ந்து கொண்டன ஐயா!

ஆசிரியர் : இன்னும் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டே இருங்கள்; என்ன நடக்கின்றன சொல்லுங்கள். முருகேசன் மட்டும் எல்லாவற்றையும் பார்த்துச் சொல்லட்டும்!

முருகேசன் : எல்லாம் பார்த்துவிட்டேன் ஐயா! காகங்கள் அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்தன. எல்லாம் 'கா' 'கா' என்று கத்தின. மற்றக் காகங்களும் பறந்து வந்து சேர்ந்தன. தரையில் கிடந்த உணவுப் பொருள்களை எல்லாம் உண்ணுகின்றன. மகிழ்ச்சியாகவே இருப்பன போலத் தோன்றுகின்றன. பிறகு பறந்து போகின்றன!

ஆசிரியர் : முருகேசன் மிகச் சிறப்பாக — விளக்கமாகச் சொல்லிவிட்டானே! நாடகத்தில் நடிகன் பேசுவதைப் போல அப்படியே நடிப்போடு கூறிவிட்டானே!

சுந்தரம் : ஆம் ஐயா! முருகேசன் நல்ல நடிகன்தான். பள்ளிக்கூடத்தில் நடித்துப் பரிசுகள்கூட வாங்கி இருக்கின்றான் ஐயா!

ஆசிரியர் : ஓ! அவனா இவன்! சரி! இப்போது உங்கட்கு நல்ல நீதியொன்றினைத் திருக்குறளிலிருந்து சொல்லப் போகிறேன். நன்றாகக் கவனித்துக் கேளுங்கள்.

(மாணவர்கள் ஆசிரியரை உற்று நோக்கியவண்ணம் இருக்கின்றனர்)

ஆசிரியர் : மாணவர்களே! நான் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க வேண்டும். மற்றக் காகங்களெல்லாம் அந்த இடத்திற்கு எப்படி வந்தன?

மணி : அங்கே இருந்த காகங்கள் கா கா எனக் கரைந்ததால், அதைக் கேட்டு மற்றக் காகங்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்தன.

சுந்தரம் : மற்றக் காகங்களையும் இந்தக் காகங்கள் அழைத்தன என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆசிரியர் : ஆம். சுந்தரம் சொல்லுவது முற்றிலும் உண்மை; மற்றக் காகங்களையும் கூப்பிட்டன என்பது தான் சரி! எதற்காகக் கூப்பிட்டன?

முருகேசன் : சாப்பிடுவதற்குத்தான்.

மாணிக்கம் : மறைத்து வைத்துச் சாப்பிடாமல் தன்னுடைய இனத்தை அழைத்து எல்லோருமாகச் சாப்பிடுவதற்காக.

ஆசிரியர் : நீங்கள் சொல்லுவதே உண்மை. உணவுகிடைத்தபோது தனது இனமாகிய சுற்றத்தார்களை

யெல்லாம் அழைத்துக் கலந்து ஒன்றாகச் சாப்பிடுவது தான் நல்லது. எவ்வளவு சிறந்த குணம் பார்த்தீர்களா.

முருகேசன் : ஆம் ஐயா! அருமையான குணம்! பாராட்ட வேண்டிய பண்பு! மனிதர்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட குணம் இருந்தால் எவ்வளவோ நன்மை யல்லவா?

ஆசிரியர் : (சிரித்துக்கொண்டே) நமது நடிகன் நன்றாக விளக்கம் செய்துவிட்டான்; காகத்தினிடமிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய நல்ல நீதியைத்தான் நமது ஆசிரியர் வள்ளுவனாரும் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார். குறட்பாவினைச் சொல்லுகின்றேன்; எழுதிக்கொள்ளுங்கள்!

(ஆசிரியர் சொல்லுகிறார்; மாணவர்கள் எழுதிக் கொள்ளுகிறார்கள்)

காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள.

குறட்பாவை எழுதிக்கொண்டீர்களா?

மாணவர்கள் : (தலை யசைக்கிறார்கள் எழுதி முடித்ததாக)

ஆசிரியர் : குறட்பாவுக்குச் சொல் பிரித்துப் பொருள் சொல்லுகின்றேன். கவனமாக எழுதிக்கொள்ளுங்கள்!

(சொல் சொல்லாக உரை சொல்லுகிறார்)

காக்கை — காகங்கள்,

கரவா — மறைக்காமல்,

கரைந்து — கூவி தனது இனத்தை அழைத்து,

உண்ணும் — சும்பலாக உணவு உண்ணும்,

ஆக்கமும் — சுற்றத்தினரால் வரும் செல்வாக்கும்,

அன்ன நீரார்க்கே — அப்படிப்பட்ட தன்மையுடைய
வர்களுக்கே,

உள — உண்டாகும்.

சுற்றத்தார்களைப் போற்றி அவர்களுடன் கலந்து
உண்டு வாழ்பவர்களுக்கே செல்வாக்கு அதிகமாகும்.

மாணவர்கள் : எழுதிக்கொண்டோம் ஐயா!

ஆசிரியர் : மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்; எழுதியதைப்
பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் உரை சொல்லுகிறார்; மாணவர்கள்
எழுதியதைக் கவனமாகப் பார்க்கின்றனர்.)

சுந்தரம் : (ஆசிரியரைப் பார்த்து) காகங்கள் கிடைத்த
உணவை மறைக்காமல் தம்முடைய இனத்தை ஏன்
கூவி அழைக்கின்றன?

மணி : மறைத்துவைத்து உண்ணத்தெரியாது போலிருக்கு!

ஆசிரியர் : கேள்வியும் பதிலும் நன்றாக இருக்கின்றதே!
உங்கள் உற்சாகத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்;
அவை கூவி அழைப்பதற்குக் காரணம், அவற்றின் நல்ல
குணம்தான். நாமும் அந்தக் குணத்தைக் கற்றுக்
கொள்ளவேண்டும்; இப்போது நான் கேள்வி கேட்
கின்றேன், விடை சொல்லுங்கள்!

‘கரவா’ என்பதற்கு என்ன பொருள்?

மணி : ‘மறைக்காமல்’ என்பது ஐயா.

ஆசிரியர் : சரி! கரைந்து என்பதற்குப் பொருள் என்ன?
வேலு! நீ சொல்?

வேலன் : ‘கரைந்து’ என்றால், கூவி அழைப்பது என்ப
தாகும். அதாவது தனது இனத்தைக் கூவி அழைப்ப
தற்குக் ‘கரைந்து’ என்று கூறினார்.

ஆசிரியர் : ஏதேனும் ஐயம் இருந்தால் கேளுங்கள் .

மாணிக்கம் : காக்கை—காகம்—என்று ஏன் ஐயா பெயர் வந்தது?

ஆசிரியர் : (சிரிக்கின்றார்)

முருகேசன் : இது கூடவா தெரியாது! கா - கா - என்று கத்துவதால், காக்கை என்று பெயர் வந்தது.

(எல்லா மாணவர்களும் 'சரி சரி' என்று சொல்லுவது போல் தலை அசைக்கின்றனர்)

(மாணிக்கம் எழுந்து நிற்கின்றான்)

ஆசிரியர் : உனக்கென்ன ஐயம்? உனக்குப் புதுமாதிரி யாகத் தோன்றுமே!

மாணிக்கம் : ஆம் ஐயா! கா - கா - என்று சத்தம் போடு கிறதே அந்தச் சத்தம் தாங்கள் சொன்ன இந்தக் குறட்பாவிளேயே இருக்கிறதே!

ஆசிரியர் : அப்படியா? எங்கே சொல் பார்ப்போம்!

(எல்லா மாணவர்களும் மாணிக்கத்தை வியப்போடு பார்க்கிறார்கள்)

மாணிக்கம் : 'காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்' என்ற மூன்று வார்த்தைகளிலும் முதல் எழுத்தைச் சொல்லிப் பார்த்தால் 'காகக' என்று வருகிறது ஐயா!

(எல்லா மாணவர்களும், ஆசிரியரும் 'கொல்' என்று சிரிக்கிறார்கள்)

ஆசிரியர் : மாணிக்கம்! உன்னுடைய நுட்பமான அறிவு நன்றாக இருக்கிறது! எனக்குக் கூட இது தோன்ற வில்லையே! மாணவர்களே! சிறிது நேரம் இந்தப் பூங்காவைச் சுற்றிப் பார்ப்போம், வாருங்கள்!

(ஆசிரியர் முன்னால் நடந்துபோக மற்ற மாணவர்கள் பின்னால் தொடர்ந்து செல்லுகின்றனர்)

[சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்த ஆசிரியர் ஓரிடத்தில் நின்றார். மாணவர்களும் நிற்கின்றனர். ஆசிரியர் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினார். மாணவர்கள் பார்க்கின்றனர்.]

சுந்தரம் : மெதுவாக நகர்ந்து போகின்றதே ஆமை.

மணி : ஆமாம் ஐயா! கால்களையும் தலையையும் நீட்டுகிறது; பிறகு உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளுகிறதே. பார்க்கப் பயமாகவும் இருக்கின்றதாய்!

ஆசிரியர் : (மாணவர்களைப் பார்த்து) பயப்படாதீர்கள்; ஏன் பயப்படவேண்டும். பூங்காவில் எல்லாம் இது போல தண்ணீர்விட்டு குளம் போல அமைத்திருப்பார்கள். பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும். சுற்றிலும் பூச்செடிகளும், நடுவில் குளமும் அதற்குள் மீன், ஆமை முதலியன இருப்பதும் பூங்காவுக்கு வருகின்ற மக்கள் வேடிக்கையாகப் பார்த்துப் போவதற்காகத்தான்!

மாணிக்கம் : எல்லோரும் நன்றாகப் பார்த்துவிட்டோம் ஐயா!

ஆசிரியர் : இந்த ஆமைக்குப் பாதுகாப்பாக இருப்பது எது தெரியுமா?

(மாணவர்கள் பேசாமல் நிற்கின்றனர்) இந்த ஆமையின் முதுகு ஓடுதான் இந்த ஆமைக்குச் சிறந்த பாதுகாப்பு. அந்த ஓடு மிகவும் பலமாக இருக்கும். நன்றாக உற்று நோக்குங்கள்!

மணி : அடிக்கடி அதன் உறுப்புகளை உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளுகிறதே! ஏன் ஐயா அப்படி?

ஆசிரியர் : ஆமைக்குத் தலையும், நான்கு கால்களும் மென்மையாகத்தான் இருக்கும்; ஆனால் அவற்றை

நீட்டிக்கொண்டே இருந்தால் ஊறுபாடு வந்துவிடும். ஆதலால்தான் தேவையானபோதுதான் வெளியே நீட்டும். மற்ற நேரத்தில் எல்லாம் அந்த ஓட்டிற்குள் இழுத்துக்கொள்ளும்.

முருகேசன் : அந்த ஓட்டினை உடைத்துவிட்டால் அப் போது என்ன செய்யும்? இறந்துவிடுமே!

ஆசிரியர் : நன்றாகக் கேட்டுவிட்டாய்! அந்த ஓட்டினை யாராலும் உடைக்கவே முடியாது. அவ்வளவு கடினமாக அந்த ஓடு இருக்கும். மிகவும் வன்மையான ஓடு! இந்த ஆமையினைப் பார்த்ததும் நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய நல்ல உயர்வான நீதி ஒன்று இருக்கிறது வாருங்கள் சொல்லுகின்றேன். அதோ, அந்தப் பூத்தொட்டிகளின் பக்கத்தில் போய் உட்காருவோம்.

(எல்லா மாணவர்களும் அங்கு போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுகின்றனர்.)

ஆசிரியர் : நமக்கு ஐம்பொறிகள் என்று கூறப்படுவது எவையென்று தெரியுமா? சொல்லுங்கள்.

வேலன் : நான் சொல்லுகிறேன் ஐயா! மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, இந்த ஐந்தும் தான் ஐந்து பொறிகள் என்று கூறப்படும்.

ஆசிரியர் : ஆமைக்கும் ஐந்து உறுப்புகள் என்று பார்த்தீர்கள் அல்லவா? அதுபோல நமக்கிருக்கும் இந்த ஐந்து பொறிகளையும் நன்றாக நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

மாணிக்கம் : ஐந்து பொறிகளும் நம்மிடத்தில் இருப்பது தெரிகின்றது ஐயா!

ஆசிரியர் : இப்போது விளக்கம் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். அடக்கம் என்கிற குணம் சிறந்த குணமாகும். எப்போதும் நாம் அடக்கமாக இருந்துவரப் பழக

வேண்டும். அடக்கமில்லாதவர்கள் எப்போதும் துன்பத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளுவார்கள். அடக்கம் இருப்பவர்களுக்குத் துன்பமே வராது. நமது ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கிப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்காகத்தான் ஆமையைக் காட்டித் திருவள்ளுவர் நமக்கு நீதியினைப் புகட்டுகிறார்.

இப்போது குறட்பாளைச் சொல்லுகிறேன். எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

[ஆசிரியர் குறட்பாவினைச் சொல்ல மாணவர்கள் எழுதிக்கொள்கின்றனர்.]

ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து.

ஆசிரியர் : இந்தப் பிறவியில், ஆமையினைப் போல் ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கமாக வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தால் இந்தப் பிறவியில் மட்டும் அல்ல—ஏழேழு பிறவியிலும் அந்த அடக்கம் அவனுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கும், புரிகின்றதா?

சுந்தரம் : நன்றாக விளங்குகிறது ஐயா! சொல் சொல்லாகச் சொல்லுங்கள் அப்போதுதான் நன்றாகப் புரிகின்றது.

ஆசிரியர் : இப்போது குறட்பாவின் கருத்துரைதான் சொன்னேன். சொல் சொல்லாகப் பொருள் சொல்லுகின்றேன். எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

(சொல் சொல்லாகப் பிரித்துச் சொல்ல மாணவர்கள் எழுதுகின்றனர்.)

ஒருமையுள் — ஒரு பிறப்பிலே,

ஆமைபோல் — ஆமையைப் போல,

ஐந்து — ஐந்து பொறிகளையும்,

அடக்கலாற்றின் — அடக்கி வைத்துப் பழகும் வல்லமை
பெற்றுவிட்டால்,

ஏழுபிறப்பும் — ஏழேழு பிறப்பிலும்,

ஏமாப்பு உடைத்து — பாதுகாப்பாக இருக்கும்.

(மாணவர்கள் எழுதியதைப் படித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்)

இப்போது நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுங்கள்! முதலில் மணி, சொல்லட்டும்! ஆமையினிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய குணம் என்ன?

மணி : ஆமையினிடமிருந்து அடக்கம் என்கிற குணத்தினைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அடக்கம் மிகவும் சிறந்த குணம் ஐயா!

ஆசிரியர் : இப்போது முருகேசன் பதில் சொல்லட்டும்; ஐந்து அடக்கம்வேண்டும் என்று சொன்னால் எந்த ஐந்து?

முருகேசன் : மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, ஆகிய ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கிக்கொண்டு வாழ வேண்டும்.

ஆசிரியர் : அடக்காவிட்டால் என்ன ஆகும்.

முருகேசன் : அடக்கமில்லாதவன் துன்பம் அடைவான்.

ஆசிரியர் : 'ஏமாப்பு' என்றால் என்ன பொருள்.

மணி : ஏமாப்பு என்றால் பாதுகாப்பு என்று பொருள்.

ஆசிரியர் : சரி! இந்தக் குறட்பா உங்கட்கு நன்றாகப் புரிந்திருக்கிறது. ஏதேனும் ஐயப்பாடு இருந்தால் கேளுங்கள்.

(மாணவர்கள் எல்லோரும் மாணிக்கத்தைப் பார்த்துக் கின்றனர்.

மாணிக்கம் : எனக்குச் சிறிய ஐயம் ஒன்று தோன்றுகிறது!

ஆசிரியர் : நன்றாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். என்ன சொல்! தாராளமாகக் கேட்க வேண்டும். அதுதான் நல்லது.

மாணிக்கம் : அந்த ஆமை தனது ஐந்து உறுப்புகளையும் இழுத்து ஒட்டிற்குள் வைத்துக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறது. நமக்கு ஓடு போல் ஒன்றும் இல்லையே ஐயா! நாம் எதைக் கொண்டு ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கிக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவது?

ஆசிரியர் : மிகவும் புத்திசாலித்தனமான கேள்வி! அப்படித்தான் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மனிதனுக்குத்தான் அறிவு இருக்கின்றது. இதைத் தான் பகுத்தறிவு என்று சொல்லுகின்றோம். நன்மை—தீமை என்பதை நமக்குச் சொல்லுவது நமது அறிவு தான். ஆதலால்தான் நாம் நமது அறிவினைப் பயன்படுத்தி அடக்கம் என்னின்ற நற்குணத்தினைக் காப்பாற்றி வாழவேண்டும்.

சுந்தரம் : (பூங்காவனத்தில் எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டு) அங்கே ஓர் ஆள் என்னமோ செய்துகொண்டிருக்கின்றான் ஐயா! அந்தப் பக்கமாகப் போய்ப் பார்க்கலாம், ஐயா!

ஆசிரியர் : அந்த ஆள் பள்ளம் தோண்டிக்கொண்டிருக்கின்றான். எல்லோரும் வாருங்கள். சுந்தரம் பார்க்க விரும்புகின்றான். அங்கேயே போவோம்.

(ஆசிரியரும் மாணவர்களும் அங்கே வந்து அங்கு போடப்பட்டிருந்த திண்ணை போன்ற மேடான இடத்தில் உட்காருகின்றனர். ஒரு ஆள் மண்வெட்டியால் பள்ளம்

தோண்டிக்கொண்டிருக்கின்றான். எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.)

முருகேசன் : (மாணவர்களைப் பார்த்து) இங்கே வந்து பார்க்கவேண்டும் என்று சுந்தரம் சொன்னான். இங்கே என்ன இருக்கிறது. பள்ளம் தோண்டுவதைக் கூட இவன் பார்த்திருக்கமாட்டானா!

ஆசிரியர் : முருகேசா! நீ கேட்பதும் சரிதான்! இந்தப் பூங்காவை முழுதும் சுற்றிப்பார்க்கத்தானே வந்தோம். எங்குப் போய்ப் பார்த்தால்தான் என்ன? இங்கு வந்ததும் நல்லதுதான்!

மாணிக்கம் : ஐயா! இங்கே பள்ளம் தோண்டிக்கொண்டிருக்கின்ற காட்சியைப் பார்க்கின்றோம். இங்கு வந்ததும் நல்லது என்று சொன்னீர்களே அது ஏன் ஐயா?

ஆசிரியர் : இங்கே நடந்துகொண்டிருக்கின்ற நிகழ்ச்சியை நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டிருங்கள். திருவள்ளுவர் நமக்குச் சொல்லுகின்ற நல்ல நீதியினை உங்கட்குச் சொல்லப்போகின்றேன்.

(மாணவர்கள் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்)

பூமியைத் தோண்டுகின்றானே அந்த ஆள்; அவன் எங்கே நிற்குகொண்டிருக்கின்றான்?

மணி : அந்தப் பூமியின் மீதுதான் நிற்குகொண்டிருக்கின்றான் ஐயா!

ஆசிரியர் : அவன் விழுந்துவிட்டால் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது எது?

சுந்தரம் : அந்த நிலம்தான் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது; நிலத்தின் மீது நிற்குகொண்டுவான் தோண்டுகிறான்.

ஆசிரியர் : பார்த்தீர்களா? அந்த நிலத்தின் குணத்தினை !
நிலத்தைத்தான் தோண்டுகின்றான் . தன்னையே
தோண்டுகிறவனையும் அந்த நிலம் தாங்கிக்கொண்
டிருக்கிறது!

மாணிக்கம் : ஆமாம் ஐயா! அந்த நிலம் மிகவும் பொறுமை
யாகத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. அவனை ஒன்
றுமே செய்யவில்லை!

வேலன் : அவனைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நிலத்தை
அவன் தோண்டிக்கொண்டே இருக்கின்றான் . அவனை
அந்த நிலம் தாங்கிக்கொண்டு அவனுக்கு ஒரு கெடுதியும்
செய்யாமலேயே இருக்கின்றது!

ஆசிரியர் : மாணவர்களே! நீங்கள் நல்லபடியாகச்
சிந்தனை செய்து பேசுகின்றீர்களே! நான் சொல்லப்
போகிற குறட்பாவின் கருத்தினை விளக்குகின்றேன்.
கூர்ந்து கவனியுங்கள் .

இந்த நிலம் எவ்வளவு பொறுமையாக இருக்கின்றது!
அந்த நிலத்தினமீதே நிற்கொண்டு, அவன் அந்த
நிலத்தினைத் தோண்டி அதற்குத் துன்பம் தருகின்
றான். இருந்தாலும் துன்பம் தருகின்றவனையும்
அந்த நிலம் தாங்கிக்கொண்டுதானே இருக்கின்றது.
'பொறுமை' என்கின்ற குணம்தான் மிகவும் சிறந்தது!
நிலத்திலிருந்து இந்தக் குணத்தை நாம் கற்றுக்கொள்ள
வேண்டாமா?

மாணிக்கம் : ஐயா! நிலத்தை அந்த ஆள் தோண்டு
கிறான். துன்பம் செய்கிறான். அதையும் அந்த நிலம்
பொறுத்துக்கொண்டு இருக்கின்றது. நாம் எதைப்
பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்?

ஆசிரியர் : அதைத்தான் உங்கட்கு இப்போது சொல்கின்
றேன். இன்னும் குறட்பாவின் விளக்கம் முடிந்துவிட
வில்லை! நம்மையும் சிலர்—தீய குணம் உள்ளவர்கள்

இகழ்ந்து பேசுவார்கள்; அப்படிப் பேசினாலும் நாம் பொறுமையுடன் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அது தான் உயர்ந்த குணம். அப்படிப் பொறுமையுடன் இருந்தால் நமக்கு மேலும் மேலும் பெருமையும் சிறப்பும் உண்டாகும். பொறுமை என்கின்ற குணம் கடலிலும் பெரிது என்று சொல்லுவார்கள்.

மாணிக்கம் : ஆம் ஐயா! எங்கள் வீட்டில்கூட அடிக்கடி நான் கேட்டிருக்கின்றேன். 'பொறுமையாக இரு!, பொறுமையாக இரு!' என்று அடிக்கடி எங்க அப்பா சொல்லுவார்கள் ஐயா!

ஆசிரியர் : குறட்பா சொல்லுகிறேன்; முதலில் எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்லுகின்றார். மாணவர்கள் எழுதுகின்றனர்.)

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.

சொல் விளக்கம் சொல்லுகின்றேன்; எழுதிக்கொள்ளுங்கள்!

அகழ்வாரை — தோண்டுவாரை,
தாங்கும் — விழாமல் தாங்குகின்ற,
நிலம் — நிலத்தைப்போல,
தம்மை — தம்மை,
இகழ்வார் — இகழ்ந்து பேசுவோர்களை,
பொறுத்தல் — பொறுத்துக்கொள்ளுதல்,
தலை — முதன்மையான அறமாகும்.

[சொல் விளக்கம் சொன்னவுடன் ஆசிரியர் அமைதியாக இருக்கின்றார்; மாணவர்கள் உரையினைப் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.]

மாணிக்கம் : ஐயா! எனக்கு ஒரு சிறு விளக்கம் வேண்டும்.

ஆசிரியர் : உனக்குப் புரியாததை நன்றாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்! எல்லா மாணவர்களுக்கும் பயனாக இருக்குமே!

மாணிக்கம் : நாம் பொறுமையாக இருந்தால் இகழ்ந்து பேசுகின்றவன் அப்படியே பேசிக்கொண்டே இருப்பானே! எவ்வளவு நேரம் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது!

ஆசிரியர் : அதோ பார்! அந்த ஆள் தான் தோண்டுவதை நிறுத்திக் கொண்டான். வேறு எங்கேயோ போகின்றான். அவ்வளவுதான்! இகழ்ந்து பேசுகின்ற கெட்டவனும் பேசிக்கொண்டே இருக்கமாட்டான். பள்ளம் தோண்டிய அந்த ஆள் போய்விட்டதைப் போல் போய்விடுவான். நாம் பொறுமையுடன் இருந்தால் அவனுக்கே புத்தி வந்து திருந்திவிடுவான். பொறுமையாக இருக்கும் நம்மை எல்லோரும் பாராட்டுவார்கள். நிலையான மகிழ்ச்சி நமக்குத்தான் ஏற்படும். இகழ்ந்து பேசியவனுக்கு அற்ப மகிழ்ச்சிதான். அதுவும் இழிவானது.

முருகேசன் : (மாணிக்கத்தைப் பார்த்து) மாணிக்கம்! பொறுமையாக உட்காரப்பா!

(எல்லோரும் சிரிக்கின்றார்கள்.)

ஆசிரியர் : நீங்கள் எல்லோரும் இன்று மிகவும் உற்சாகமாக இருக்கிறீர்கள். எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது.

மாணிக்கம் : (எழுந்திருக்கின்றான்)

ஆசிரியர் : என்ன மாணிக்கம்!

மாணிக்கம் : ஐயா! முருகேசனை அடக்கமாக இருக்கச் சொல்லுங்கள் ஐயா! ஆமையினைப் பற்றி இப்போது தானே சொல்லிக்கொடுத்தீர்கள்!

(மீண்டும் எல்லோரும் சிரிக்கின்றார்கள்)

ஆசிரியர் : போதும் உங்கள் விளையாட்டு! விளையாட்டிலும் குறள் நீதியை மறக்காமல் சொல்லுகிறீர்களே! இனி இந்தப் பூங்காவில் பார்க்கவேண்டியதையெல்லாம் சுற்றிப் பார்ப்போம்! எல்லோரும் வாருங்கள்.

(ஆசிரியரும் மாணவர்களும் போகின்றார்கள்)

வேலன் : ஐயா! இங்கே பார்த்தீர்களா! அழகாக பல உருவங்கள் செய்துவைத்திருக்கிறார்கள்; பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கின்றன!

ஆசிரியர் : ஆமாம்! பூங்காவில் இதுபோல் உருவங்களைச் செய்து நிறுத்தி வைத்திருப்பது வழக்கம். இவை எல்லாம் பூங்காவுக்கு வருகின்றவர்கள் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைவதற்காகத்தான் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சுந்தரம் : போர் வீரனைப் போல ஓர் உருவம் நிற்பது மிகவும் அழகாக இருக்கிறது ஐயா!

மணி : அதைவிட இந்த உருவம் அழகாக இருக்கின்றதே! (கையில் புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பதைப் போன்று பையன் உருவத்தைக் காட்டுகின்றான்.)

ஆசிரியர் : ஆம்! ஆம்! எல்லாம் மண்ணால் செய்யப்பட்ட அழகான உருவங்கள் தான். அலங்காரமாகச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள்!

(ஆசிரியர் சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்துகொண்டு நிற்கிறார். பிறகு பையன்களைப் பார்த்து கையால் உட்காருங்கள் என்பதாக 'சைகை' செய்தார்; மாணவர்கள் புல்தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டனர்.)

மாணிக்கம் : ஐயா! இந்த உருவங்களை யெல்லாம் யாரைப் பார்த்துச் செய்திருப்பார்கள்?

ஆசிரியர் : யாரையும் பார்த்துச் செய்திருக்கமாட்டார்கள்! இது ஒரு கலை! சிற்பிகள் தங்களுடைய திறமையினால் தான் செய்திருப்பார்கள்! இந்த மண் உருவங்கள் பார்ப்பதற்கு அலங்காரமாக அழகுடன் தான் இருக்கின்றன! அவ்வளவுதான்!

மாணிக்கம் : சில பேர்களைப் பார்த்தால் இதுபோல் அழகாக இருக்கிறார்கள் ஐயா!

ஆசிரியர் : ஆமாம்! பார்ப்பதற்கு அழகாக ஒப்பனை செய்துகொண்டு பலபேர் இருக்கிறார்கள்! அவர்களும் உலகத்தில் வாழ்கின்றார்கள்! திருவள்ளுவர் இதுபோல் மக்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று சொல்லுகின்றார்!

முருகேசன் : அவர்கள் எல்லாம் எங்கே ஐயா இருக்கிறார்கள்!

ஆசிரியர் : அப்படிப்பட்டவர்கள் எங்கும் இருப்பார்கள்! திருவள்ளுவர் கூறுவதைக் கேளுங்கள். மண்ணால் செய்யப்பட்ட உருவங்கள் போன்றவர்கள் யார் என்பதைக் கூறுகின்றார்.

(மாணவர்கள் குறிப்பு எழுதுகிறார்கள்.)

மக்களாகப் பிறந்தவர்கள் நல்ல கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து நுட்ப அறிவுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் தான் பயன்படுவார்கள்; கல்வி இருக்கவேண்டும். அறிவை வளர்க்கவேண்டும். நுட்பமாக ஆராயும் ஆற்றலும் இருக்கவேண்டும்.

மாணிக்கம் : அப்படி இல்லாத மனிதர்கள்?

ஆசிரியர் : (அந்த மண்பொம்மைகளைக் காட்டி) இவை போலத்தான்! இந்த உருவங்களும் அழகாகத்தான் இருக்கின்றன; வேறு இவை என்ன செய்யமுடியும்!

அதுபோலப் பல பேர் தங்களை அழகாக ஒப்பனை செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். கல்வியறிவோ ஆராய்ந்துணரும் நுட்பமான திறமையோ அவர்களுக்கு இருக்காது. அவர்களுக்கும் இந்த மண் உருவங்களுக்கும் என்ன வேறுபாடு?

சுந்தரம் : ஒன்றுமே இல்லை ஐயா!

ஆசிரியர் : குறட்பாவினைச் சொல்லுகிறேன் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்ல மாணவர்கள் எழுதுகின்றனர்.)

நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று.

(சொற்பொருள் சொல்லுகின்றார்.)

நுண் — நுட்பமாகிய,

மாண் — மாட்சிமைப்பட்ட,

நுழை — பல நூல்களைக் கற்ற,

புலம் — அறிவை,

இல்லான் — இல்லாதவனுடைய,

எழில் — அலங்காரமான,

நலம் — அழகு.

மண் — மண்ணினால்,

மாண் — மாட்சிமைப்பட,

புனை — அலங்கரிக்கப்பட்ட,

பாவையற்று — உருவத்தில் காணப்படும் அலங்கார எழுச்சியும் அழகும் போன்றதேயாகும்.

(மாணவர்கள் உரையை எழுதிவிட்டுப் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆசிரியர் கேள்வி கேட்கின்றார்.)

ஆசிரியர் : முதல் கேள்விக்கு மணி பதில் சொல்லட்டும்.
'புலம்' என்றால் என்ன?

மணி : 'அறிவு' என்று பொருள் ஐயா!

ஆசிரியர் : மாணிக்கம்! நீ சொல் இப்போது, ஏன் கல்வியறிவு இல்லாதவனை மண்பாவை என்று சொன்னார்?

மாணிக்கம் : அந்த உருவத்திற்கும் கண், காது, முகம் முதலிய எல்லா உறுப்புகளும் இருக்கின்றன. ஆனால், அவை ஒரு வேலையும் செய்யாது. அப்படியேதான் இருக்கும். அதுபோல் கல்வி, அறிவு, ஆராய்ச்சி முதலியன செய்யக்கூடிய மனிதனாகப் பிறந்திருந்தாலும், வெறும் அழகுப் பொம்மையாக இருப்பதினால் அப்படிப்பட்ட மனிதனையும் இப்படிப்பட்ட உருவம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஆசிரியர் : மாணிக்கம்! மிகவும் அருமையான விளக்கம் செய்து விட்டாயே! இந்தக் குறட்பா மிகவும் நன்றாக உனக்கு விளங்கிவிட்டது. உன்னுடைய நண்பர்களின் ஐயங்களுக்கு நீயே விடை சொல்.

[ஆசிரியர் பேசாமல் இருக்கிறார்]

முருகேசன் : மாணிக்கம்! ஒரு சின்ன சந்தேகம்!

மாணிக்கம் : அதற்கென்ன கேள்யா! சின்ன ஐயப்பாடு என்ன; பெரிய ஐயப்பாட்டையும் கேள் சொல்லுகின்றேன். அப்படித்தான் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

(ஆசிரியர் சிரிக்கின்றார் — மாணவர்களும் சிரிக்கின்றனர்.)

முருகேசன் : 'நுண்மாண் நுழை புலம்' என்று குறட்பாவில் கூறப்பட்டுள்ளதே! அதில் நுட்பம் என்பதும், நுழை புலம் என்பதும் நன்றாக விளங்க வில்லையே!

மாணிக்கம் : (சிறிது சிந்திக்கின்றான்) அதுவா — அது...
அது...அது, ஆசிரியரைக் கேட்டே தெரிந்து கொள்.

(எல்லோரும் உரக்கச் சிரிக்கிறார்கள்)

ஆசிரியர் : மாணவர்களே! கேளுங்கள்! 'நுண்' என்றால் நுட்பம் என்று பொருளாகும். நுட்பமான—ஆழ்ந்த—கருத்துகளை அறிவினால் தான் அறிந்துகொள்ள முடியும். அறிவில்லாதவனுக்குக் கூர்மையான சிந்தனையும் ஆராய்ச்சியும் வராது. அந்த நுட்பமான அறிவுதான் பல பொருள்களிலும் நுழைந்து ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்கும் பெருமை வாய்ந்ததாகும். ஆதலால் தான் 'நுண்மாண் நுழை புலம்' என்றார்; இப்போது தெரிகிறதா?

(மாணவர்கள் எல்லோரும் புரிந்துகொண்டதாகத் தலையசைக்கின்றார்கள்.)

வேலன் : இந்தப் பூங்காவில் தாமரைக் குளம் ஒன்று இருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள் ஐயா!

ஆசிரியர் : ஆம் ஆம்; நான் கூட கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்; ஆனால், நானும் இதுவரை பார்த்ததில்லை. இது பெரிய பூங்காவாகத்தான் இருக்கின்றது! அதோ ஒரு பலகை கம்பத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறதே! அதைப்போய்ப் படித்துவிட்டுவா. (மாணிக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மாணிக்கம் ஓடுகின்றான். அதைப் படித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தான்.)

மாணிக்கம் : ஐயா! நீங்கள் சொன்னது சரிதான். அந்தப் பலகையில் 'இதுதான் தாமரைக் குளத்திற்கு வழி' என்று எழுதி இருக்கின்றார்கள்.

ஆசிரியர் : வாருங்கள் எல்லோரும் குளத்திற்குப் போவோம். எல்லோரும் படிக்கட்டிலேயே உட்கார்ந்து விடவேண்டும். யாருமே தண்ணீரில் இறங்கக்கூடாது. கொடிகள் அதிகமாக இருக்கும். தண்ணீரில் இறங்கினால் சிக்கிக்கொள்ளுவீர்கள்!

(ஆசிரியர் கூறியதை மாணவர்கள் கேட்டுக்கொண்டே, ஆசிரியரைப் பின் தொடர்ந்து தாமரைக் குளத்திற்குச் சென்றனர்.)

ஆசிரியர் : (மாணவர்களைப் பார்த்து) அப்படியே எல்லோரும் உட்கார்ந்துகொண்டு குளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருங்கள். பலவகை நீர்ப்பூக்கள் அழகாகத் தெரிகின்றனவா?

வேலன் : குளத்தில் நிறைய நீர் இருக்கின்றது ஐயா! எத்தனையோ வகையான பூக்கள் பல வண்ணங்களில் இருக்கின்றன; இது மிகவும் ஆழமான குளம்போல இருக்கின்றதய்யா!

ஆசிரியர் : ஆமாம்! மிகவும் ஆழமான குளம்தான்! தண்ணீரும் நிறைய இருக்கின்றது. யாரும் குளத்தில் இறங்கிவிடக் கூடாது என்று காவல் போட்டிருக்கிறார்களே!

சுந்தரம் : அதோ! காவற்காரர்கூட வருகின்றார்! இந்த மலர்கள் எல்லாம் தண்ணீருக்கு மேலே அழகாகத் தெரிகின்றன!

மாணிக்கம் : தண்ணீருக்கு மேலேதான் தெரியும்! தண்ணீருக்கு உள்ளேயா மலர்கள் இருக்கும்!

ஆசிரியர் : சரி! இப்போது உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்கப் போகின்றேன். சரியான விடை சொல்ல வேண்டும். மலர்களை இப்போது பார்க்கிறீர்களே — இவற்றின் அடியில் கொடிகள் இருக்குமல்லவா? தண்ணீர் குறைந்து விட்டால் இந்த மலர்கள் எங்கே இருக்கும்?

மாணிக்கம் : அப்போதும் தண்ணீரின் மேல்தான் இந்த மலர்கள் இருக்கும் — கொடிகளும் தண்ணீருக்குள்ளே தான் இருக்கும் ஐயா!

ஆசிரியர் : தண்ணீர் உயரத்தில்தான் இந்த மலர்களும் இருக்கின்றன !

(மாணவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து 'ஆம் ஐயா' என்று கூறுகின்றனர்.)

(ஆசிரியர் தொடர்ந்து பேசுகின்றார்)

தண்ணீர் எவ்வளவு உயரமாக இருக்கின்றதோ அந்த உயரத்தில்தான் மலர்களும் இருக்கின்றன. தண்ணீர் உயர்ந்துகொண்டு போனால் மலர்களும் உயரத்தில் தெரிகின்றன. தண்ணீர் குறைந்துகொண்டு போனால் மலர்களும் உயரத்தில் குறைந்துவிடுகின்றன. ஆதலால் மலரின் உயரம் எதைப் பொருத்திருக்கிறது?

சுந்தரம் : மலரின் உயரம், தண்ணீரின் உயரத்தினைப் பொருத்திருக்கிறது, ஐயா!

ஆசிரியர் : அதுதான் சரியான விடை.

மக்களுடைய வாழ்க்கையும்—வாழ்க்கையின் உயர்வும் இதுபோலத்தான் என்பதை திருவள்ளுவர் அருமையாகக் கூறுகின்றார். நீங்கள் இந்த இரண்டையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எந்த இரண்டு?

மாணிக்கம் : தண்ணீரின் உயரமும், மலர்களின் உயரமும் ஆகிய இரண்டும் ஐயா!

ஆசிரியர் : குறட்பாவின் விளக்கம் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்: நீரில் உள்ள மலர்களின்—தாள்கள்—அதாவது மலர்களைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நீளமும்—அந்தத் தண்ணீரின் அளவைத்தான் பொருத்திருக்கின்றது. தண்ணீர் எவ்வளவு உயரமோ அவ்வளவுதான் அந்த மலரும்—மலரின் உயரமும்: அதுபோல மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் அவனுடைய ஊக்கம்தான் அவனை உயர்த்தும். ஒருவன் ஊக்கத்தில் சிறந்தவனாக இருந்தால் அவனுடைய வாழ்க்கையின் உயர்ச்சி பெரிதாக

இருக்கும். ஊக்கம் குறைந்து விட்டால் அவனுடைய உயர்ச்சியும் குறைந்தே போகும். நன்றாக வினங்குகின்றதா? குறட்பாவையும், பொருளையும் சொல்லுகின்றேன். எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்லுகின்றார். மாணவர்கள் எழுதுகின்றார்கள்.)

வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனையது உயர்வு.

மலர் — நீரிலுள்ள மலர்களுடைய கொடிகளின்
(தாள்கள்),

நீட்டம் — நீளமானது,

வெள்ளத்தனைய — தண்ணீர் நிற்கின்ற உயரத்தின்
அளவில் இருக்கும்,
(அதுபோல)

மாந்தர் — மனிதர்கள்,

உயர்வு — உயர்ச்சியானது,

உள்ளத்தனையது — அவரவரின் மனத்தில் உண்டாகும்
ஊக்கத்தினையே பொருத்திருக்கிறது.

(மாணவர்கள் உரையினை எழுதி முடித்துப் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.)

ஆசிரியர் கேள்விகள் கேட்க தொடங்கினார்.)

ஆசிரியர் : சுந்தரம்! 'வெள்ளம்' என்று கூறியது என்ன?

சுந்தரம் : வெள்ளம் என்பது தண்ணீர் ஐயா!

ஆசிரியர் : முருகேசன்! நீ சொல் இப்போது; 'உள்ளத் தனையது உயர்வு' என்றால் என்ன?

முருகேசன் : மக்களுக்கு ஊக்கத்தினைப் பொருத்தே அவருடைய உயர்ச்சியும் இருக்கின்றது ஐயா! ஊக்கம் சிறந்

திருந்தால் வாழ்க்கையில் உயருவார்கள். ஊக்கம் இல்லை யென்றால் தாழ்ந்து போவார்கள். அவ்வளவு தான் ஐயா!

ஆசிரியர் : சரியாகச் சொல்லிவிட்டாய்! எல்லோருக்கும் நன்றாக விளங்கி இருக்குமே!

மாணிக்கம் : விளங்கிவிட்டது ஐயா! 'மலர்' என்று சொன்னால், எந்த மலர் ஐயா? தாமரை மலரா? அல்லி மலரா அல்லது எந்த மலர் என்பது தெரிய வில்லை ஐயா!

ஆசிரியர் : மலர் என்று கூறியது எந்த ஒரு மலரைப்பற்றி யதும் அல்ல; நீரில் மலருகின்ற நீர்ப் பூக்கள் எல்லா வற்றிற்கும் பொதுவாகத்தான் அமைந்த கருத்து. நீரி லுள்ள மலர்கள் என்பதுதான் பொருளாகும். இனி எங்கே போகலாம்?

வேலன் : நீரில் பூக்கும் மலர்களைப் பற்றிச் சொன்னீர்கள் ஐயா! நிலத்தில் முளைத்து வளர்ந்திருக்கின்ற பூக்க களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாமா? அவற்றைப் பற்றியும் சொல்லுங்கள் ஐயா!

ஆசிரியர் : வேலன் சொல்லுவதும் சரிதான்! பூங்காவிலா பூக்களுக்குப் பஞ்சம்? அதோ! பாருங்கள்! யாரோ பூக்கள் பறித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! நிறையப் பூக்கள் தெரிகின்றன. பூஞ்செடிகளும் அதிகமாக இருக் கின்றனவே! அங்கே போகலாம் வாருங்கள்! (ஆசிரிய ருடன் மாணவர்கள் எல்லோரும் பூஞ்செடிகள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேருகின்றார்கள்.)

மாணிக்கம் : எத்தனையோ வகை வகையாகப் பூக்கள் இருக்கின்றன ஐயா! எத்தனை நிறங்கள்! அழகு அழ காக இருக்கின்றன!

முருகேசன் : நமக்கு எதற்குப் பூக்கள்? பெண்கள்தான் பூக்களைத் தலையில் வைத்துக்கொள்ளுவார்கள்!

சுந்தரம் : எல்லாப் பூக்களையுமா தலையில் சூடிக்கொள்ளுகிறார்கள்! (ஒரு பூவைப்பறித்து மூக்கில் வைத்து முகர்ந்து பார்க்கின்றான்.)

மணி : அந்தப் பூவில் மணம் வருகின்றதா?

சுந்தரம் : இல்லையே! எந்த மணமும் வரவில்லையே! (ஆசிரியர் ஒரு பூவினைப் பறித்துக் காட்டி “இதைப் பாருங்கள்” என்கின்றார்)

மாணிக்கம் : (ஆசிரியரிடமிருந்து அந்தப் பூவை வாங்கி முகர்ந்து பார்க்கின்றான்.)

ஆ! கம கம வென்று நறுமணம் வருகின்றதே! சில மலர்களில் ஒன்றுமே மணம் வரவில்லை ஐயா!

ஆசிரியர் : ஆமாம்! அப்படித்தான்! பூத்திருக்கின்ற எல்லாப் பூக்களிலும் மணம் இருப்பதில்லை! சில மலர்களில்தான் இருக்கும். பலவற்றில் இருக்காது. இங்கே நல்ல இடமாகப் பார்த்து உட்காருங்கள்!

(அருகில், பூஞ்செடிகளுக்குப் பக்கத்தில் மாணவர்கள் உட்கார்ந்து கொள்ளுகின்றார்கள். ஆசிரியரும் அமர்ந்தார்.)

மாணிக்கம் : ஐயா! ஏன் எல்லா மலர்களிலும் மணம் வருவதில்லை?

ஆசிரியர் : அது இயற்கையின் தன்மை! மணமுள்ள மலர்களும் உண்டு! மணமில்லாத மலர்களும் உண்டு! மணமுள்ள மலர்களை நாம் தூரத்திலிருந்தாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம். மணம் வீசும்! மணமில்லாத மலர்களை அருகில் வந்து பார்த்துத்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இப்படி மலர்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

சுந்தரம் : ஆம் ஐயா! எனக்குத் தெரியும் ஐயா! நான் பார்த்திருக்கின்றேன்!

ஆசிரியர் : அப்படியா? நீ சொல்லுவது வியப்பாக இருக்கின்றதே! திருக்குறள் சொல்லுவதைப் படித்திருக்கிறாயா?

சுந்தரம் : அது தெரியாதய்யா. சிலர் தங்கள் மீது நறுமணப் பொருள்களைப் பூசிக்கொள்ளுகிறார்கள்! அவர்கள் அருகில் வந்தால் மணம் வருகின்றது. மற்றவர்கள் வந்தால் மணம் வருவதில்லை! அதைத்தான் நினைத்தேன் ஐயா!

(எல்லோரும் சிரிக்கின்றார்கள்.)

ஆசிரியர் : சுந்தரம் சொல்லுவதில் தவறு இல்லையே! அவன் சொல்லுவதும் ஒருவகையில் உண்மைதான்! திருவள்ளுவர் கூறும் சிறந்த நீதியினைச் சொல்லுகின்றேன்: கல்வி கற்ற மக்கள் இருக்கிறார்கள் அல்லவா? அவர்கள் கற்ற கல்வியைப் பலரும் அறியும் வண்ணம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அதுதான் கல்வி கற்றதற்கு அடையாளம். அப்படிச் சொல்லும் திறமை இல்லாமல் இருப்பவர்கள், கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்திருந்தும் மணமில்லாத பூக்களைப் போன்றவர்களாவார்கள்! தாம் கற்ற கல்வியினைப் பலரும் தெரிந்து கொள்ளும்படி எடுத்துச் சொல்லும் திறமை பெற்றவர்கள் மணமுள்ள மலர்கள் போன்றவர்கள்! குறட்பாவினையும் பொருளையும் எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்ல மாணவர்கள் எழுதுகின்றனர்.)

இணைத்துத் தும் நாறா மலரணையர் கற்றது

உணர விரித்துரை யாதார்.

கற்ற — தாம் கற்ற நூல்களை,

உணர — மற்றவர்கள் அறியும் படியாக,

விரித்துரையாதார் — விரித்துச் சொல்ல முடியாதவர்கள்,

இணர் — கொத்துக் கொத்தாக,

ஊழ்த்தும் — மலர்ந்திருந்தும்,

நாறா — மணம் இல்லாத,

மலரனையர் — பூப்போன்றவர்கள் ஆவார்கள்.

(மாணவர்கள், எழுதி முடித்துப் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.)

மணி! நீ நான் கேட்கும் கேள்விக்குப் பதில் சொல்!
மணமில்லாத மலர் என்றால் யார்?

மணி : நூல்களைக் கற்றிருந்தும் மற்றவர்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் மணமில்லாத மலர்கள் போன்றவர்கள்.

ஆசிரியர் : மாணிக்கம் இப்போது நீ சொல்! மணமுள்ள மலருக்கும் மணமில்லாத மலருக்கும் என்ன வேறுபாடு?

மாணிக்கம் : மணமுள்ள மலரை எல்லோரும் விரும்புவார்கள் ஐயா! மணம் இல்லாத மலரை யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள்.

ஆசிரியர் : சரி! இப்போது வேலன் பதில் சொல்லட்டும்! கற்றவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?

வேலன் : கற்றவர்கள் தாம் கற்றவைகளை, நன்றாக விரித்து மற்றவர்கள் உணரும் வண்ணம் எடுத்துரைக்க வேண்டும் ஐயா!

ஆசிரியர் : இந்தக் குறட்பா உங்களுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்திருக்கிறது. நீங்கள் நன்றாகக் குறள் படிக்கின்றீர்கள்! இன்னும் அதிகமாக உங்கட்கு எடுத்துச் சொல்லப் போகின்றேன். இதுவரை நீங்கள் குறள் படித்ததற்குப் பரிசு உங்கட்குக் கொடுக்க வேண்டாமா?

மாணிக்கம் : கொடுங்கள் ஐயா!

ஆசிரியர் : மாணிக்கம்! அதோ கும்பலாக பலர் நின்று
கொண்டு இருக்கிறார்களே, அங்கே என்ன என்று
பார்த்து விட்டு வா.

(மாணிக்கம் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்து சொல்லு
கின்றான்.)

மாணிக்கம் : எல்லோரும் இனிப்பு வாங்கிச் சாப்பிட்டுக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐயா!

ஆசிரியர் : நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன்; அந்த
வணிகரைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வா.

(மாணிக்கம் ஒடிப்போய் அவரை அழைத்துக்கொண்டு
வந்தான்)

(அந்த இனிப்பு வணிகர் ஆசிரியரைப் பார்த்தவுடன்
வணக்கம் செய்கிறார்.)

மாணிக்கம் : (அவரைப் பார்த்து) எல்லாம் ஒரே கும்ப
லாக இருக்கின்றதே! தனித்தனியாக எப்படிக் கொடுப்
பீர்கள்?

வணிகர் : (தராசை எடுத்துக்காட்டி) இதோ இருக்கின்
றதே! இதில் நிறுத்துக் கொடுப்பேன்! (ஆசிரியரைப்
பார்த்து) ஐயா! பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு கொடுக்க
வேண்டும்?

ஆசிரியர் : ஒவ்வொருவருக்கும் '50' கிராம் பண்டம்
கொடுங்கள்!

(மாணவர்களைப் பார்த்து) போதுமா?

மாணவர்கள் : போதும் என்று தலையை அசைக்கின்றார்
கள்.

(வணிகர் தராசை எடுத்துப் பிடித்து எடை போட்டுத்
தருகிறார். மாணவர்கள் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்.)

மாணிக்கம் : சரியாக எடை போடுங்கள்!

வணிகர் : (சிரித்துக்கொண்டே) உங்களுக்கா, தப்பு செய்வேன். இதோ பாருங்கள்! இரண்டு தட்டுகளும் சமமாக இருக்கின்றன. நான் பிடித்திருப்பதற்குக் கீழ் முள் நேராக இருக்கிறது, கோலும் சமமாக இருக்கின்றதே!

(வணிகர் எல்லோருக்கும் நிறுத்துக் கொடுத்தார். ஆசிரியர் பணம் கொடுத்தவுடன் வணிகர் வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார். மாணவர்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டனர். ஆசிரியரும் சாப்பிட்டார்.)

ஆசிரியர் : உங்களுக்கு நான் சொன்ன பரிசு இதுதான்! எல்லோரும் சாப்பிட்டுவிட்டீர்களா?

சுந்தரம் : சாப்பிட்டோம் ஐயா!

ஆசிரியர் : இப்போது குறள் சொல்லுகிறேன், நன்றாகக் கேளுங்கள்!

நாம் எல்லோரும் யாரிடத்திலும் நேர்மையாகவே நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஓரவஞ்சனையாக நடக்கவே கூடாது. நமது மனச்சாட்சிக்கு ஏற்ப யாரிடமும் ஒருசார்பு காட்டாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும். இதைத்தான் அந்த வணிகரிடமிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

மாணிக்கம் : அவர் இனிப்புத்தானே ஐயா கொடுத்தார்! அவரிடம் எப்படி ஐயா கற்றுக்கொள்ளுவது?

ஆசிரியர் : சொல்லுகிறேன். நிறுத்துக் கொடுத்தாரே தராக சமமாக இருந்தது. அதுபோலத்தான் நாம் இருக்க வேண்டும்.

மாணிக்கம் : ஆமாம் ஐயா! தராக சமமாகத்தான் இருந்தது, அந்த முள்ளும் நேராகத்தான் இருந்தது.

ஆசிரியர் : அதைத்தான் சொல்லுகிறேன். முதலில் அந்தத் தராகின் முள் எந்தப் பக்கமும் சாயாமல் நேராக

இருந்த தல்லவா? இரண்டு தட்டுகளும் சமமாகத்தானே இருந்தன! பிறகு எடைபோட்டு பார்த்தபோதும் சமமாகத்தானே இருந்தன! அந்த முள்ளும் நேராகத்தானே இருந்தது! அதுபோல நாமும் எப்போதும் யாருக்கும் வஞ்சனையாக நடந்துகொள்ளாமல் நற்குணங்கள் நிறைந்து எந்தப் பக்கமும் நன்மைக்கு மாறுபாடாகச் சாய்ந்து நடந்துகொள்ளக் கூடாது. சீர்தூக்கிக் காட்டுகின்ற ‘தராசு’ நமக்கு எவ்வளவு நல்ல உண்மையினைப் போதித்தது பார்த்தீர்களா? குறட்பா சொல்லுகின்றேன். எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்லுகிறார், மாணவர்கள் எழுதுகின்றார்கள்.)

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி.

சமன் செய்து — சமமாக இருந்து,

சீர்தூக்கும் — நன்றாக அளவு காட்டுகிற,

கோல்போல் — துலாக்கோல் போல,

அமைந்து — நற்குணங்கள் நிறைந்து,

ஒருபால் — ஒரு பக்கத்தில் மட்டும்,

கோடாமை — நேர்மையில்லாமல்—சாயாமல் இருப்பதுதான்,

சான்றோர்க்கு — பெருந்தன்மை நிறைந்தவர்களுக்கு, அணி — அழகாகும்.

(மாணவர்கள் எழுதி முடித்துப் படிக்கிறார்கள்.)

மணி : ‘துலாக்கோல்’ என்றால் என்ன ஐயா?

ஆசிரியர் : அதுதான் தராசு. அந்த வணிகர் வைத்துக் கொண்டிருந்தாரே அதுதான். அதைத்தான் ‘தராசு’ என்றும் சொல்லுவார்கள். மாணிக்கம்! உனக்கு ஏதாவது ஐயம் இருக்கிறதா?

மாணிக்கம் : ஐயம் ஒன்றும் இல்லை ஐயா! இந்தப் பூங்கா மிகவும் பெரிது என்று எங்கள் தந்தை அடிக்கடி சொல்லுவார். முன்பு பெரிய தோப்பாக இருந்ததாம். எங்கள் தாத்தா இருந்தபோது இந்தப் பூங்கா அமைக்கப்பட்டது என்று சொன்னார்கள். இன்னும் பல இடங்களைப் பார்க்கலாம் ஐயா!

ஆசிரியர் : அப்படியா! மிகவும் நல்லது. உங்களுக்கு விருப்பமாக இருந்தால் எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான்! வாருங்கள்! இந்தப் பாதையிலேயே நடந்து செல்லுவோம்!

(ஆசிரியரும் மாணவர்களும் பேசிக்கொண்டே நடந்து போகின்றனர். இயற்கைக் காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.)

ஆசிரியர் : நாம் இங்குச் செலவிடுகின்ற நேரத்தைப் பயனுள்ள நேரமாகவே செலவிட வேண்டும். ஆதலால் தான் குறட்பாவும் சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றேன். நீங்களும் உங்கள் மனதில் தோன்றியதை அச்சமில்லாமல் கேளுங்கள். அப்போதுதான் எனக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்.

(மாணவர்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டுகின்றனர். எல்லோரும் மாணிக்கத்தைக் கேட்கும்படி 'சைகை' காட்டுகின்றனர்.)

மாணிக்கம் : ஐயா! அதோ அந்த மரத்தின் அடியில் நின்றுகொண்டு ஓர் ஆள் மரத்தைப் பார்த்து அம்பு விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றான். அவன் வில்லை வளைத்து அம்பு விடுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது!

ஆசிரியர் : மரத்தில் குறிபார்த்து அடித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; வில்லும் அம்பும் அதற்குத்தானே பயன்படும். அதில் வேடிக்கை என்ன இருக்கின்றது? இருந்தாலும் வாருங்கள் அங்குப் போய்ச் சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு வருவோம்.

(எல்லோரும் அந்த மரத்திற்கு அருகில் வந்து சேருகின்றார்கள். வில்லும் அம்பும் வைத்திருப்பவனைப் பார்க்கின்றார்கள். அவன் செய்கின்ற செயலைக் கவனிக்கிறார்கள். அவன் அம்பை எடுத்தான். வில்லையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அந்த வில்லின் நடுவில் அம்பினை வைத்து, வில்லினை நன்றாக வளைக்கிறான். வில் நன்றாக வளைந்தது. அம்பினை வைத்து மரத்தில் அடிக்கின்றான். குருவிகளைப் போய் அம்பு தாக்குகிறது. குருவிகள் ஓசை செய்துகொண்டு பறந்தோடுகின்றன.)

ஆசிரியர் : பார்த்தீர்களா இந்தக் காட்சியை! என்ன புரிந்தது உங்கட்கு? சொல்லுங்கள்!

வேலன் : பறவைகள் எல்லாம் பறந்து போகின்றன ஐயா!

மணி : (சிரிக்கின்றான்) வேலு! பறவைகள் எல்லாம் எப்படியுடா போகும்! தரையில் நடந்தா போகும்?

ஆசிரியர் : வில்லையும் அம்பையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்களே! அந்தச் செயலில்தான் ஆழ்ந்த கருத்தொன்று இருக்கின்றது. கண்டுகொள்ள முடிகிறதா? எந்தக் காட்சி உங்கள் கவனத்தை இழுத்தது?

மாணிக்கம் : அந்த வில் வளைகின்ற காட்சி வியப்பாக இருக்கின்றதய்யா!

ஆசிரியர் : ஆம்! அதைத்தான் குறிப்பாகக் கவனித்தீர்களா என்று நான் கேட்டேன். வில் நன்றாக வளைந்த பிறகு என்ன ஆயிற்று?

முருகேசன் : வில் வளைந்ததால்தான் அம்பு வேகமாகப் போயிற்று! அந்த அம்பு வேகமாகப் போவதற்கு வில் தான் ஐயா காரணம்!

ஆசிரியர் : அதுவும் சரிதான்! அம்பு என்ன செய்தது? நல்ல செயலா செய்தது?

சுந்தரம் : அம்பு நல்ல செயல் செய்யவில்லை ஐயா!
அது எப்படி நன்மை செய்யும்! கெடுதியைத்தான் செய்
தது. அங்கே இருந்த பறவைகளைத் தாக்கியதே!

ஆசிரியர் : திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற நீதியைச் சொல்லுகின்
றேன் கேளுங்கள். பகைவர்கள் நம்மிடம் வணக்க
மாகப் பேசுவார்களாம். வணக்கமான - பணிவான
சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நம்மிடம் வந்து பேசு
வார்கள். அதைக் கண்டு நாம் ஏமாந்துவிடக் கூடாது.
நம்மை ஏமாற்றித் தீமை செய்வதற்காகவே பணிவான
சொற்களைச் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அத்தனை
யும் நமக்குத் தீங்காகத்தான் இருக்கும். ஏன் அவர்கள்
தான் பகைவர் ஆயிற்றே! அந்த அம்பு வேகமாகப்
போகத்தான் அந்த வளைந்த வில் உதவியாக இருந்
தது. வேகமாகப்போன அம்பு என்ன செய்தது. அது
போலப் பகைவர்களின் பணிவான சொற்களும் கெடுதி
யைத்தான் செய்யும். எழுக்கொள்ளுங்கள்.

சொல்வணக்கம் ஒன்றாகக் கொள்ளற்க
வில்வணக்கம்

தீங்கு குறித்தமை யான்

ஆசிரியர் : சொல் விளக்கவுரை சொல்லுகிறேன். எழுதிக்
கொள்ளுங்கள்.

வில் வணக்கம்—வில்லினுடைய வளைவானது,
தீங்கு—தீமையினை,

குறித்தமையான்—குறித்துச் செய்ததால்,

ஒன்னார் கண்—பகைவர்களிடத்தில்,

சொல் வணக்கம் — அவர்கள் பேசும் பணிவான
சொற்களை,

கொள்ளற்க—நன்மையானவைகள் என்று எடுத்துக்
கொள்ளக்கூடாது.

கோபால்: குறட்பாக்கள் எல்லாம் தெளிவாகப் புரிகின்றன ஐயா! 'சொல் வணக்கம்' என்று சொன்னீர்களே! எப்படி சொற்கள் வணங்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை ஐயா!

ஆசிரியர்: கோபாலன் கேட்ட விளக்கம் நன்றாக இருக்கின்றது. எல்லோரும் நன்றாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். சொற்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரியாகத் தான் இருக்கும். அவை வணக்கமாக இருக்கா. சொற்களைப் பேசுகின்ற பகைவர்கள் குழைந்து குழைந்துப் பேசுவார்கள். அன்பும் அடக்கமும் பணிவும் உள்ள நல்லவர்கள் போல் பேசுவார்கள். அதைத்தான் 'சொல் வணக்கம்' என்றார். அதனைப் பகைவர்களிடம் நம்பக்கூடாது என்றார்.

மணி: 'ஒன்னார்' என்றால் என்ன ஐயா?

சுந்தரம்: மணி! எழுதி இருப்பதைப் படிக்கவில்லையா! 'ஒன்னார்' என்றால் 'பகைவர்' என்று பொருள்.

மாணிக்கம்: பகைவர்களைப் பற்றிப் பேசுவதே கடுமையாக இருக்கிறது. நண்பர்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள் ஐயா!

ஆசிரியர்: ஆம்! மாணிக்கம்! நண்பர்களைப் பற்றிப் பேசினால் மகிழ்ச்சியாக இருக்குமல்லவா? சொல்லுகின்றேன்; பகைவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

மாணிக்கம்: எப்போதும் கெடுதிதான் செய்வார்கள்.

ஆசிரியர்: நண்பர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

முருகேசன்: நமக்குத் துணையாக உதவி செய்வார்கள் ஐயா!

ஆசிரியர்: ஆம்! நண்பர்கள் உதவியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் நண்பர்கள் என்று பொருள். நண்பர்களைப் பற்றியும் சொல்லுகின்றேன். சரி! நான் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்

லுங்கள். சுந்தரம் சொல்லட்டும்! நாம் எல்லா வேலைகளையும் செய்ய நமக்கு மிகவும் உதவியாக இருப்பவை எவை?

சுந்தரம் : நமது கைகள்தான் ஐயா.

ஆசிரியர் : சரியான விடை! நம்முடைய உடம்பில் இருக்கும் நமது கைகள் எவ்வளவு உதவி செய்கின்றனவோ அதுபோல உதவி செய்பவர்கள்தாம் நண்பர்கள். ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் நமது கைகளைக் காட்டித்தான் நண்பர்களின் பெருமையினைக் கூறுகின்றார். நாம் இருப்பில் உடுத்திக்கொண்டிருக்கிறோமே உடை அது அவிழ்ந்துவிட்டால் என்ன செய்கின்றோம்?

(எல்லோரும் சேர்ந்து சொல்லுகிறார்கள்: உடனே கட்டிக்கொள்ளுகிறோம் ஐயா!)

ஆசிரியர் : அவிழ்ந்த உடையைக் கட்டுவது எது?

மணி : கைகள்தான் ஐயா! கட்டுகின்றன.

ஆசிரியர் : மெதுவாகப் போய்க் கட்டுகின்றனவா? வேகமாகப் போய்க் கட்டிவிடுகின்றனவா?

மாணிக்கம் : உடனே கட்டிவிடுகின்றன ஐயா! அவிழ்ந்து விழுவதற்கு முன்பாகவே அதிவிரைவில் சென்று கட்டிவிடுகின்றன. சில நேரங்களில் கைகள் கட்டுவதுகூட நமக்குத் தெரியாமல் அவ்வளவு விரைவில் கைகள் செய்துவிடுகின்றன!

ஆசிரியர் : மாணிக்கம் மிகவும் நன்றாக விளக்கம் செய்து விட்டானே! அப்படித்தான் நண்பர்களும் உதவி செய்ய வேண்டும். இருப்பில் உடுத்திக்கொண்டிருக்கிற ஆடை தான் நம் மானத்தைக் காப்பாற்றுகின்றது. ஆதலால் தான் அந்த ஆடை அவிழ்ந்து விழாதபடி கைகள் உடனே போய்ப் பிடித்து இறுக்கமாகக் கட்டிவிடுகின்றன. உடுத்திக் கொள்ளுகிறோமே அதற்கு என்ன

என்று பெயர்? யாருக்காவது தெரியுமா? தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்!

(மாணவர்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொள்ளுகின்றனர். ஆசிரியர் தொடர்ந்து சொல்லுகின்றார்.) உடுத்திக்கொள்ளுகின்ற ஆடைக்குத்தான் 'உடுக்கை' என்று பெயர். இப்போது குறட்பாவினைச் சொல்லுகின்றேன். எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.

நட்பு — நடப்பாவது,

உடுக்கை — இடுப்பிலிருக்கும் ஆடையானது,

இழந்தவன் — குலைந்து அவிழ்ந்தவனுக்கு,

கைபோல — கை சென்று உதவுவதைப்போல,

ஆங்கே — அப்பொழுதே,

இடுக்கண் — துன்பத்தினை,

களைவதாம் — நீக்குவதேயாகும்.

(மாணவர்கள் எழுதிக்கொண்டு படிக்கின்றார்கள்.)

நண்பர்களைப் பற்றியும் சொல்லும்படி கேட்டார்கள்.
இந்தக் குறள் நன்றாகப் புரிந்திருக்குமே!

முருகேசன் : மிகவும் நன்றாகப் புரிந்திருக்கின்றது ஐயா!
(சிறிதுநேரம் ஏதோ நினைக்கின்றான்.) ஏதோ ஓர் ஓசை வருகின்றது ஐயா!

மாணவர்கள் ; (எல்லோரும்) என்னவோபோல அந்த ஓசை இருக்கிறது ஐயா!

ஆசிரியர் : ஓகோ! அதுவா! நீங்கள் கேட்டதில்லையா? அதுதான் மயில்கள் அகவும் ஓசை. மயில்கள் அப்படித் தான் ஓசையிடும். கேட்பதற்கு நன்றாக இருக்காது

மயில்கள் பார்ப்பதற்குத்தான் நன்றாக இருக்கும். மயில் தோகை விரித்து ஆடும்போது பார்க்க மிகவும் கவர்ச்சியாக இருக்கும். எங்கே இருக்கின்றன பாருங்கள்!

(எல்லா மாணவர்களும் சுற்றிலும் பார்க்கிறார்கள்.)

வேலன் : அதோ தெரிகின்றன ஐயா! மேடாகத் தெரிகின்றதே அங்கே பாருங்கள்!

(எல்லோரும் பார்க்கின்றார்கள். மூன்று மயில்கள் நிற்கின்றன. ஒரு மயில் தோகை விரித்து ஆடுவது போல் காட்சியளிக்கிறது.)

சுந்தரம் : ஐயா! எல்லோரும் அருகில் போய்ப் பார்க்கலாம்.

ஆசிரியர் : மயிலின் அருகில் போனால் கூர்மையான மூக்கினால் குத்திவிடும். யாரும் மயிலினை நெருங்கிப் போக அஞ்சுவார்கள், சற்றுத் தூரத்திலிருந்தேதான் பார்த்துக் களிப்பார்கள். வாருங்கள் மயில் ஆடுவதைப் பார்ப்போம்!

மாணிக்கம் : கொஞ்சம் தூரத்திலிருந்தே பார்ப்போம் ஐயா!

(எல்லோரும் போகின்றார்கள்.)

(வேலனும், கோபாலும் தரையில் கிடப்பதைப் பார்த்துவிட்டு ஓடி அவற்றைச் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றார்கள்.)

ஆசிரியர் : பார்த்தீர்களா! வேலனும் கோபாலும் மயில் இறகுகளைக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன, பார்த்தீர்களா?

(ஒவ்வொரு மாணவனும் வாங்கிப் பார்க்கின்றான்.)

மாணிக்கம் : மயிலிறகு எங்கு ஐயா கிடைக்கும்?

முருகேசன் : மாணிக்கம், இது கூட வா தெரியாது?
மயிலிடத்தில்தான் கிடைக்கும்.

(ஆசிரியர் சிரிக்கின்றார்.)

ஆசிரியர் : பார்த்தீர்களா! இந்த மயிலிறகு எவ்வளவு
பளுவாக இருக்கின்றது!

(ஆசிரியர் சிரித்துக்கொண்டு கேட்பதை மாணவர்கள்
புரிந்துகொள்ளுகின்றனர்.)

சுந்தரம் : பளுவே இல்லை ஐயா! கனமாகவே இல்லையே!
காற்றப்போல இருக்கின்றதே! அப்படியே பறந்து
விடும்போல் இருக்கிறது ஐயா!

ஆசிரியர் : ஆம் ஆம்! மிக மிக இலேசானதுதான்
மயிலிறகு!

மாணிக்கம் : அதனால்தான் இவ்வளவு இறகுகளைக்
கத்தையாக வைத்துக்கொண்டிருந்தும் மயில் அழகாக
ஆடுகின்றது! இப்போதுதான் எனக்கு விளங்கிற்று.
பளுவாக இருந்தால் தூக்கிக்கொண்டு ஆடமுடியாதே!

முருகேசன் : அதுமாத் திரம் அல்ல! இன்னொன்றும் புரிய
வில்லையா? அந்த மயில் ஆடுவதைப் பார்! எவ்வளவு
அழகாக விரித்துக்கொண்டு ஆடுகிறது! கனமாக இருந்
தால் இதுபோல விரித்துக்கொண்டு ஆடமுடியுமா?

சுந்தரம் : ஒருக்காலும் ஆடமுடியாது! அதுமட்டுமல்ல
தூக்கிக்கொண்டு நடக்கத்தான் முடியுமா?

மணி : முடியவே முடியாது! இருந்த இடத்திலேயே இருக்க
வேண்டியதுதான்!

ஆசிரியர் : மாணவர்களே! போதும் உங்கள் ஆராய்ச்சி!
மயிலைப்பற்றி நன்றாக ஆராய்ந்து நல்ல கருத்து
களைச் சொல்லக் கேட்டேன். எல்லோரும் உட்கார்ந்து
மயிலின் அழகினைப் பாருங்கள்! குறட்பாவும் சொல்லு
கின்றேன் கேளுங்கள்! உங்கட்குப் பஞ்சு தெரியுமா?

மாணவர்கள் : நன்றாகத் தெரியுமய்யா! மிகவும் இலேசானதாக இருக்கும். காற்றில் பறக்கும்.

ஆசிரியர் : அதுபோல இந்த மயிலிறகும் மிகவும் இலேசாகத்தானே இருக்கின்றது?

மாணவர்கள் : ஆமாம் ஐயா!

ஆசிரியர் : இவ்வளவு—பளுவே இல்லாமல்—மிகமிக இலேசானதாக இருக்கின்ற மயிலிறகினைக்கூட அளவுக்கு மீறி ஒன்று சேர்த்து ஒரு வண்டியின்மீது ஏற்றிவிட்டால் வண்டி தாங்குமா?

மாணிக்கம் : தாங்காது ஐயா!

ஆசிரியர் : ஏன் தாங்கக்கூடாது? மயிலிறகுதான் பளுவில்லாமல் மிகவும் 'இலேசாக' இருப்பதாயிற்றே!

மாணிக்கம் : ஆமாம் ஐயா! மிகவும் எளிமையானது—இலேசானதுதான் — ஆனால் அதுவும் மிக அதிகமாக ஒன்றாகச் சேர்த்துவிட்டால், பளுவு அதிகமாகத்தானே போகும். அளவுக்கு மீறி ஏற்றப்பட்டுவிட்டால் வண்டிகூட முறிந்துவிடுமே!

ஆசிரியர் : திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற சிறந்த நீதியை மயிலிறகின் மூலம் உங்கட்கு இப்போது தருகின்றேன். உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். மயிலிறகை ஏற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற வண்டியும், வண்டி சுமக்கின்ற அளவிற்குமேல் ஏற்றப்பட்டுவிட்டால் அச்சு முறிந்துவிடும்! அதாவது எந்தக் காரியத்திலும் அளவறிந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். அளவு மீறினால் எக்காரியமும் கெட்டுவிடும். குறட்பாவையும், பொருளையும் சொல்லுகின்றேன்; குறித்துக்கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்லுகிறார் — மாணவர்கள் எழுதிக் கொள்ளுகின்றார்கள்.)

பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்.

பீலி — மயிலிறகை,

பெய் — ஏற்றப்பட்ட,

சாகாடு — வண்டியும்,

அச்சிறும் — அச்ச முரிந்துவிடும்,

அப்பண்டம் — அம்மயிலிறகை,

சால மிகுத்து — மிகவும் அதிகப்படுத்தி,

பெயின் — ஏற்றிவிட்டால்.

(மாணவர்கள் எழுதிக்கொண்டு, படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; மயிலையும், அது ஆடுவதையும் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள்.)

ஆசிரியர் : மாணிக்கம்! இந்தக் குறட்பாவின் சுருத்தினைச் சுருக்கமாகச் சொல்லு.

மாணிக்கம் : பருவில்லாமல்—மிகவும் நொய்தாக இருக்கின்ற மயிலிறகையும் அளவிற்கு மீறி ஏற்றிவிட்டால் வண்டியின் அச்ச முறியும்.

ஆசிரியர் : சுந்தரம்! மயிலிறகு என்பதற்குக் குறட்பாவில் வந்திருக்கும் சொல்லினைச் சொல்.

சுந்தரம் : 'பீலி' என்பது ஐயா!

ஆசிரியர் : மணி! 'சாகாடு' என்றால் என்ன பொருள்?

மணி : 'சாகாடு' என்றால் வண்டி என்று பொருள் ஐயா!

ஆசிரியர் : முருகேசா! 'அப்பண்டம்' என்று குறட்பாவில் சொல்லப்பட்டது எந்தப் பண்டத்தைக் குறிக்கும்?

முருகேசன் : வண்டியில் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் மயிலிறகளை ஐயா!

மாணிக்கம் : 'சாகாடு' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது
ஐயா! அந்தச் சொல் எப்படி ஐயா வந்தது?

ஆசிரியர் : தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான்! 'சகடம்'
என்றால் வண்டி என்று பெயர். அது குறட்பாவில்
கூறும்போது 'சாகாடு' என்று வந்திருக்கிறது.

மாணிக்கம் : மயிலிறகு மட்டும் தான் பளு இல்லாமல்
இருக்குமா ஐயா?

ஆசிரியர் : அப்படியல்ல! பொதுவாக எல்லாப் பறவை
களின் இறகுகளும் பளுவில்லாமல் நொய்தாகத்தான்
இருக்கும். பறவைகளின் இறகுகளை எல்லாம் 'பீலி'
என்றும் சொல்லலாம். மயிலிறகு என்பதைத்தான்
'பீலி' என்று சிறப்பாகக் கூறப்படும்.

மாணிக்கம் : ஆ! பாவம்! விழுந்துவிட்டார் ஓர் ஆள்!

(எல்லா மாணவர்களும் மாணிக்கம் பார்த்த திசை
யில் பார்த்தார்கள். ஆசிரியரும் பார்த்தார்.)

ஆசிரியர் : ஆமாம், ஓர் ஆள் கீழே விழுந்துவிட்டார்!
நல்ல வேளை யாரோ ஒருவர் ஓடிப்போய்த் தூக்கிவிட்
டார்! ஒன்றும் அடிபடவில்லை போலிருக்கிறது!

சுந்தரம் : வேட்டியில் சேறு ஒட்டிக்கொண்டது! சேற்றில்
விழுந்துவிட்டார்!

ஆசிரியர் : அங்கே போய்ப் பார்க்க வேண்டுமா? வாருங்
கள் எல்லோரும் போவோம்!

(ஆசிரியரும் மாணவர்களும் அந்த இடத்தை நோக்
கிப் போகின்றார்கள்.)

மாணிக்கம் : எப்படி ஐயா! அவர் விழுந்துவிட்டார்?

முருகேசன் : இதோ பார்த்தால் தெரிகிறதே! அங்கே
சின்ன வாய்க்கால் ஒன்று ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறது.

பக்கத்தில் கரைமீது நடந்திருக்கிறார். அங்கே கனிமண் நிலமாக இருக்கிறது. அதுதான் வழக்கிவிட்டது. விழுந்துவிட்டார்!

மாணிக்கம் : பாவம்! விழுந்துவிட்டார்! விழாமல் இருந்திருக்கலாம்! ஏன் விழுந்தாரோ தெரியவில்லை!

ஆசிரியர் : நீ சொல்லுவது சரிதான். விழாமல் இருந்திருந்தால் நல்லதுதான்! விழாமல் இருந்திருக்க வேண்டுமென்றால் அவர் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? உங்களுக்குச் சொல்லத் தெரியுமா?

வேலன் : எனக்குச் சொல்லத் தெரியும் ஐயா.

மாணிக்கம் : என்ன செய்திருக்க வேண்டும்; அவர் விழாமல் இருக்க?

வேலன் : அவர் அங்கே போகாமல் இருந்திருக்க வேண்டும்!

(ஆசிரியரும் மாணவரும் எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

முருகேசன் : வேலன் சொல்லுவதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஒரு கதை நினைவுக்கு வருகிறது ஐயா! சொல்லட்டுமா?

ஆசிரியர் : ஓ! நன்றாகச் சொல், குறட்பாக்கள் தான் படித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு கதையையும் தெரிந்துகொள்ளட்டும் எல்லோரும்.

முருகேசன் : ஒருத்தருக்கு நடக்கமுடியாமல் இரண்டு கால்களும் வலித்துக்கொண்டே இருந்ததாம். அவர் ஒரு மருத்துவரிடம் போய்த் தனக்குக் கால்கள் ஒரு மாதமாக வலியாய் இருப்பதால் நடக்கமுடியவில்லை என்றாராம். அதற்கு அந்த மருத்துவர், அப்படியென்றால் ஒரு வண்டி வாங்கி வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றாராம். அதுபோல இருக்கிறது வேலன் சொன்ன பதில்.

(ஆசிரியரும் மாணவர்களும் 'ஓ'வென்று சிரித்துவிட்டார்கள்.)

ஆசிரியர் : வேலன் பதிலும், முருகேசன் கதையும் நன்றாகத்தான் இருந்தன. களிமண் தரையில் நடந்தவர் வழுக்கி விழாமல் இருக்கக் கையில் ஊன்றுகோல் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஊன்றுகோல் வைத்திருந்தால், வழுக்குகிறபோது தரையில் ஊன்றிக் கொள்ளலாம். ஊன்றிக்கொண்டால் கீழே விழாமல் இருந்திருக்கலாமே!

மாணவர்கள் : (எல்லோரும்) ஆமாம் ஐயா! அதுதான் சரியான வழி ஐயா!

ஆசிரியர் : திருவள்ளுவர் கூறும் நீதியினைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். ஒழுக்கமுள்ள பெரியோர்களின் சொற்களை நாம் எப்போதும் கேட்டு நடக்க வேண்டும். அவர்கள் சொல்லுகிற சொற்களைக் கேட்டு மனத்தில் வைத்திருந்தால் நமக்குத் துன்பம் வரும்போது, அந்தப் பெரியவர்கள் சொன்ன சொற்கள் துணையாக இருக்கும்.

களிமண் தரையில்—வழுக்குகிற தரையில் நடந்து போகும்போது ஊன்றுகோல் உதவியாக இருக்கும். வாழ்க்கை யென்பதும் வழுக்கிவிடுகிற நிலம் போன்றது தான். குறட்பாவையும் அதன் பொருளையும் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்லுகிறார் — மாணவர்கள் எழுதுகிறார்கள்.)

ஒழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே
ஒழுக்கம் உடையார்வாய்ச் சொல்.

ஒழுக்கமுடையார் — ஒழுக்கத்தில் சிறந்த பெரியவர்களுடைய,

வாய்ச் சொல் — வாயில் வருகின்ற சொற்கள்,

ஒழுக்கலுடையுழி — வழுக்குதலையுடைய சேற்று நிலத்திலே,

ஊற்றுக்கோல் அற்றே — ஊன்றுகோல் உதவுவது
போல உதவியாக இருக்கும்.

(எழுதிவிட்டு மாணவர்கள் எழுதியதைப் படித்துக்
கொண்டிருக்கின்றனர்.)

மாணிக்கம் : இந்தக் குறட்பா எளிதாக விளங்குகிறது
ஐயா!

ஆசிரியர் : எல்லோருக்குமா அப்படி?

மாணவர்கள் : (எல்லோரும்) ஆம்; ஆம்; ஐயா!

ஆசிரியர் : ஊன்றுகோலைக் கையில் வைத்துக்கொண்
டிருப்பதுபோல என்ன வேண்டும்?

மாணிக்கம் : ஒழுக்கமுடைய பெரியவர்களுடைய சொற்
களை எப்போதும் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்க
வேண்டும்.

ஆசிரியர் : மாணவர்களே! மாலை நேரம் முடிந்துவிட்ட
தல்லவா? விளக்குகள் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்
கள்! இன்றைக்கு நாம் படித்த குறட்பாக்களை யெல்
லாம் நன்றாக நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுகிறீர்களா?

மாணவர்கள் : (எல்லோரும்) இப்போதே எல்லாவற்றை
யும் நன்கு சொல்லுவோம் ஐயா!

ஆசிரியர் : நீங்கள் எல்லோரும் கெட்டிக்காரர்கள் தான்!
வாருங்கள் போகலாம்!

(எல்லோரும் பூங்காவை விட்டு வெளியே புறப்படு
கிறார்கள்.)

மாணிக்கம் : ஐயா! இந்த இடத்தில் எவ்வளவு அழகாக
ஒளி விளக்குகள் காட்சிகள் அளிக்கின்றன! ஒரே இடத்
தில் அழகாக விளக்குகளை அமைத்து அழகு செய்திருக்
கிறார்கள்.

ஆசிரியர் : ஆமாம். சிறிது நேரம் நின்று இந்தப் பூங்காவில் ஒளி விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டுள்ள அழகினைப் பார்ப்போம்!

சுந்தரம் : எங்கேயும் இருட்டையே காணோமே!

மாணிக்கம் : விளக்குகள் ஒளியுடன் இருக்கும்போது இருள் எப்படியப்பா இருக்கும்!

ஆசிரியர் : மாணவர்களே! இன்று எல்லோரும் புறப்பட்டுப் போகுமுன்பு இந்த விளக்குகளைக் கண்டு குறட்பாவொன்று சொல்லட்டுமா?

மாணவர்கள் : (எல்லோரும்) சொல்லுங்கள் ஐயா!

ஆசிரியர் : இருட்டைப் போக்குவது விளக்குதான். வெளிச்சத்தைக் கொடுப்பவை எல்லாம் விளக்குகள் தான். சூரியன், சந்திரன் முதலியவை எல்லாம் உலகத்தில் இருக்கும் இருட்டைப் போக்கி ஒளியைத் தருகின்றன. இப்போது இங்கே நாம் பார்க்கும் விளக்குகளும் இருளினைப் போக்கி ஒளியைத்தான் தருகின்றன. ஆனால் இருளினைப் போக்குகின்ற இந்த விளக்குகளை யெல்லாம் பெரியோர்கள் விளக்குகளாகவே கொள்ளமாட்டார்கள்.

மனத்தில் தோன்றக்கூடிய பொய்மை என்கின்ற இருளைப் போக்குகின்ற வாய்மை — பொய்யாமை என்பதைத்தான் உண்மையான விளக்காகப் பெரியவர்கள் கொள்ளுவார்கள். உலகில் வெளியில் இருட்டினைப் போக்கக்கூடிய ஒளியினைத்தரும் விளக்குகளைப் பெரியவர்கள் விளக்குகள் என்று கொள்ளமாட்டார்கள். மாணவர்களே! இதோ திண்ணை போலக் கட்டியிருக்கிறார்களே! அங்கு உட்கார்ந்து குறட்பாவினைக் குறித்துக்கொள்ளுங்கள்.

(ஆசிரியர் சொல்லுகின்றார் — மாணவர்கள் எழுதுகின்றார்கள்.)

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

சான்றோர்க்கு — ஒழுக்கம் நிறைந்த பெரியவர்களுக்கு,
எல்லா விளக்கும் — வெளியில் இருட்டினைப் போக்கு
கின்ற விளக்கெல்லாம்,

விளக்கல்ல — விளக்குகள் ஆகாது,

பொய்யா விளக்கே — மனத்தில் இருளைப் போக்கு
கின்ற பொய்யாமை என்கின்ற விளக்கே,

விளக்கு — உண்மையான விளக்காகும்.

(மாணவர்கள் இக்குறட்பாவினையும் பொருளையும்
படித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.)

மாணிக்கம் : படிப்பதற்கு இந்த வெளிச்சம் போதவில்லை
ஐயா!

ஆசிரியர் : சரி! மாணவர்களே! புறப்படுங்கள்! இன்று
நான் உங்கட்குச் சில குறட்பாக்களைத்தான் சொன்
னேன். அடுத்த முறை அதிகமாகப் படிக்க வேண்டும்.

(மாணவர்களும் ஆசிரியரும் பூங்காவிற்கு வெளியே
வந்தனர்; ஆசிரியரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மாண
வர்கள் தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குப் போனார்கள்.)

கற்பனையில் வள்ளுவர் பேச்சின் நயமும் விளக்கமும்

உலகப் பெருமக்களே!

கற்றவர்களுக்கும் கல்லாதவர்களுக்குங்கூட கேட்டல் என்னும் அரிய குணம் கண்போன்றதாகும் என்று நினைவூட்டுகின்றேன். பிறர் சொல்லும் நற்கருத்துக்களை அமைதியுடன் கேட்டுணரப் பழகுதல் வேண்டும். அமர்ந்திருந்து கேட்டல் என்பதும் அருமையான பண்பு ஆகும்.

கல்வியில்லையே — கற்கவில்லையே — நல்வழிகளைக் கற்றுப் பயனடைய முடியவில்லையே என்று வருந்துவார்க்குத்தான் சொல்லுகின்றேன். கற்காமல் இருந்துவிட்ட நிலையில் இருந்தாலும் கேட்கப் பழகிக்கொள்ளுங்கள்.

கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க என்பது உலக உண்மையாகும். கேட்டுப் பழகினால்தான் பிறருக்கு எடுத்துக் கூறவும் முடியும். மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்கூற வேண்டும் என்ற பழக்கம் வெற்றி பெற வேண்டுமென்றால் நீங்களும் பிறர் சொல்லுவதைக் கேட்கும் நற்பழக்கத்தினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய
வாயினர் ஆதல் அரிது.

நுணங்கிய — நுண்ணியதாகிய,

கேள்வியர் — கேள்வியினை யுடையவர்,

அல்லார் — அல்லாதவர்கள்,

வணங்கிய—பணிவான வணக்கத்தினையுடைய,

வாயினர்—சொல்லினையுடையவர்,

ஆதல்—ஆகுதல்

அரிது—கூடாததாகும்.

இக் கருத்தினை உள்ளத்தில் பதிய வைத்துக்கொள்ளுங்கள். பேசுங்கால் மற்றவர்கள் உள்ளம் இன்பமுற - வியப்புற - பேசுபவர்பால் அன்பு பெருகப் பேசுதல் வேண்டும். வாய்ச் சொற்கள் அமைதியும் சாந்தமும் தற்பெருமையற்றவைகளாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

அவ்வரிய பண்புகள் பெறுதற்கு வழியாக அமைந்துள்ளதுதான் நுணங்கிய கேள்வியர் ஆவது ஆகும். அறிஞர் கூறும் சொற்களின் நுணுக்கமான கருத்துகளைத் துருவித் துருவி உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

மக்கட் பிறவியில் நல்வழி காட்டும் ஊன்று கோலாக அமைந்திருப்பதும் கேள்விப் பழக்கமேயாகும். கேள்விப் பழக்கமென்பது பிறர் கூறுவதைக் கேட்டின்புறும் பழக்கமென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

அதற்குத்தான் கேள்வி என்று பொருள். பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களைப் பேசவே விடாமல் கேள்விமேல் கேள்வியாகக் கேட்பதுதான் கேள்வி என்று நினைத்துவிடாதீர்கள்!

“நமக்கெல்லாம் நேரம் எங்கே இருக்கிறது, இப்படியெல்லாம் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்க!” என்று சிலர் பேசுவதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். “நமக்குத் தெரிந்ததே போதும்; நமக்கு இனி தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது என்ன இருக்கிறது?” என்று சொல்லுபவர்களும் இருக்கிறார்களல்லவா?

இன்னும் கூடச் சிலர், “இவர் என்ன அப்படியெல்லாம் சொல்லி விடுகிறார்? ஏதோ அங்கேயும் இங்கேயுமாக இரண்

டொன்றைச் சொல்லி விட்டுப் போகிறார்; அதில் நாம் என்ன கண்டு கொள்ள முடிகிறது?" என்ற மாதிரியில் தமக்குத் தோன்றியபடி யெல்லாம் பேசி விடுவார்கள்.

அருமைப் பெருமக்களே! இப்படிப்பட்ட பயனில்லாத வார்த்தைகளில் உங்கள் எண்ணத்தைச் செலுத்தாதீர்கள். நாம் பிறர் சொல்லுவதைக் கேட்க, சிறிது நேரந்தான் காலம் கிடைக்கிறது என்றால், அந்தச் சிறிதளவாவது கேட்டுவிட்டுச் செல்லுங்கள். ஒருவர் சிறிதளவாகவும் சில செய்திகள் தான் - சில கருத்துக்களை மட்டும் கொஞ்சமாகத் தான் - சொல்லுகிறார் என்றாலும் அதை மட்டும் கேட்டு யாது பயன் என்பது போலப் போய் விடாதீர்கள்.

கொஞ்ச நேரமாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது கொஞ்சமாகவே செய்தியோ கருத்தோ இருந்தாலும் சரி அதையும் கேட்டு மகிழப் பழகுங்கள். நீர்த்துளி என்பது மிகச் சிறிய தென்றுதான் நாம் பேசினாலும், ஓடும் ஆறுகளும் மிகப் பெரிய நீர் நிலைகளும் எங்கிருந்து வந்தன என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள்! உங்களுக்கு உலக நீதியான பெருமையினைக் கூறுகின்றேன். நினைவில் நன்கு நிறுத்திக் கொள்ளு வீர்களாக.

எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்.

எனைத்தானும் — எவ்வளவு சிறிதேயானாலும்,

நல்லவை கேட்க — நல்ல உறுதிப் பொருள்களைக் கேட்டறிதல் வேண்டும், (அவ்வாறு கேட்டறிவது)

அனைத்தானும் — அந்த அளவினாலும்,

ஆன்ற — நிறைந்த,

பெருமை — பெருமையினை,

தரும் — தருவதாகும்.

உங்கள் அறிவினையும் பயன்படுத்தி இதன் உண்மையினை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். அறிவினை அறிந்து — பயன்படுத்தும் பழக்கம் இல்லாத மக்கள் மாக்கள் என்ற இழி நிலையில்தான் இருத்தல் வேண்டும். அறிவுடைய பெருமக்களாக நீங்கள் இருக்கவேண்டுமென்பதே எனது பெருவிருப்பம்.

சொல்லுபவர்கள் யாராக இருப்பினும் சரி; அல்லது சொல்லப்படும் பொருள் எதுவாக இருந்தாலும் சரி; நீங்கள் உங்கள் அறிவு கொண்டு சிந்தித்துப் பார்த்து உண்மையினை உணர்ந்துகொள்ள முயற்சியுங்கள்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.

எப்பொருள் — எந்தவொரு பொருளை,

யார் யார் — எவரெவர்,

வாய்க் கேட்பினும் — சொல்லக் கேட்டாலும்,

அப்பொருள் — அப்பொருளினுடைய,

மெய்ப் பொருள் — உண்மையான பயனை,

காண்பது அறிவு — காணும் வல்லமையுள்ளது அறிவாகும்.

இதுதான் அறிவுடைய மக்களின் நல்லுரையாக, நல்வழியாக இருத்தல் வேண்டும். உலக முன்னேற்றம் என்பது இந்தத் தன்மையில் இருப்பவர்களால்தான் முடியும். வாழ்க்கையில் ஒரு புதுமை அல்லது வாழ்க்கையில் குறிக்கோள் என்பது, அடுத்தபடியாக நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாகும்.

அருமை மக்களே! பிறப்பதும் இருப்பதும் இறப்பதும் மா கப் பலர் வாழ்க்கையினைக் காணும் பொழுது வருந்துகின் றோம். இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை மனித வாழ்க்கை யாகுமா? பெறுதற்கு அரிய பிறவி யல்லவா இந்த மானிடப் பிறவி!

பகுத்தறிவு இல்லாமல் — ஆற்றிவு பெறாமல் விலங்கு களாகவும் அவைகட்குக் கீழ்ப்பட்ட பிறவிகளாகவும் இருந்து மறையும் உயிர்களைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம்.

மக்களாகப் பிறந்து மாண்புறு செயல் செய்து அழிந்து விடக்கூடிய இவ்வுடம்பை வைத்துக் கொண்டு அழியாத புகழடைய வேண்டிய ஆற்றல் இந்த மானிடப் பிறவிக்கு மட்டுந்தான் உண்டு என்பதை உள்ளத்தில் என்றென்றும் நிலை நிறுத்தி வாழுங்கள்.

மக்கள் கூட்டத்தில் நீயும் ஒருவனாகத் தோன்றி இருக்க வேண்டுமென்றால் நல்ல கல்வி — கேள்வி — அறிவு பெற்று — ஈகை — பொதுத் தொண்டு முதலிய நற்பணிகளில் ஈடு படும் பெயர் பெற்று, நற்புகழ் கொண்ட வனாகவே இருக்க வேண்டும்.

அப்படிக்கில்லை யென்றால் நீ மனிதனாகத் தோன்றி மக்களிடையே இல்லாமல் இருத்தலே நன்று என்றும் உறுதி யாகச் சொல்லி விடுகிறேன்.

தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றவின் தோன்றாமை நன்று.

தோன்றின் — மக்களாகப் பிறந்தால்,
புகழொடு — புகழடைவதற்கேற்ற குணங்களுடன்,
தோன்றுக — பிறத்தல் வேண்டும்,
அஃது — அவ்வாறு.

இலார் — அத்தன்மை இல்லாதவர்கள்,
 தோன்றலின் — மனிதராய்ப் பிறத்தலைவிட,
 தோன்றாமை நன்று — பிறவாதிருத்தலே நல்லதாகும்.
 (விலங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று.)

இந்த உலக உண்மை உரை யொன்றினை நீங்கள் நினைவில் இறுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

உங்களை நீங்களே ஒரு கேள்வி கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு குறிப்புத் தருகிறேன். என்ன கேள்வி அது என்று அறிய நீங்கள் ஆவல் கொள்வதும் இயற்கை தான். நான் ஏன் பிறந்தேன்? என்ற கேள்விதான் அது.

இந்தக் கேள்வியினைக் கேட்டுப் பார்த்தால் சரியான விடை உங்கட்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஏன் பிறந்தேன் என்றால் 'பிறந்தேன்', 'பிறந்து விட்டேன்' என்று ஏதோ அர்த்தமில்லாமல் பதில் சொல்லத்தான் உங்கட்குத் தோன்றும். இதோ தக்க பதில் கூறுகின்றேன். நன்கு கேட்டு நினைவில் பதிய வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

ஒரு கடை வைத்திருப்பவன் நேர்மையான ஊதியத் தைக் கருதித்தான் வாணிபம் செய்ய வேண்டும். அதுதான் வாணிபத்தின் முறை. அதுவே போன்றுதான் இந்த உலகம் என்னும் கடையில் நாம் எல்லோரும் வாணிபர்கள் போன்றவர்கள்.

நமக்கு ஊதியம் - இந்த உயிருக்கு ஊதியம், இந்த மானிடப் பிறவியின் பயன் என்ன என்பதை அறிந்து அதனை அடைய நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டாமா? நாம் எதனை ஊதியமாகக் கருதுதல் வேண்டும்?

நல்ல கல்வி - கேள்வி - அறிவு - ஆற்றல் - செல்வம் பெற்றுப் பிறருக்கும் ஈந்து இசையோடு (புகழோடு) வாழ வேண்டும். அதுதான் பயன். ஏன் பிறந்தோம் என்பதற்கு இதுதான் தக்க பதில். இவ்வுண்மையினை ஒரு குறட்பா மூலம் உங்கட்குச் சொல்லுகிறேன், குறித்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அது அல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு.

ஈதல் — ஈகையினைச் செய்து,

இசைபட — அதனால் புகழ் உண்டாக,

வாழ்தல் — வாழ்தல் வேண்டும்.

அது — அத்தகைய புகழ்,

அல்லது — அல்லாமல்,

உயிர்க்கு — மக்களுயிர்க்கு,

ஊதியம் இல்லை — பயனாக இருப்பது வேறு எதுவும்
இல்லை.

இம் மெய்யுரையினை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

வாழ்க்கையின் நோக்கம் இன்னதுதான் என்பதனை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள் என்று நம்புகின்றேன்; இருக்கட்டும். வாழ்க்கையில் மற்றுமொரு உண்மையினையும் இப்பொழுதே உங்கட்குச் சொல்லிவிட ஆசைப்படுகிறேன்.

நற்காரியங்களையும் - நல்ல எண்ணங்களால் உண்டாகும் முயற்சிகளையும் இன்றே இப்பொழுதே செய்ய ஆரம்பித்து விடுங்கள். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம் என்று இருக்காதீர்கள். இந்த உலக வாழ்க்கையில் யார் எந்த இடத்தில் எந்த நேரத்தில் எந்த மாதிரியில் மறைந்துவிடுவார் — இறந்து விடுவார் என்று கூற முடியாது.

தூக்கம் வருவது போல இறப்பும் வந்து சேர்ந்துவிடுகிறது. தூக்கம் - எந்த இடத்தில் - எப்பொழுது - எந்த நேரத்தில் வருகின்றது என்று சொல்ல முடியுமா? முடியாதல்லவா? அது போலத்தான் இறந்துபோவதும் என்று நினைவு வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உறங்குவது போலும் சாக்காடு என்ற ஒரு சிறு குறிப்பு உங்கள் உள்ளத்தில் நன்றாகப் பதிந்திருக்கட்டும்!

இன்பவாழ்வு - எண்ணியதை அடையும் எளிய வழிகள் என்பதுபற்றிப் பேசுவோம்.

“நாம் நினைத்தபடியெல்லாம் நடக்கக்கூடாதா?” என்று எண்ணாத மக்கள் உலகில் இருக்க முடியாதல்லவா? ஏன் அப்படி நினைக்கச் சொல்லுகிறது மனித உள்ளம் என்று நீங்கள் சிந்தித்துப்பார்த்தல் வேண்டும். மனித உள்ளம் ஏன் அவ்வாறு நினைப்பானேன்? பன்முறையும் நன்கு சிந்தியுங்கள்.

நினைத்ததைச் செய்யும் ஆற்றல் மனிதனுக்கு உண்டு. அப்படியென்றால் அவன் ஏன் கவலைப்படுவானேன்? ஏமாற்றம் அடைவானேன்? உண்மை உணராத காரணத்தினாலே யாகும். எண்ணத்தினைச் சொல்லளவில் காட்டி நின்று விடுதலே ஏமாற்றத்தை அளிக்கின்றது.

எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்.

எண்ணியார் — எண்ணியவர்கள்,

திண்ணியராக — எண்ணிய தொழிலினிடத்தில் வலிமையுடையவராக,

பெறின் — இருந்துவிட்டால்,

எண்ணிய — எண்ணப்பட்டவைகளெல்லாம்,

எண்ணியாங்கு — எண்ணியவாறே,

எய்துப — அடையப் பெறுவார்கள்.

இம் மெய்யுரையினை ஊன்றி உள்ளத்தில் வைப்பீர்களாக.

எண்ணும் எண்ணங்களை வெளியில் எடுத்துக்கூறும் ஆற்றல் பெறாத மக்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கின்றார்கள்ளல்லவா? அது மக்கள் கூட்டத்திற்கு ஒரு குறைபாடாகும். பலர் எண்ணிய எண்ணங்களை எடுத்துக்கூறும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கின்றனர்.

ஆனால் செய்கையில் எடுத்துச்செய்யும் ஆற்றல் பெறாமல் இருக்கின்றனர். அதுவும் மற்றொரு வகையான குறைபாடு ஆகும். இவைகளை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் எண்ணம் திண்ணியதாக இல்லை என்றே படுகின்ற தல்லவா?

உள்ளியது எய்தல் எளிதுமன் மற்றுந்தான்
உள்ளியது உள்ளப் பெறின்

தான் — தான்,

உள்ளியது — அடைய நினைத்த பொருளினை,
எய்தல் — அடைதல்,

எளிதுமன் — எளிதானதாகும்,

மற்றும் — பின்னும், (அவன்)

உள்ளியது — நினைத்த அப்பொருளினையே,

உள்ள — நினைத்துக் கொண்டிருக்க,

பெறின் — தன்மை பெற்றால்.

இப் பொன்னுரையின் சிறப்பினையும் உன்னிப்பாருங்கள்!

நல்லறிவு பெற்ற மக்கள் உள்ளங்களில், இயற்கையில் நடத்தமுடியாத எண்ணங்கள் தோன்றவே தோன்றா. எனினும் செய்கையில் நடத்திக்காட்ட முடியவில்லையே என்றால், அதற்குக் காரணம் முயற்சியில்லாமையே யாகும்.

வெறும் பேச்சல்ல; உண்மையிலும் உண்மையாகும். “யாரும் எளிதாகப் பேசிடலாம்; ஆனால் செய்துகாட்

டத்தான் முடியாது” என்ற உலகப் பழக்க மயக்கத்தில் பலரும் அகப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதால்தான் இன்று வருந் வாழ்கின்றார்கள்.

சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணம் செயல்.

சொல்லுதல் — தொழில் செய்வதைச் சொல்லால்
சொல்லுதல்,

யார்க்கும் எளிய — யா வ ர் க் கு ம் எளிமையானதே
யாகும், (ஆனால்)

சொல்லிய வண்ணம் — சொல்லியபடியே,

செயல் அரியவாம் — செய்துமுடித்தல் என்பது அரிய
தாகும்.

இவ் வாய்மையுரை உலகப் பொதுவாக்கன்றோ!

மலைத்து - மயங்கி தன்னைப்பற்றித் தானே குறைவாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் தாழ்ந்த குணத்தினாலேயே பலர் வாழ்வதைக்கண்டு கவலை அடைகின்றேன்,

“அப்பாடா, மிகக் கடினமான காரியம் போல் இருக்கின்றதே” என்று கலங்கும் பழக்கமுள்ளவனைப்போல அறியாமையுடையவன் யாருமே இருக்கமுடியாது. அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும் என்னு மொரு நல்லுரையினை மறவாதீர்கள்.

செய்துமுடித்தே தீருவோம் என்ற எண்ணம் கொள்ளுங்கள். முயற்சியும் - ஊக்கமும் ஆகிய இருபெரும் வாய்ப்புகள் பெற்ற மனிதன் இன்பமுற்றுத்தான் வாழவேண்டும். முயற்சியென்றால் என்ன? ஊக்கம் என்பது யாது? இவைகளைச் சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டா?

முயற்சி திருவினையாக்கும் என்னும் அரிய உரையினை மறந்தாவிட்டீர்கள்? உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம் என்பதும் மற்றுமோர் மெய்யுரையாகும். இவை

யிரண்டும் வேண்டியதை வேண்டியபொழுது அளிக்கும் சுரங்கங்களாகும்.

எங்கே மனிதன் இவைகளை நினைத்துப்பார்க்கின்றான்? ஆசைக்கு இரையாகின்றானே யன்றி அரிய குணங்களுக்கு இடமானான் இல்லையே! அந்தோ!

ஒரு சில மக்களைப் பார்க்கும்பொழுது எனது உள்ளம் வருந்தி வருந்தித் துடிக்கின்றது. துன்பம் - சுவலை - இடுக்கண் என்பவைகள் இன்னவை என்றும், மனித வாழ்க்கை இப்படிப்பட்டது என்றும் அறிந்துகொள்ளமுடியாத மக்கள் தமக்குத்தாமே வாழ்க்கையினைப் பாழ்படுத்தி வாழ்கின்றார்கள்.

இன்பம் வந்தால் தலைகால் தெரியாமல் ஆடுவதும் நெஞ்சு வெடிக்கக் கதறுவதுமாக இருக்கின்றார்கள். துன்பம் என்பதே வராமல் இருக்கக்கூடாதா என்று எல்லோரும் நினைக்கத்தான் செய்கிறார்கள். பேதைகள்! எவ்வளவு தவறான எண்ணம்.

துன்பம் இருக்க முடியாத மனித வாழ்க்கையே இருக்க முடியாதே என்று அவர்களால் அறியமுடியவில்லை. துன்பம் என்பது வந்து விட்டால் வருவது இயற்கையான உண்மையாகும். துன்பம் வந்தால் எப்படி அதனை எளிதில் நீக்கி இன்பம் அடைய முடியும் என்பதைத்தான் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆறு என்று இருந்துவிட்டால் தண்ணீர் வருவது இயற்கையே யாகும். தண்ணீர் வந்தால் ஆற்றினை எப்படிக்கடந்து செல்லுவது என்பதை எண்ணி அதற்கு வழிமுறைகளை வகுத்துக்கொள்ள முயலவேண்டுமே அல்லாமல், ஆற்றில் தண்ணீரே வராமல் இருக்கக்கூடாதா என்று எண்ணிக்கொண்டிருத்தல் பேதைமையிலும் பேதைமையன்றோ!

மனத்தினைப் பக்குவப்படுத்திக்கொள்ள அறியாத மக்களே, துன்பம்-சுவலை என்று வந்தபொழுது தடுமாறித்

தவிக்கின்றனர். இதனை வாய்ப்பேச்சு என்று வாளா இருந்துவிடாமல் பழக்கத்தில் கொண்டுவர முயற்சி செய்யுங்கள்.

ஒரு சிறு கவலையோ — மனம் கலங்கும் சமயமோ — வேதனைப்படும் சந்தர்ப்பமோ ஏற்பட்டபொழுது இன்பம் அடைந்த முந்திய நினைவுகளை எண்ணிப் பாருங்கள். அப் பொழுது இன்பமும் துன்பமும் இயற்கை என்பது புலப்பட்டு விடும். இதனையறியாத ஒரு சிலர், “அட்டா, என்னுடைய கவலையினை நான் என்னவென்று கூறுவேன்...” என்று பேசுகின்றனர்.

உலக அனுபவம் நிறைந்த மக்கள் அறிவு நிறைந்திருந்தால் அங்கு — அந்த மனமுடையவனிடத்தில் இடுக்கண் (துன்பம்) என்பது ஆட்டம் போட முடியாதே! வெள்ளத் தைப்போல மேலும் மேலும் வந்துகொண்டே இருந்தாலுங்கூட, துன்பங்கள் அறிவுடையவன் நினைத்துப்பார்த்தால் கெட்டோடிப் பறந்துவிடுமன்றோ!

வெள்ளத் தனைய இடும்பை அறிவுடையான்
உள்ளத்தின் உள்ளக் கெடும்.

வெள்ளம் — வெள்ளத்தினை,

அனைய — போன்ற,

இடும்பை — (கரையில்லாத) துன்பம் எல்லாம்,

அறிவுடையான் — அறிவுள்ளவன்,

உள்ளத்தின் — தனது மனத்தினில்,

உள்ள — ஒன்றினை நினைக்க,

கெடும் — அப்போதே கெட்டுவிடும்.

இந்த அறிவுரையினைத் தழுவி வாழ்க்கை நடத்துங்கள். அறிவு - எண்ணம் - முயற்சி - ஊக்கம் இவைகளே முன்னேற்றந்தரும் படிகளாகும்.

கேள்வி ஞானம் — வாழ்க்கையின் நோக்கம் — எண்ணியதை அடையும் வழிகள் — என்பன போன்ற நற்பெருங்கருத்துக்களை ஒருவாறு குறித்துக்காட்டிப் பேசினோம். அடுத்து மகளிர் வாழ்க்கை என்னும் செய்திபற்றிய சில உண்மைகளை விளக்கிப் பேசுவோம்.

மகளிர்—பெண்கள்—என்று பேச வருங்கால் பொதுவாகப் பெண்கள் உலகம் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் குறிப்பாக வாழ்க்கைத் துணைவியர்களாக இருந்து நல் வாழ்க்கை நடத்தும் பெண்களைப்பற்றியே ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்.

உலக வாழ்க்கையின் முழுதானநிலை இல்லறத்திலேயே தான் அமைந்து கிடக்கின்றது. இருவரும் - ஆணும் பெண்ணும்-ஒன்றுபட்டு நடத்தும் வாழ்க்கையினை மேற்கொண்ட பின்னர்தான் உலக வாழ்க்கையின் உண்மையும் இனிது விளங்குவதாகும்.

அறிவும்-அன்பும்போல ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழும் வாழ்க்கைதான் இயற்கை வாழ்க்கையுமாகும். வாழ்க்கைத் துணை யென்றே இல்லற மேன்மையில் அவர்களைப் போற்றுதல் வேண்டும்.

இருக்க இடமில்லாமல் வாழும் மக்கள் உலகில் எங்குமே இருக்க முடியாதல்லவா! இடமின்றிக் கண்ட இடத்தில் உறங்குவதும் களைப்பாறி இருப்பதுமான வாழ்க்கையினை நடத்துபவைகளைத்தான் விலங்குகள் என்கிறோம்.

அதுவே போன்றுதான், ஆண்கள் இருந்து வாழும் இன்ப இடம் போன்றவர்கள் — இல்லம் என்றே உயர்த்திப் பேச

வேண்டியவர்கள் வாழ்க்கைத் துணைவியர்களாவார்கள். குடியில்லாத வீடு பாழடைந்து கிடக்குமன்றோ! அது போன்றே நினைத்தல் வேண்டும், கணவனில்லாத மகளிர் வாழ்க்கை!

“வாழ்க்கைத் துணை” என்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாத மக்கள் அர்த்தமில்லாத புரட்சி வேகத்தில் புன்மையான கருத்துக்களைப் பரப்பிவிடுகின்றனர். அடிமை என்பது வேறு; அடக்கம் என்பது வேறு.

அன்பும்—அடக்கமும்—அமைதியும் நிறைந்த வாழ்க்கை தான் பெண்மை நிறைந்த வாழ்க்கையின் சிறப்பியல்பு ஆகும். இதனைத் தான் மனைமாட்சி என்றும் கூறலாம். தான் ஒரு நல்ல அரிய துணை என்று எண்ணி நடந்து கொள்ளாதலே சிறந்த மனைவியின் கடமையாகும்.

கொழுநனின் கருத்துக்களுக்கும்—நல்ல முறைகளுக்கும் அன்புடன் செவிசாய்த்து உற்ற துணையாக இருப்பது தான் மனைவியின் கடமையுமாகும். பண்பில்லாத கணவன்மார் களுக்கு இவ்வுரை பொருந்தா தென்க.

எனினும், இடித்திடித்துக் கூறும் நற்றுணையாகத் தான் மகளிர் இருத்தல் வேண்டும். மனையாளை அஞ்சும் மகனாக இல்லறத் தலைவன் வாழ்தலும் அப்படி அவன் ஆக்கப்பட்டிருத்தலும் பழிபட்ட வாழ்க்கைக்கும், கெடுதி பயக்கும் நிலைகளுக்கும் இடந் தருவனவாகவே முடியும்.

இல்வாழ்க்கைத் துணைவிக்கு அஞ்சி வாழ்பவன் இந்த உலகில் எக்காலத்தும் பெயர் அடையவும் முடியாது; நல்ல வர்கட்கு நற்றொண்டு செய்யவும் முடியாது. இதனை விளக்கும் குறனொன்றினை நன்கு நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இல்லாளை அஞ்சுவான் அஞ்சும்மற்று எஞ்ஞான்றும் நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

இல்லாளை — மனைவிக்கு,

அஞ்சுவான் — அஞ்சுகின்றவன்,

நல்லார்க்கு — நல்லவர்களுக்கு,

நல்ல — நல்லனவற்றை,

செயல் — செய்தற்கு,

எஞ்ஞான்றும் அஞ்சும் — எந்நாளிலும் அஞ்சுபவனாவான்.

பெண்ணேவல் செய்து ஒழுகும் ஆண்களைப் போன்ற தொரு பேதைமை வாழ்க்கை இருக்கவேமுடியாது. மனைவி — வாழ்க்கைத் துணைவியாக இருப்பதைவிட்டு வாழ்க்கையில் தீங்கிழைப்பவளாகின்றாள் என்பது போல இருத்தல் கூடாது.

இல்லறத் தலைவன் என்பது நன்கு சிந்திக்கப்பட வேண்டியதாகும். இன்பத்துணைவியர் இல்லற வாழ்க்கையில் கடமைகளை உணர்ந்து நற்கட்டளைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்து வாழ்தலே கடமையுமாகும். இம் முறையினை அடிமைப் பண்பு என்று கூறிவிடுதல் அறிவித்தனமாகும்.

வலது கை - இடது கை ஆகிய இரண்டும் சமநிலையில் இருந்தாலும் வேறுபாடு உள்ள தன்மையில் கருத வேண்டியவைகளாகவும் இருக்கின்றன அல்லவா?

சமத்துவம் — உரிமை — என்பவைகள் ஆழ்ந்துணர வேண்டிய மெய்யுரைகளாகும். இன்ப உரை — வாழ்க்கைத் தன்மை — அனைத்தும் உரிமையுடையவைகளேயாகும். சொற்கள் — செயல்கள் — இன்ன பிற உலக நிகழ்ச்சிகள் — பலவற்றுள்ளும் ஆண்களுக்குச் சமமாகவே பெண்களுக்கும் உரிமையுண்டு என்று பேசுதல் பேதைமையாகும்; இயற்கைக்கு மாறானதும் ஆகுமென்று அறிக.

உதாரணமாக ஒன்றுகூற ஆசைப்படுகின்றேன். பெண்களுக்கென்றே தனிப்பட்ட சில குணங்கள் அமைந்துள்ளன. அவைகள் பெண்களிடத்தில் மட்டுந்தான் இருத்தலும் முடியும். அவைகளுள் சிறந்தது நாணம் என்கிற பண்பாகு மென்றறிக.

நாணம் என்பது ஆடவர்களுக்குங்கூட இருக்கவேண்டிய குணந்தான் என்றாலும் பெண்களிடத்தில் அக் குணம் எத்தகைய இடம் பெற்றுள்ளது என்பதை நன்கு புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

பிறர் பழிக்கும்—உலகோர் தூற்றும்—நேர்மையற்ற—மானம் விட்ட—அறமல்லாத—செயல்களைச் செய்வதற்கு ஆண்கள் நாணுதல் வேண்டும். செய்யும் செயல்களில் மட்டும், மேற்சொன்ன காரணங்களினால் நாணம் ஆண்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும்.

தொழில்கள் செய்வதற்கே நாணம் இருத்தல் வேண்டும் என்பதாக எண்ணிவிடுதல் கூடாது. நாணம் என்பது—ஓர் அளவு — கட்டுப்பாடு — முறை என்பது போன்ற கருத்துக்களில் வைத்துக் கணக்கிடப்பட வேண்டிய ஒன்று ஆகும்.

ஆண்களுக்கு இந்தப்படியாக இருக்கவேண்டிய நாணம் என்கிற குணம், பெண்களைப்பற்றிய நிலையில் எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் கண்டுணர்வீர்களாக.

உலக வாழ்க்கையில் எல்லாத்துறைகளிலும்—நடைமுறைகளிலும் நாணம் இருந்துகொண்டே இருக்கவேண்டியது பெண்தன்மையாகும். சொல்—செயல்—நடைமுறை அனைத்திலும் நாணம் இருத்தல் பெண்களுக்கு அவசியமாகின்றது. இவ்வுண்மையினை நன்கு சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டுமென்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நாணம் என்பதை ஓர் அளவு என்றும், கட்டுப்பாட்டினை உணர்த்தும் வேலி போன்றதென்றும் கூறியதை

மறவாதீர்கள். இந்த அளவென்னும் நாணம் மகளிர்க்கு இருந்து நடவாவிடில் உலக வாழ்க்கைமுறை நன்கு நடவாத தாகிவிடு மென்றும் அறிவீர்களாக.

கருமத்தால் நாணுதல் நாணுத் திருநுதல்
நல்லவர் நாணுப் பிற.

நாணு — நன் மக்களது நாணமாவது,

கருமத்தால் — இழிவான செயல்கள் செய்வதற்கு,

நாணுதல் — நாணம் அடைவதாகும்,

பிற — மற்ற, மனம் மொழி செயல் உண்டாகின்ற
நாணம்,

திருநுதல் — அழகிய நெற்றியினையுடைய.

நல்லவர் — மேலான நன்மகளிர்,

நாணு — நாணம் என்பதாகும்.

இக் குறாறத்தினைப் போற்றிப் பழகிக்கொள்ளுங்கள். ஆடவர்கள் கருமத்தில் (செயல்களில்) நாணம் என்பதைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இதனைச் சற்று முன்னர் கூறினேன். திருநுதல் நல்லவர்கள் (பெண்கள்) மற்ற எல்லா முறைகளிலும் நாணத்தைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டுவதாகும்.

கணவனும் மனைவியுமாக இருந்து வாழும் வாழ்க்கையில் இருபாலர்க்கும் இன்பம் தருவதாக இருப்பதுதான் தலைவனும் துணைவியுமாக இருந்து வாழ்வதாகும். ஆணுக்குத்தான் பெண் துணை யென்பது இயற்கையோடிசைந்த பெரும் உண்மையாகும். கணவன் மனைவியைப் போற்றிக் காத்து வாழ்தல் என்பது இன்றியமையாக் கடமையாக அமைந்திருப்பதாகும்.

உழவனும் நிலமும் போல தலைவனும் தலைவியும் வாழ்தல் வேண்டும். நாயகன் கட்டளைகளை அன்புடன் ஏற்றுப் பணிந்தாற்றும் பெரும் பண்பு இன்பம் பெய்யும் நல் வாழ்க்கை முறையாகும். கடமைகளைச் செய்வதை அடிமை யென்று கூறுதல் கண்கெட்ட குருடர் செயல் போன்றதாகும்.

மனைவாழ்க்கை நடத்தும் மாண்புகள் பெற்றிருத்தலே வாழ்க்கைத் துணைவிக்கு அரும் பெரும் சால்பாகும். வாழ்க்கைத் தலைவனை இழிசொல்லுக்கும் பிறர் இகழ்ந்துரைக்கவும் இடமேற்படுத்திவிடுபவனும் மனைவியே யாகின்றாள்.

பெண்மையினை நன்கு புரிந்துகொண்டு வாழ்க் கற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறி முடிக்கிறேன். ஆட்சிமுறை என்பது பற்றித் தொடர்ந்து பேசுவோம்.

வாமும் மக்கள் ஒழுங்கும் உரிமையும் கொண்டவர்களாக வாழ்ந்தின்புற்று வாழ்க்கையினை நடத்துதல் வேண்டும். பிறந்தார்கள்—இருந்தார்கள்—இறந்தார்கள் என்று சொல்லும்படியாகப் பிறவியினைக் கடத்தும் வாழ்க்கையினை நடத்தும் மக்களைக் காணும்பொழுதும் நினைக்கும் பொழுதும் பெரிதும் வருந்துகின்றேன்.

மக்கள் கூட்டத்தில் உரிமை பறிபோகாமல் ஒழுங்கு முறைகளை வகுத்துத் தருவதே அரசியல் எனப்படும் ஆட்சி முறையாகும். அதனைப்பற்றியே பேசுகின்றேன்.

நாட்டின் ஆட்சியினை நினைக்கும்பொழுதே உங்கட்கு நல்ல ஒரு தலைவன் வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாதல் வேண்டும். அத்தலைவனை மன்னன்—அரசன்—வேந்தன்—இறைவன் என்றெல்லாம் அழைக்கலாம்.

எப்பெயர்கொண்டு அழைத்தாலும், அவனுக்கு இருக்க வேண்டிய பல்வேறு உயர்ந்த—தலைசிறந்த பண்புகள் இருக்கின்றனவா என்று நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். பண்புகள் என்பவை செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யும் ஆற்றலும், அறிவும் என்பதே யாகும்.

அவைகளெல்லாம் இல்லையேல் அவன் நாட்டுக்காவலனாக — மன்னனாக இருத்தற்கு உரியவனே அல்லாதவனாகின்றான். பிறவியினாலேயே — பிறந்த உரிமையினாலேயே ஒருவன் வேந்தனாக வரமுடியும் என்ற கருத்தினை ஒரு சிறிதும் நம்பாதீர்கள், ஒப்புக்கொள்ளாதீர்கள் என்றே கூறுவேன்.

எந்த ஆட்சியினைப்பற்றிப் பேசப் புகுந்தாலும் ஆறு வகைப்பட்ட பகுதிகளை நீங்கள் நினைவில் இருத்தி வைத்துக்கொண்டுதான் பேசவேண்டும்.

அஃதாவது, (1) படைகள் (2) குடிமக்கள் (3) செல்வம் (4) அமைச்சர்கள் (5) துணையான நண்பர்கள்

(6) நல்ல அரண் (கோட்டை) ஆகிய இந்த ஆறு வகை உறுப்புக்களையும் அரசியல் முறைகளையும் நினைவுபடுத்தவே குறளொன்று கூறிவைக்கின்றேன்.

படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.

படை — படையும்,

குடி — குடிமக்களும்.

கூழ் — பொருளும்.

அமைச்சு — அமைச்சும்,

நட்பு — நட்பும்,

அரண் — அரணும் (ஆகிய).

ஆறும் உடையான் — ஆறு "உறுப்புக்களையும் உடையவன்,

அரசருள் — அரசர்களுக்குள்ளே,

ஏறு — ஆண் சிங்கம் போன்றவனாவான்.

நாடாளும் ஆட்சிக்கு ஒரு தலைவன் இருத்தல்வேண்டும் என்ற அவசியம், அந்த ஆட்சிமுறைக்கு அடிப்படையான ஆறு இன்றியமையாத உறுப்புக்களையும் கண்டுகொண்டோம்.

மேலே கூறிய ஆறுவகைகளையும் விளக்கப்படுத்திக் கொண்டோமேயானால் அரசாட்சியின் உண்மைகள் விளங்கியே தீரும்.

நாட்டின் நன்மைகளைப் பெரிதுபடுத்தி நல்வழியில் நற் காரியங்களைச் செய்துகொண்டே போய்க்கொண்டிருப்பது மட்டுந்தான் நல்லாட்சி முறைக்கு அறிகுறிகள் என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். நிலத்தில் களை பறிப்பதுபோல் கொடிய வஞ்சகர்கள் கூட்டத்தினையும், அவர்களால் உண்

டாகும் தீமைகளையும் நாள்தோறும் அகற்றிக்கொண்டே இருத்தல் வேண்டும்.

ஆட்சி செய்யும் முறையினை ஆற்றில் செல்லுகின்ற படகிற்குச் சமமாகக் கூறலாம். படகு ஓட்டுகிறவன் கைத் துடுப்பினை முன்புறமும் பின்புறமும் செலுத்துபவனாகவே இருக்கின்றான். அதுபோலவே ஆட்சி செய்யும் தலைவனும் நன்மைகளைப் போற்றலும், தீமைகளைக் களைதலும் ஆகிய இருபெரும் கடமைகளைச் செய்துகொண்டே மக்களைக் காத்தல் வேண்டும்.

உலகத்தினைக் காத்து அளிக்கவல்ல இறைகுணம் பெற்றிருக்கும் பண்பாட்டினை—பண்புகள் நிறைந்த ஒன்றினை—இறைவன் என்று குறிப்பதுபோல, குடிமக்களை நல்ல ஆட்சியினால் காப்பாற்றுகின்ற தலைவனையும் இறைவன் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

முறைசெய்து காப்பாற்றுகின்ற மன்னவனை மக்களுக்கு இறைவன் என்றே கொள்ளுவீர்களாக.

முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறை என்று வைக்கப்படும்.

முறை — அற நூலும் நீதி நூலும் சொல்லும்
நெறியில்,

செய்து — ஆட்சி செய்து,

காப்பாற்றும் — மக்களைக் காப்பாற்றுகின்ற,

மன்னன் — மன்னவன்,

மக்கட்கு — மக்களுக்கு,

இறை — செயலினாலே இறைவன்,

என்று — என்பதாக,

வைக்கப்படும் — வைக்கப்படுவான்.

இக்குறட்பாவினை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இறைவன் என்று பேசப்படவேண்டிய நாட்டு மன்னன் நற்குணங்கள் அனைத்தும் வாய்க்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமல்லவா? வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான் என்னும் வாக்கு ஆதிபகவனாகிய இறைவனைக் குறிப்பதாகும்; விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் இருப்பதே இறைத்தன்மைக்கு அறிகுறியாகும்.

அதுபோல குடிமக்களுக்கு இறைவனாகிய நாட்டுத் தலைவனும் எக்கருத்தினையும் எச்செயலையும் நன்கு ஆராய்ந்து ஓரவஞ்சனை இன்றி நடுநிலைமை கொண்டு இவர், அவர் என்கிற தனிப்பட்ட விருப்போ வெறுப்போ இல்லாமல் நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அத்தகைய இறைவனாகிய மன்னன் நீதி வழங்கும் முறைமைக்குக் குறள் ஒன்றினை நினைவில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஓர்ந்துகண் ஓடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.

ஓர்ந்து — குற்றத்தினை யறிந்து,

யார்மாட்டும் — யாவரிடத்தும்,

கண் ஓடாமல் — முகம் கொடாமல் (தாட்சண்ய மின்றி),

இறை — நடுவு நிலைமை,

புரிந்து — பொருந்துமாறு,

தேர்ந்து — குற்றத்திற்குரிய தண்டனையை ஆராய்ந்து,

செய்வஃதே — அந்த அளவில் செய்வதே,

முறை — செங்கோன்மை என்பதாகும்.

இந்த அரிய உரையினை ஆளவேண்டிய நுட்பமென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

ஆளுகின்ற தலைவன் தன்னுடன் தக்க பெரியார் களைத் துணையாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். பெரியோரைத் துணைக்கொள்ளாத் தலைவன் என்றென்றும் நல்லாட்சி செய்தல் முடியாத தொன்றாகும்.

ஒருவன் செய்யவேண்டிய அருமையான காரியங்களுக்கெல்லாம் அருமையான காரியம் பெரியோர்களைப் போற்றிக் காத்து நண்பர்களாக ஆக்கிக்கொள்ளுதலே யாகும்.

அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல்.

பெரியாரை — ஆற்றல் மிகுந்த பெரியோர்களை,
பேணி — அவர் மகிழ்வனவற்றைச் செய்து,
தமராக் கொளல் — தமக்கு உற்றவராகக் கொள்ளுதல்,
அரியவற்றுள் — அருமையான பேறுகள்,
எல்லாம் — எல்லாவற்றுள்ளும்,
அரிதே — அரியதாகும் (சிறந்ததாகும்).

இம் மெய்யுரையினைக் கண்போன்று காத்து வருதல் வேண்டும். மன்னனும் மக்களில் ஒருவனே ஆனபடியால் தவறு செய்தலும் இயல்பே யாகும். அரசனுக்குத் துணையாக இருப்பவர்கள் தவறு கண்டபொழுது இடித்திடித்துக் கூறும் தன்மை உடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

அரசனோடு கூடி மகிழ்ந்திருந்து காலம் கழிப்பவர்கள் துணையென்ற கருவிக்கு உரியவர்களாகார்கள். இடித்திடித்துக் கூறக்கூடிய துணைவர்களைப் பெற்றிருக்கும் நாட்டுத் தலைவனை எந்தப் பகைவனும் கெடுக்கவே முடியாது.

இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே
கெடுக்கும் தகைமை யவர்.

இடிக்கும் — தீயன கண்டால் இடித்து நெருங்கிப் புத்தி
சொல்லும்,

துணையாரை — துணையாய் நின்ற பெரியோர்களை,
ஆள்வாரை — இவர் நமக்குச் சிறந்தவர் என்று
கொள்ளுகின்ற அரசரை,

கெடுக்கும் — கெடுக்கின்ற,

தகைமையவர் — தன்மையுடைய பகைவர்,

யார் — யாரே உளர்.

இக்குறட்பா இவ்வுண்மையினைப் புலப்படுத்துகின்ற
தல்லவா?

அரசியல் முறைகளைப்பற்றி இதுகாறும் கூறிய சில பல உண்மைகளை மேலும் தொடர்ந்து விளக்கிவைக்க ஆசைப்படுகிறேன்,

ஆட்சிக்கொரு தலைவன், தலைவனுக்கு அறவழி காட்டும் அறிவு நிறைந்த அமைச்சர்கள், உற்ற துணையாக ஆட்சி செய்பவர்கட்கு அறவுரை வகுத்துக் காட்டி அவ்வப் பொழுது எடுத்துரைக்கும் பெரியார்கள், நல்ல நட்பு முறைகள், குடிமக்களின் ஒத்துழைப்பு ஆகிய இவைகளை ஒன்றாக வைத்துக்கொண்டு நடத்தப்படும் ஆட்சிதான் செம்மையான ஆட்சி என்று கூறப்படும்.

அறிவு நிறைந்த மக்களால்தான் ஆட்சி நடத்த முடியும் என்ற எளிய உண்மையினை நன்கு தெரிந்து கொண்டிருக்கின்ற உங்கட்கு அறிவு என்று கூறப்படும் ஆற்றலுக்குரிய செயல்களில் ஒன்றினை நினைவுபடுத்த விரும்புகின்றேன்.

ஆட்சி செய்யும் ஒவ்வொரு விநாடியும் மக்கள் மனப் போக்கு-உலக நடப்பு எப்படிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றது என்பதனையே நினைவில் வைத்துப்பார்த்து நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அறிவின் மேம்பாடு அப்பொழுதான் பாராட்டப்படும். உலகம் நடக்கின்ற போக்கில் நடப்பவனே பேரறிஞன் என்று கருதப்படுவான்.

எவ்வது உறைவது உலகம் உலகத்தோடு

அவ்வது உறைவது அறிவு

உலகம் — உலகமானது,

எவ்வது — எந்த முறையினால்,

உறைவது — நடந்து வருகின்றதோ,

உலகத்தோடு — அவ்வாறு உலகத்துடன் பொருந்தி,

அவ்வது — தானும் அந்த முறையினால்,

உறைவது அறிவு — நடந்து கொள்ளுவது

அறிவுடைமையாகும்.

இம் முறையினை மேற்கொண்டு நடக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். இன்றேல் அறிவு இருந்தும் எரியாத விளக்கு கையிலிருந்துபயன் என் என்பதுபோலத்தான் முடிந்துவிடும்.

அறிவின் அடிப்படையில் வைத்துத்தான் அமைச்சர்கள் செயல்களையும் கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அமைச்சர்களுக்கு - ஆட்சி செய்யும் முறைக்கு இருக்கவேண்டிய மிகமிக இன்றியமையாத ஆற்றல், எதனையும் முடிவாகச் சொல்லுதலும் செய்தலும் ஆகும் என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஒருதலையாகச் சொல்லுதல் வேண்டும் என்பதாகும். அஃதாவது முடிந்த முடிபாகவும் உறுதியாகவும் சொல்லல் வேண்டும். ஒரு செயலில் ஒரு கட்டளையினை - ஆணையினை (உத்தரவினை) சொல்லிச் செய்த பிறகு, இப்படிச் செய்தது தப்பு என்று பின்னர் மாற்றிக்கொள்ளும் நிலையற்ற அறிவில் நடந்து கொள்ளுதல் ஆகாது.

அப்படிப்பட்டவைகளை முன்சூட்டியே நினைத்துப் பார்த்துச் செய்தல் வேண்டும். இன்றேல் நாடு அமைச்சர்களைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடும்.

தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாகச் சொல்லலும் வல்லது அமைச்சு.

தெரிதலும் — யாவற்றையும் அறிந்து ஆராய்தலும்,

தேர்ந்து — தொழில் முடியும் வகையினை நாடி,

செயலும் — செய்தலும்,

ஒருதலையா — முடிவாகவும் துணிவுண்டாகுமாறும்,

சொல்லலும் — சொல்வதிலும்,

வல்லது அமைச்சு — இவைகளில் வல்லவனே அமைச்சு னாவான்.

பன்முறையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். மனம் போன போக்கில் வாய்விட்டுப் பேசும் வகையற்ற அமைச்சர்கள் நாட்டினைக் கெடுத்தேவிடுவார்கள். ஆட்சி நிலையற்று அப்படிப்பட்டவர்கள் விரைவில் மறைந்துவிடவும் கூடும்.

அமைச்சர்களுக்கு உயிர் போன்று எண்ணப்பட வேண்டிய சிறந்த குணங்களில் - ஆற்றல்களில் தலைசிறந்தது சொல்வன்மையாகும். பேசும் ஆற்றல் என்பது பெரும் ஆற்றலென்பதை உணர்வீராக. அளந்து பேசும் அறிவு மிகச் சிறந்ததென்பது உலகறிந்த உண்மை. பேசும் சொற்கள் மற்றவர்களைப் பிணிப்பதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது பேச்சுக்குரிய இலக்கணங்களில் ஒன்றாகும்.

ஓர் அழகிய காட்சியினைக் கண்குளிரக் கண்டவுடன் அதனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஆசைப்படுகிறோ மல்லவா? அதுவேபோல, ஒருவர் பேசும் பேச்சுக்களை மற்றவர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவருடைய உள்ளம் வேறு எங்கும் செல்லாதவாறு கட்டிப்பிடித்து விடுமாறு பேசுதல் வேண்டும்.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் என்ற குறிப்பினை முதலாவதாக நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். பேசக்கூடிய ஆற்றல் - அழகு - அவ்வளவோடு நின்றுவிடுகிறது என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். கேட்க விரும்பாத பகைவர்களுக்கூட கேட்குமாறு செய்வதுதான் பேச்சின் திறம் என்பதனை உள்ளத்தில் நிறுத்திவைப்பீர்களாக.

பகைவர்களும் “ஆ, இவ்வரிய சொல்லுரையினைக் கேட்கக்கேட்க இனிமையாக இருக்கின்றதே!” என்று புகழும்படியாக இருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தினை மனத்தில் சிறிது நேரம் எண்ணிப்பார்த்தால் பேசவேண்டியவர்கள் நண்பர்களுக்குமட்டுமல்ல, பகைவர்களையும் நண்பர்களாக்கும் வகையில் பேசுவது எப்படி என்ற எண்ணத்தினையும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதை அறிந்துணர்ந்துவிடுவார்கள்.

கேட்க விரும்பாத பகைவரும் விரும்புமாறு பேசுவதே பேச்சின் ஆற்றலாகும். ஒரு குறட்பாவினை நன்கு மனத்தில் பதியவைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம் சொல்.

கேட்டார் — நண்பராக ஏற்றுக் கொண்டவரை,

பிணிக்கும் — வேறுபடாமல் கட்டுகின்ற,

தகையவாய் — குணத்தினை விரும்புகின்றதாகவும்,

கேளாரும் — பகைமையால் ஏற்றுக்கொள்ள
மனமில்லாதவரும்.

வேட்ப — நட்பினை விரும்புமாறு,

மொழிவதாம் சொல் — சொல்லப்படுவதே சொல்
லாகும்.

இப்படியாகவே, பேசும் ஆற்றலினையும் முறையினையும் பலதிறப்பட்ட வகைகளில் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒருவாறு சுருக்கமாகவே குறிப்புக்காட்டி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறி இருக்கின்றேன்.

வாழ்க்கையில் சிலரல்ல-பலர் தம்முடைய நிலையினைத் தாமே நொந்துகொண்டு வாழும் இழிவான பழக்கத்தினை நீக்கி இன்ப நெறியில் வாழ்வதற்கு ஆன நல்லுரைகளை - கருத்துக்களை விளக்க எண்ணியுள்ளேன் .

மனிதனை மடியவைப்பது - சாகவைப்பதே மடிமை என்கிற சோம்பேறிக்குணம் என்பதனை உணர்ந்துகொள்ளுங்கள் . சோம்பல் என்பது வாழ்க்கையினைக் கரைத்து விடுகின்ற தீய சக்திவாய்ந்ததென்பதை என்றும் மறவாதீர்கள் .

தம்மால் செய்து முடிக்க முடிகின்ற செயல்களையும் செய்யாமல் இருக்கும் பலரைப் பார்க்கின்றோம் . அப்படியிருந்தும் அவர்கள் இருந்த இடத்திலேயே பேசாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் என்ன? மடி என்கிற சோம்பல் குணம் அன்றி வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்?

ஒருவனை மற்றவனுக்கு அடிமை ஆக்கிவிடுகின்ற குணமே மடியென்பது ஆகும் . சுறுசுறுப்பும் - முயற்சியும் - ஊக்கமும் மறைந்துபோயிருக்கின்ற நிலைதான் சோம்பேறித்தனம் என்பதாகும் .

மனிதனாகப் பிறந்தவன் சொந்த முயற்சியால் - சிந்தனையால் பல நல்ல செயல்களைச் சிந்தித்து ஆற்றக்கடமைப் பட்டிருக்கிறான் . அவைகள் அத்தனையும் அவனுடைய வாழ்க்கையினை மிகுதியும் மேம்படுத்திவிடும் . இவையனைத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு - கெடுத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற குணமேதான் மடிமை என்பதாகும் .

சோம்பேறி என்பவன் பிறர் சொல்வதைக்கேட்டு-பிறர் கட்டளைக்குக் கீழாகி நடக்கவேண்டிய நிலையில் வைக்கப் பட்டுவிடுகிறான் . ஆதலால்தான் மடிமைக்குணம் என்பது அடிமையினைப் புகுத்திவிடும் என்று கூற ஆசைப்படுகிறேன் .

மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின் தன்ஒன்னார்க்கு
அடிமை புகுத்தி விடும்.

மடிமை — மடிமைக் குணம்,
குடிமைக்கண் — நற்குடியாளனிடம்,
தங்கின் — இருந்து விடுமேயானால்,
(அவனை) தன் — தன்னுடைய,
ஒன்னார்க்கு — பகைவர்களுக்கு,
அடிமை — அடிமையாக்கும் நிலைமையினை,
புகுத்திவிடும் — உண்டாக்கிவிடும்.

ஒருவனை மற்றவன் அடிமைப்படுத்திவிடுகின்றான் என்றால் அதற்குச் சோம்பேறித்தனந்தான் இடங் கொடுக்கின்றதாம். இதனைப் பலர் ஊன்றி நினைத்துப் பார்த்துப் பழகுவதே இல்லை. தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் மடி என்கிற பொல்லாத பழக்கம் கெடுத்துவிடுவதாகின்றது.

பிறர் பார்த்து ஏளனம் செய்து இழிவு பேசி இடித்துக் கூறும் நிலைமைக்கும் மடிமை என்கிற குணம் ஒருவனைக் கொண்டுவந்து விடுவதாகின்றது; சிந்தித்து அறிந்துணருங்கள்.

ஊக்கம் இல்லாத இடத்தில்தான் மடிமைக்குணம் வளருகின்றது. ஊக்கம் உள்ளத்தில் மலர்ந்து வளர வளர மடி (சோம்பல்) என்கிற தீமை மறைவதாகின்றது. பயனுள்ள எண்ணமும், பேச்சும், செயலும் தோன்றிய நேரங்களைக் கணித்தல் வேண்டும். பத்துப் பழங்களில் எட்டுப் பழங்கள் அழுகிவிட்டால் எவ்வளவு கவலை ஏற்படும்.

அதுவேபோல பத்து மணி நேரத்தில் எட்டு மணி நேரம் பயனுள்ள எண்ணமும், பேச்சும், செயலும் இல்லாமல் போய்விட்டால் மனம் மாழ்கி வருந்தித் திருத்திக்கொள்ள முயலவேண்டும். இதனை ஒவ்வொருநாளும் கணக்கிட்டுப் பார்த்துப் பழகுவீர்களாக.

சொல்லுவது யார்க்கும் எளிய காரியம் என்பதை நீங்களும் அறிந்து இருக்கிறீர்கள். சொல்லிய நல்வழிகள் அத்தனையும் செயலில் இருப்பதில்லை என்பதற்குக் காரணம் யாது என்பதனை நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்கும் முறைகள் பெரும்பாலும் மக்களிடத்தில் இல்லை யென்றே கூறுவேன்.

சொல்லியவண்ணம் செய்தல் அரிது என்பது உலக வழக்கு ஆகும். நீர் நிறைந்த தடாகம் ஊரில் இருந்தும் குளித்துத் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ளாத மக்கள் இருப்பார்களேயானால் அதற்கு என்ன காரணம்? நீர்மூழ்கித் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ளாமைக்குச் சோம்பல்தானே காரணம்?

அதுவே போன்று ஊக்கம், முயற்சி என்கிற வற்றாத பொய்கைகள் நம்மிடத்தே இருக்கின்றன. அவைகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாத குறை நம்மிடம்தானே இருக்கின்றது? பன்முறையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். உடையார் எனப்படுவது ஊக்கம் என்கின்ற நற்பெரும் பண்பாடான நல்வழியினைப் பழகிக்கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

வறுமைக்கும் துன்பத்திற்கும் காரணம் ஊக்கம் இல்லாததுதான். ஊக்கம் இல்லாத மக்கள் உலகில் சிறப்பும், புகழும், நற்பெயரும் பெறுதல் முடியாததாகும். ஊக்கமே எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாகும். உள்ளம் (மனம்) இருக்கின்றவர்களென்றால் ஊக்கமுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்றே பொருள்.

உள்ளம் என்பதற்கே ஊக்கம் என்றுதான் அர்த்தம். இக்குறட்பாவினை நாள்தோறும் எண்ணிப்பார்த்து உயர்வடைவீர்களாக.

உள்ளம் இலாதவர் எய்தார் உலகத்து
வள்ளியம் என்னும் செருக்கு.

உள்ளம் — ஊக்கம்,

இல்லாதவர் — இல்லாதவர்கள்,

உலகத்து — உலகத்தாருள்,
 வள்ளியம் — வண்மையுடையேம் (ஈகைக்குணம்
 உடையேம்)
 என்னும் — என்கிற,
 செருக்கு — தம்மைத்தாமே மதித்தலை,
 எய்தார் — அடையப்பெறமாட்டார்கள்.

இதனை மிகமிகச் சிறந்த மெய்ப்பொருள் என்று எண்ணி வாழும் மக்கள் அரிதாகிவிட்டார்களே! ஒவ்வொரு மணி நேரமும் “நாம் என்ன நற்காரியத்தை எண்ணினோம்; செய்தோம்” என்று கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டாமா? வீண்பொழுதுதானே கழித்துவிட்டோம் என்று நினைக்கும்பொழுது நடுங்கித் துடிக்கவேண்டுமே!

கையில் ஒரு ரூபாய் வைத்திருந்த ஒருவன் எப்படிச் செலவாயிற்று என்று எண்ணிப் பார்க்கிறானல்லவா? எங்கேயோ மறந்து தவற விட்டுவிட்டோம் என்று எண்ணும் பொழுது உள்ளம் துடிக்கின்றானல்லவா? அப்படியிருக்க, அருமையான இந்த மக்கள் பிறவியில் ஒவ்வொரு நாளும் விலைமதிக்க முடியாத காலமல்லவா?

உழைத்துப் பயனடையாமல்—காலத்தை நன்முறையில் செலவிடாமல் கழிப்பதனால்தான் வறுமையும், துன்பமும், கவலையும் நம்மைக் கவ்விக்கொள்ளுகின்றன. செல்வாக்கு—செல்வம் வழிதேடிக்கொண்டு வரும்படியான வாய்ப்பினை ஊக்கம் என்பது உண்டாக்கித்தரும் என்னும் பெரிய உண்மையினைக் கடைப்பிடித்து நடப்பீர்களாக.

ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
 ஊக்கம் உடையான் உழை.

அசைவு — தளர்ச்சி என்பது,
 இலா — இல்லாமல்,
 ஊக்கம் — ஊக்கத்தினை,

உடையான் — உடைய ஒருவன்,
 உழை — இருக்கும் இடத்திற்கு,
 ஆக்கம் — செல்வமானது,
 அதர்வினாய் — தானே வழி கேட்டுக்கொண்டு,
 செல்லும் — போய்ச் சேரும்.

பொன்னான இன்னுரை இது! இதனை உலக அறிஞர்கள் வாழ்க்கையில் காணமுடியும். மனிதனைக் கொல்லக் கூடிய நஞ்சு போன்றவைகளில் பயனில்லாத பேச்சுப் பழக்கமும் ஒன்று என்பதை நீங்கள் மறக்கவே கூடாது. இப்பழக்கத்தினைக் கடிந்து ஒதுக்குங்கள்.

காலத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் தீய பழக்கம், பயனில்லாத பேச்சுக்களைப் பல மணி நேரம் பேசிப் பழகுதலேயாகும். நல்ல மக்கள்கூட இந்தப் பழக்கத்திற்கு இரையாகி இருக்கின்றனர். பயனற்ற பேச்சுக்கள் பேசுபவர்களை மக்கள் என்றே கூறாதீர்கள். நெல்லில் பதர் இருப்பதுபோல பயனில்லாதவைகளைப் பேசும் மக்களைப் பதர்கள் என்றே நினைத்தல் வேண்டும்.

பயனில்சொல் பாராட்டு வாணை மகன்னெல்
 மக்கள் பதடி எனல்.

பயன் — நற்பயன்,

இல் — இல்லாத,

சொல் — சொற்களை,

பாராட்டுவாணை — பாராட்டிப் பன்முறை பேசுவாணை,

மகன் எனல் — மனிதன் என்று கூறாதே,

மக்கள் — மக்களுக்குள்ளே,

பதடி — பதர்,

எனல் — என்று கூறுவாயாக.

அப்படிப்பட்டவர்கள் மக்களுக்குள்ளே பதர்கள் போன்றவர்களாகின்றார்கள். பாதையில் நடந்து செல்பவனைப் பார்த்து “எங்கே போகின்றாய்?” என்று கேட்டால், அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தைக் கூறுகின்றான்.

அப்படிக்கின்றி “எங்கே என்று எனக்கே தெரியவில்லை — போய்க்கொண்டே இருக்கின்றேன்” என்று கூறுவானேயானால் அவனை என்னவென்று கூறுவது? அவனைப் பின்பற்றித்தான் யாராவது செல்ல விரும்புவார்களா?

அதுவேபோன்று, சிலர் ஏதாவது பேசிக்கொண்டிருந்தால், நாமும் பேசிக்கொண்டிருந்தால் “இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருப்பதால் நமது வாழ்க்கைக்கு யாது பயன்?” என்று எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும்.

“ஒன்றுமே நமக்குப் பயனில்லை; காலம்தான் போகிறது” என்று தோன்றுமேயானால், உண்ணக்கூடிய பயனுள்ள உணவினை ஆற்றில் எறிந்துவிடுவதற்கு ஒப்பான கொடிய செயலாகும் அது என்று உணர்தல் வேண்டும். ‘சொல்லில் பயனுடைய சொல்லுக’ என்ற உயர்ந்த முறையினை மேற்கொண்டு நடப்பீர்களாக. இன்றேல் மக்கள் அனைவரும் கீழ்நோக்கிச் செல்லும் வாழ்க்கையைத்தான் அடையமுடியும்.

கவலை தானே தழுவும்; வறுமை வந்தே தீரும்; நாடு துன்பமுற்று உழலும்; ஆட்சிக்கும் கெடுதல் ஏற்படும். நம்மை நாமே உயர்த்திச் செல்வாக்குப்பெற்று இன்பத்தில் சிறந்து வாழும் நல்வழிகளைப் பின்னும் தொடர்ந்து பேசுகிறேன்.

உலக வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டுள்ள மக்கள் அனைவருமே இல்லறப் பண்பாட்டில் இருந்து வாழ்தலே சிறந்த முறையென்பது உலக அறிஞர்களுக்கு ஒப்பியதொரு கருத்தாகும்.

வாழ்க்கையில், வாழ்கின்ற முறையில் வாழ்வானே யானால், அடைகின்ற பேரின்பம் வந்தே தீரும். இல்லற இன்பத்தில் வாழ்ந்துய்யும் நன்முறைகளை அறியாதார் மதிமயங்கிய வாழ்க்கையில் சிதறுண்டுத் தவிக்கின்றனர் என்பதை அறிய வருந்துகின்றேன்.

இயற்கை உலக நெறியினில் அறமான பாதையில் வாழ்க்கை நடத்தும் இல்லறத் தலைவன் பிறவாழ்க்கைகளில் ஈடுபட்ட அனைவரையும்விடச் சிறந்தவனாகவே போற்றப்படுபவனாகின்றான்.

ஓர் அரிய குறட்பா உங்கள் நினைவில் இருப்பதாகுக.

இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை.

இல் வாழ்க்கை — இல்லற வாழ்க்கையில் இருந்து
கொண்டு,

இயல்பினான் — இயல்பாகவே பொருத்தமான தன்மை
களுடன்,

வாழ்பவன் — வாழுகின்றவன்,

என்பான் — என்பவன்,

முயல்வாருள் — ஆசைகளை அறுத்து வாழ முயலுகின்ற
முனிவர்கள்,

எல்லாம் — எல்லோரையும்விட,

தலை — மிக்கவனாவான்.

இல்லற வாழ்க்கையின் பெருமை மேலோங்கிய தன்மையில் எண்ணிப் பாராட்டப்படுவ தொன்றாகும். இவ்வாழ்க்கையினை நன்முறையில் நடத்தமுடியாத அறிவிலிகள் துறவறத்தினை மேற்கொள்ளுவதாக எண்ணி மனைவி மக்களைவிட்டு வெளியேறுகிற பழக்கமும் உலகில் காணப்படுவதொன்றாகத்தான் இருக்கின்றது. பேதைகள் இவ்வாறு பேசித் திரிகின்றனர் என்றே கூறவேண்டும்.

இல்லறத்தை மேற்கொண்டிருப்பவர்கள் இருக்கவேண்டிய பண்பாட்டுடனும், நெறியுடனும் இருப்பார்களே யானால் அவர்களையே தெய்வங்கள் என்று கூறக் கூடிய இடத்தில் வைத்துப் போற்றுதல் வேண்டும். இஃது உண்மையுமாகும்.

தெய்வக் கூட்டங்கள் பெருமையுடன் பேசக்கூடியன என்னும் சிறப்பினை அந்த வானவர் உலகம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற சிறப்பிற்கு இந்த உலக இல்லற வாழ்க்கை மக்களே உரியவர்களாவார்கள்.

வானுறையும் தெய்வங்கட்குத்தான் சிறப்பென்று மக்கள் பேசுவார்களேயானால் இந்த உலக - இம்மக்களும் அதைப்போன்ற பெருமை உடையவர்களே யாகின்றார்கள் என்று அறிவீர்களாக. ஆதலால் இந்த உலக இவ்வாழ்க்கை தான் சிறந்ததெனப் போற்றுங்கள்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

வாழ்வாங்கு — வாழ வேண்டிய முறையில்,

வையத்துள் — இவ்வுலகில்,

வாழ்பவன் — வாழ்கின்ற இல்லறத்தான்,

வான் — வானுலகில்,

உறையும் — வசிக்கின்ற,

தெய்வத்துள் --- தெய்வங்களுடனே, (ஒன்றாக)

வைக்கப்படும் — வைக்கப்படுவான்.

இந்த ஒரு குறட்பாவினை நன்கு சிந்தித்து அறிந்து கொள்ளுங்கள். இல்லறத்தினை மேற்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையே போதும். இவ்வுலக வாழ்க்கையில்தான் எல்லாழும் இருக்கின்றன.

இவ்வுலக வாழ்க்கையினைப் பற்றியே நினைவுகொண்டு வாழுங்கள். மற்ற உலக - தெய்வச் சிறப்புகள் என்று கூறப்படுபவைகள் எல்லாம் இவ்வுலகில் ஒழுங்காக வாழும் வாழ்க்கைக்கு நிகரற்றதாகின்றது என்னும் உண்மையினை மனத்தில் நன்கு பதியவைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

அறமான இல்லறத்தில் வாழக் கற்றுக்கொண்டுள்ள மக்கள் இல்லற மல்லாத வாழ்க்கைதான் சிறந்தது என்று பேசுவது ஏனோ தெரியவில்லை! அந்த வாழ்க்கையினில் யாது பலனடையப் போகிறார்கள்?

இதனை அறியாத பேதை மக்கள் இல்லறத்தைவிட்டு மற்றபடி வாழ்க்கையினை நடத்தினால்தான் இறைவனை அடைய முடியும் என்று எண்ணுகின்ற எண்ணத்தினை அறவே மறந்துவிடச் செய்வீர்களாக. அதற்குத்தக்க சான்றாகக் குறளொன்றினைத் துணையாகக் கொள்ளுங்கள்.

அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றி
போலய்ப் பெறுவது எவன்

இல்வாழ்க்கை — இல்லற வாழ்க்கையினை,

அறத்தாற்றில் — அறமான வழியில்,

ஆற்றின் — நடத்துவானேயானால்,

புறத்தாற்றில் — புறமான வேறு வழியில்,

போலய்ப் பெறுவது — போய் அடைகின்ற பயன்,

எவன் — யாது இருக்கின்றது?

உண்மை உணராத மக்கள் பொய்யான மயக்க எண்ணங்களை மனத்தில் வைத்து வாழ்க்கையினைப் பாழ்படுத்திக் கொள்கின்றனர்!

இல்லறத்திற்குரிய நல்ல குணங்களைப் பெற்றுப் பழக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். இல்லறத்தில் வாழ்பவர்கள் மிகமிக அரிய பண்புகள் பெற்றிருந்தால்தான் வாழ்க்கையினை அமைதியுடன் நடத்த இயலும். இல்லையேல் மனங்கலங்கித் தவறுகள் பல ஏற்பட்டே தீரும். இன்பமும் துன்பமும் இயற்கை என்ற பெரும் பழக்கத்தினை நாள்தோறும் நினைத்துப்பார்த்து நடந்துகொள்ளுங்கள்.

ஒருகால், இன்பம் வந்தபொழுது அமைதியுடனும் அளவுடனும் அதனை மேற்கொள்ளுங்கள். பெரிய பேரானந்தத்துடன் மகிழ்ச்சி அடைவதால்தான் பின்னர் பெருந்துன்பமாக எளிய இன்னல்களும் தோன்றுதல் கூடும். துன்பம் வருங்கால் இயற்கை என்று எண்ணுங்கள்.

இந்தப்படியான பழக்கம் பழகியவர்கள் எக்காலத்திலும் இன்பமுற வாழ்பவர்கள் ஆகின்றார்கள்.

இன்பம் விழையான் இடும்பை இயல்பு என்பான்
துன்பம் உறுதல் இலன்.

இன்பம் — இன்பமானவற்றை,

விழையான் — விரும்பாமல்,

இடும்பை — துன்பம் வந்தால்.

இயல்பு — இது இயற்கை,

என்பான் — என்று சொல்லுபவன்.

துன்பம் — எந்நாளும் துன்பம்,

உறுதல் — அடைதல்,

இலன் — இல்லையாவான்.

இந்த ஒரு குறட்பா நற்றுணையாக உங்கட்கு இருத்தல் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றேன். கேட்பதற்கு மட்டும் இனிமை என்று கண்டு வாழ்க்கையில் நடைமுறையில் கொள்ளாதிருத்தல் அறியாமையும் மூடத்தனமுமே ஆகும் என்று கூறுவேன். சிந்திக்கச் சிந்திக்கப் பயனளித்தே தீரும் என்பதனை மறவாதீர்கள்.

சொல்லுவது யாருக்கும் எளிதுதான்; சொல்லிய வண்ணமே செய்கையில், வாழ்க்கையில் பழகுதலே அறிவுடையோருக்கு அறிகுறிகளாகும். உலகில் அடையக்கூடிய இன்பங்கள் அனைத்தும் இவ்வாழ்க்கையிலேயே இருக்கின்றன.

பேரின்ப உலகம் - தெய்வீக இடம் - அந்த உலக வாழ்வு என்றெல்லாம் பெருமைப்படுத்திப் பேசி அதற்கு வழிகாட்டுவதற்கு வேறுபல வாழ்க்கைகள் உண்டென்று கூறுவார்களே யானால், அதனை நம்பிவிடாதீர்கள்.

வாழ்கின்ற முறையில் இல்லறத்தை மேற்கொண்டு வாழ்வானேயானால், அடைய வேண்டிய இன்பங்கள் அனைத்தும் வந்துவிடும் என்பது உண்மையிலும் உண்மையாகும்.

இல்லற இன்பத்தில் நிலைத்து நின்று மனைவி மக்களுடன் இனிது வாழ்ந்து இன்பந் துய்த்து மன அமைதி பெற்று அசையாத-கலங்காத உள்ளம் பெற்று அவாவறுத்து இன்புற்று வாழ்தல் என்பது வாழ்க்கையில் அமைத்து வைக்கப்பட்ட வழிகள் என்பதைப் பின்பற்றுவீர்களாக.

இல்லறத்திற்கு இன்றியமையாத பண்புகள் என்று கூறப்படுவனவெல்லாம் அன்பு - அறம் என்பவைகளே யாகும். இரு கண்கள் போன்ற இவ்விரு எண்ணங்களையும் மனத்தில் சிந்தித்துப் போற்றி வாழுங்கள்.

கற்பனை நயம் முடிவுற்றது.

கூற்றுவன் யார்?

இது ஒரு நகைச்சுவையான பகுதி என்று தான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. உலக ஆசானாகிய நமது வள்ளுவனார் அரிய கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கும் பொழுதெல்லாம் நயமும் சாந்தத்தில் தவமும் மென்மையான நகைச்சுவையும் ததும்பும்படி அமைகின்ற பான்மை நம்மையெல்லாம் அதிசயிக்க வைத்துவிடுகின்றது.

“வறுமை”, “தரித்திரம்” என்கிற பொருள் பற்றி விவரமாகப் பேசும் ஒரு இடத்தில் கூற்றுவன் பெயரைக் குறித்தழைக்கும் முறை வேடிக்கையாக அமைந்து கிடக்கிறது. வறுமையால் யாசித்தல் (பிச்சை யெடுத்தல்) எவ்வளவு துன்பச்செயல் என்பதை எவ்வளவு நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து சொல்லமுடியுமோ அத்தனையும் “இரவு” (யாசித்தல்) என்ற ஒரு பகுதியில் மிகத்தெளிவாகக் கூறி விடுகிறார்.

யாசித்து வயிறு வளர்ப்பவன் படுகிற கொடுந்துன்பமும், அவன் மனம் நொந்து நொந்து படுகிற வேதனையும், இப்படிப்பட்டதுதான் என்று எண்ணிச் சொல்லமுடியாது என்றுதான் நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நெருப்பின் மீது படுத்தாலும் தூக்கம் வரலாம்.

ஆனால் இந்த தரித்திரம் என்பதின் மேல் படுத்தால் கண்ணைக்கூட மூடமுடியாது என்று ஆசிரியர் கூறும்பொழுது நமக்குக் கொடிய வேதனை உண்டாகத்தான் செய்கிறது. யாசித்தல் என்கிற இந்தப் பழக்கத்தை கிஞ்சித்தேனும் மனதில் எண்ணவேகூடாது என்பதை “இரவு அச்சம்” (யாசிக்க அஞ்சுதல் வேண்டும்) என்ற பகுதியில் நல்ல முறையில் கவர்ச்சியாக அமைத்துவிட்டார்.

இப்பொழுது நாம் எடுத்துக்கொள்ளுகிற “யாசித்தல்” என்கிற இப்பகுதியில், தரித்திரம் என்பதைப்பற்றி பேசுகிற ஆசிரியர், பிழைப்பதற்கே யாதொரு வழியும் இல்லாமலும்

சுற்றத்தாரால் முற்றிலும் கைவிடப்பட்ட நிலையிலும் இருக்கும் ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதற்கு ஒரு குறிப்பு காட்டுகிறார்.

அத்துடன் அவ்வாறு அவன் செய்யாமல் இருப்பானாகில் அவனை ஒரு யமனாகக் கற்பனை செய்து நகைச்சுவையினை நயமாகத் தெரியும்படி அழகு செய்கின்றார். உடல் பலம் ஒடிந்து, முயற்சி செய்ய வழி யாதொன்றுமே இல்லாமல் சுற்றத்தாராலும் கைவிடப்பட்டவன் என்ன செய்ய வேண்டும்? யாசிக்க வேண்டுமா? அங்ஙனம் ஆசிரியர் புத்திமதி சொல்லுவாரா?

“இரவுஅச்சம்” என்ற ஒரு பகுதியில் உலகில் மகா கொடிய செய்கைகளுக்கெல்லாம் கொடுமையானது யாசித்தல் என்னும் செயல்தான் என்று அறிவுறுத்துகிற ஆசிரியர் உலகில் யாரையும் “யாசித்துப் பிழைப்பாயாக” என்று கூற ஒப்பமாட்டார் என்பது ஒரு ஆச்சரியம் அல்லவே. தமிழர்களின் பண்பும் அதற்கு உடன்பட்டதல்ல என்பதும் நமக்குத் தெரிந்ததுதான்.

அவ்வாறு இருக்க உடல் வளர்க்க யாதொரு மார்க்கமுமே யில்லாதவனைப் பார்த்து ஆசிரியர் “நீ ஒரு துறவியாக மாறிவிடு” என்று சொல்லுகிறார். ஒன்றுமே கிடைக்க வழியில்லாதபடியால், எல்லா ஆசைகளையும் ஒருங்கே விட்டு அழித்தல்தான் ஏற்றவழி யென்று அறிவுறுத்துகிறார்.

“துப்பு”? என்கிற சொல் “உணவு” அல்லது அனுபவிக்கப்படும் பொருள் என்பதனைக் குறிக்கும். “துப்புரவு இல்லார்” (அனுபவிக்க ஒன்றுமே இல்லாதவர்கள்) என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை உரைக்கும் முறையில் குறட்பாவினை ஆரம்பிக்கின்றார். அவர்களுக்கு ஒரேவழி ஆசைகளை முற்றிலும் விட்டுவிடுதலே யாகும்.

“சரி நமக்குத்தான் ஒன்றுக்கும் வழியில்லையே” என்று நினைத்த பிறகும், ஆசையென்பது அவன் மனதில் நுழைந்து

விடுமானால் அவன் பிச்சைக்காரனாகத்தான் மாறியாக வேண்டும்? தரித்திரத்தில் ஆழ அழுக்கப்பட்டிருப்பவன், கொலை பாதகம் போன்ற, மானம் விட்டு யாசிக்கும் தொழிலை மேற்கொள்ளாமல் இருக்க ஆசைகளை முற்றிலுமே துறந்துவிட (விட்டுவிட) வேண்டும் என்கிறார்.

அதற்குத்தான் “துவரத்துறத்தல்” (துவர-முற்றிலும்) என்று அமைக்கின்றார். இதனால் வறுமையின் கொடுமையில் அவன் தப்பித்துக்கொண்டு, யாசிக்கும் தொழிலையும் நீக்கி தன்மானத்தையும் காத்து ஆசை விட்டவனாகிவிடுகின்றான் என்பது குறிப்பாக கூறப்பட்டது. அவ்வாறு பிழைக்க யாதொரு மார்க்கமும் இன்றி, ஆசைகளை விட்டுத் துறவியாகவும் மாறாமல் இருக்கும் ஒருவன் யமனாக மாறிவிடுவான் என்று ஆசிரியர் கூறும்பொழுதுதான் நகைச்சுவையின் நயம் நமது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விடுகிறது.

ஆசிரியர் மேற்சொன்ன முறையினைக் கையாளாத தரித்திரம் கொண்டவன் ஆகாரத்திற்கு என்ன செய்வான்? அக்கம் பக்கம் வீடுகளில்தான் பிச்சையெடுக்க வேண்டும். அவனுக்கோ வேறு வழியில்லை. ஆசைகளை விட்டுத் துறவியாக இருப்போம் என்ற எண்ணமும் கொள்ளமாட்டேன் என்கின்றான். பிறகு தன்னை வாட்டும் பசிக்கு என்ன செய்வான்?

“நீராகாரம்” என்று சொல்லுகிறோமே, அதையாவது அல்லது புளித்துப்போன காடியிலாவது கொஞ்சம் உப்புப் போட்டுக் குடிக்கக் கேட்டுத்தானே தீரவேண்டும். அவனைத் தான் ஆசிரியர், “உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று” (கூற்று - யமன்) என்று கூறிவிடுகிறார்? வறுமையாளன் யாசிக்கும் பொழுது காடித் தண்ணீரில் உப்பைப் போட்டாவது குடிக்கக் கேட்க வேண்டியிருக்கும் என்று யாசிக்கும் தொழிலின் கீழ்மையினை ஒருமாதிரி நகைச்சுவை தோன்ற அமைத்தார். குறட்பா:—

துப்புரவு இல்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று.

துப்புரவு இல்லார் — அனுபவிக்கும் உணவு முதலாகிய
எதுவுமே யில்லாத தரித்திரக்காரர்,

துவரத்துறவாமை — முற்றிலும் ஆசையினை விட்ட
துறவறத்தை மேற்கொள்ளாமல் இருப்பது,

உப்பிற்கும் காடிக்கும் — அடுத்த வீட்டிலிருக்கும்
உப்புக்கும், புளித்த காடிக்கும்,

கூற்று — யமனாவான்.

பசுவுக்கு நீர்

மிகமிகப் பழங்காலந்தொட்டு இன்று முதல் பசுமாடு
களை உயர்ந்த பெருமையுடன்தான் போற்றி வருகின்
றோம். தெய்வீகத்தன்மையோடிசைந்த அவ்வளவு சிறப்
பினைப் பசுக்களுக்குத் தந்து கொண்டாடுகிறோம் என்று
கூறுவதும் மிகையாகாது. அவ்வாறு உயர்த்திப் பேசுவ
தற்கும் தக்க காரணங்கள் இல்லாமலில்லை.

ஆவின்பால் நமது உயிரைப் பாதுகாப்பது என்பதில்
யாரும் ஐயப்பட இடமேயில்லை. எத்தனையோ குழந்
தைகள் பசுவின் (ஆவின்) பாலைக்கொண்டு உயிர் பிழைத்து
வருகின்றன என்பதை நாம் கண்கூடாகக் கண்டு வரு
கிறோம், “ஆ” என்ற எழுத்திற்கே “பசு” என்று பொருள்.
ஒரு எழுத்து ஒரு சொல்லாக இருப்பது உண்டு என்ற
தமிழ் மொழிப் பெருமையில் இதுவும் ஒன்று.

பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றிலும் பசுக்களை எவ்வாறு
போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சிறிதளவு
தெரிந்துகொண்டாலும் அவைகளை நாம் எவ்வாறு
காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது வெளிப்படையாகத்
தெரியும். பொருளாதார முறையிலும் வாழ்க்கை முன்

னேற்றத்திலும் பசுவின் பெரும் உதவி எங்ஙனம் பயன்படுதல் உண்டு என்பதும் உலக உண்மையே யாகும்.

சுருக்கமாகக் கூறும் பொழுது நம்மை வளர்த்து, உடலுறுதி தந்து உயிரையும் வளமாக்கி வருவது பசுதான் என்ற கருத்தினை யாரும் மறுக்கவே முடியாது என்னலாம். அந்த முறையில் வைத்து எண்ணப்பட வேண்டிய ஆவினை (பசுவினை) ஒரு குறட்பாவினைப் பயன்படுத்தி அரியதோர் செய்தியினை ஆசிரியர் வள்ளுவனார் நமக்கு அமைத்துக் காட்டுகின்றார்.

“முயற்சி செய்து சம்பாதித்து வாழ்வோம்” என்கிற கருத்தினைப் போன்ற மந்திரம் ஆசிரியரின் அழுத்தமான உள்ளக்கிடக்கை என்பதைப் பலமுறையிலும் விளக்குகின்றார். தான், மனம், மொழி, மெய்களால் முயற்சி செய்து சாப்பிடுபவனைத்தான் ஆசிரியர் மக்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்து எண்ணப்பட வேண்டியவன் என்கிறார். தன்னுடைய முயற்சியால் சம்பாதித்து ஒருவன் சாப்பிடுவது கூழாக இருந்தாலும் அது தேவாமிர்தத்திற்குச் சமம் என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

பெரும் இன்பத்தைக் கொடுப்பதும் அதுவேதான். இவ்வளவையும், இன்னும் இதுபோன்ற பலகருத்துக்களையும் ஆசிரியர் கூறுவதன் நோக்கம் அடிப்படையில் முக்கியமானதொன்று இருக்கச் செய்கிறது. அதுதான், ஒருவன் முயற்சி செய்தலை விட்டுப் பிறரைக் கேட்டு அல்லது யாசித்து பிழைத்தல் என்னும் பழக்கத்தை அறவே மறக்க வேண்டும் அல்லது ஒழிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

உலகில் கேவலமாகக் கருதக்கூடிய இழிசெயல்கள் பலவாக உண்டு. அந்தக் கேவலமான செய்கைகளுக்கெல்லாம் கேவலமானது பிறரைத் தாழ்மையாகக் கேட்டு ஒன்றினை வாங்கி அல்லது யாசகமாகப் பெற்று வாழும் வாழ்க்கையாகும்.

இந்தச் செயலினை இன்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே நமது ஆசிரியர் வன்மையாகக் கண்டித்து எழுதி உள்ளதை உன்னி உன்னிப்பார்க்கத் தமிழன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் சீரிய நிலை புலனாகாமல் போகாது. இவ்வாறு பிறரைக் கேட்டு வாழ்பவர்களிடத்தில் ஒரு தனிப்பட்ட கிளை வழியாக ஒன்றினைக் கூறுகின்றார்.

யாசகம் என்றால், தான் வாழ்வதற்குத் தானே வாங்கக்கூடாது என்று எண்ணும் ஒருவன், பிறருக்கு என்று போய்க் கேட்டு வாங்குவோமே என்று நினைப்பானேயாகில் அதுவும் கேவலமே யாகும் என்பது ஆசிரியரின் கோட்பாடு.

இந்த நாக்கு, பிறரைப் பார்த்து, 'எனக்கு ஒன்று கொடு?' என்று கேட்டுவிட்டாலே போதும். அதைவிட இழிவு வேறு ஒன்றுமே யில்லை என்று அப் பழக்கத்தை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். உதாரணமாக ஆசிரியர் பேசுவதைப் பார்ப்போம்.

பசுவின் பெருமையினைப் பற்றியும், நாம் எவ்வாறு அதனைப் போற்ற வேண்டும் என்பதைப்பற்றி யெல்லாம் கொஞ்சம் விவரமாகவே மேலே கண்டோம். அப்படிப்பட்ட பசவினை (ஆவினை) ஒருவன் ஒருவழியில் பார்க்கின்றான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். சரியான வெய்யில் நேரம், பசவினைப் பார்க்கும் அவன், அப்பசுவோ தண்ணீரின்றி மிகவும் தவிக்கின்றது என்று அறிந்து கொள்ளுகின்றான். அவன் மனம் பசவினைக் கண்டு துடிக்கின்றது.

எப்படியாவது தண்ணீர் அந்தப் பசவிற்குக் கொடுத்தாக வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றான். அவன் எண்ணமும் மிகவும் பாராட்ட வேண்டியதுதான். ஏனெனில் பசவினைத் தனது உயிர்போல் காக்க வேண்டும் என்பதையும் அவன் அறிந்தவனே. உடனே அவன் என்ன செய்ய வேண்டும்?

எங்கேயாவது போய், நீர் இருக்கும் குளமோ, குட்டையோ தேடி நீர் கொண்டுவந்து கொடுக்க வேண்டும். அப்படி அவன் ஒன்றும் செய்யவில்லை, அங்கிருந்த ஒரு வீட்டிற்குச் செல்லுகின்றான். கொஞ்சம் நீர் கொடுங்கள் என்று கேட்கின்றான். “ஆவிற்கு நீர்” என்ற சொற்களினால் ஆசிரியர் இக்கருத்தினை அமைக்கின்றார். தன்னால் முயன்று கொண்டுவரும் எண்ணம் இன்றி கேட்பதினாலே அதுவும் யாசிப்பதை (இரத்தலை) யே ஒக்கும் என்கிறார் ஆசிரியர். (இரத்தல் - யாசித்தல்)

ஆனால் ஒரு சமாதானம் சொல்ல முயற்சிக்கலாம். தனக்கு இன்றி பசுவுக்கு வேண்டித்தானே இரக்கின்றான் (யாசிக்கின்றான்) என்று பேசலாம். அது எப்படி இருந்தாலும் அதைப்பற்றி அக்கரையில்லை என்கிறார் ஆசிரியர். அவன் நாவில் பிறரைப்பார்த்து “கொடு” என்கிற வார்த்தை வந்து விட்டதல்லவா? அதுவே கேவலத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது. “இரவு” (யாசித்துக்கேட்டல்) என்பதைப் போன்ற “இளிவு” (கேவலம்) இந்த நாவிற்கு வேறு எதுவுமே யில்லை.

ஒப்புயர்வற்ற உயர்ந்த வாழ்க்கை என்பதுதான் முயன்று செய்தலே யாகும் என்னும் ஆழ்ந்த உண்மையினை நாம் நன்கு தெரிந்து வைத்தல் வேண்டும் என்பதே இதன் குறிப்பு. “இரவின் இளி வந்தது இல்” இரப்பதை (யாசிப்பதை)ப் போன்றதொரு கேவலம், இந்த நாவிற்கு வேறு எதுவுமே யில்லை என்று மெய்ப்பித்து விட்டார். அரியவற்றுள் எல்லாம் மிக அருமையான இக்கருத்தினைச் சுலபமாகக் கூறிவிடுகிறது இக்குறட்பா:—

ஆவிற்கு நீர் என்று இரப்பினும் நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்தது இல்.

ஆவிற்கு — தண்ணீர் இல்லாமல் இறக்கும் நிலையிலி
ருக்கும் பசுவுக்கு,

நீர் என்று — தண்ணீர் “கொடுங்கள்” என்று,

இரப்பினும் — பிறரை யாசித்தாலும்,

நாவிற்கு — நாவினுக்கு,

இரவின் — யாசிப்பதைப் போன்ற தொரு,

இளிவந்தது — கேவலத்தைத்தருவது,

இல் — வேறு எதுவுமே யில்லையாம்.

பிறப்பு ஒழுக்கம்

ஆசிரியர் வள்ளுவனாரின் குறட்பாக்களைப் படித்
துணரும் வகைகள் பலவாக இருந்து வருகின்றன. எனினும்
அத்தனைக்கும் குறட்பாக்கள் இடந்தருவனவாக இருக்
கின்றன என்று ஒரு சிலர் கூறினாலும் அக்கூற்றுப் பொருந்
தாத ஒன்றாகும். ஆசிரியர் ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தினைத்
தான் ஒரே பொருளாக மனதில் எண்ணி எழுதியுள்ளாரே
யன்றி நினைப்பவர்களுக்கு நினைத்தபடி யெல்லாம்
பொருள்தர எழுதினார் என்று கூறுவது ஆசிரியரின் சிறப்
பினை மேம்படுத்துவது ஆகவே ஆகாது. உண்மையும்
அதுவல்ல என்று துணிந்து கூறலாம்.

மேற்கூறிய பலவகைகள் என்பதில், ஆசிரியர் குறட்
பாக்களை அப்படியே வைத்து அதற்குரிய பொருளை நம்
அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஏற்றபடி கண்டு கொள்ளுவதும்
ஒருவழி. அதுவே சிறந்த வழியும்கூட என்று சொல்லுதல்
வேண்டும்.

அப்படிக்கின்றி வள்ளுவனார்க்குச் சற்றேறக்குறைய
ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பின்பு எழுதப்பட்ட உரையினைக்
கொண்டு, குறட்பாக்களை ஊன்றிப்படித்து வள்ளுவனார்
உள்ளக்கருத்தினை நன்கு அறியும் ஊக்கத்தை விட்டு, உரை
எழுதியவர், வள்ளுவனார் எண்ணியதையேதான் அப்

படியே சொல்லுகிறார் என்று முடிவுகட்டிக் குறட்பாக்களைத் தெரிந்து கொண்டதாக நினைத்தலும் மற்றொரு பழக்கமாக இருக்கின்றது.

கூடியவரையிலும் ஆராய்ந்தறிதல் என்கிற நுணுக்கங்களுக்குப் போதல் அதிகம் விரிவாகும் என்பதை நினைத்தே நாம் பொதுப்பட கருத்துக்களைப் பார்த்துக்கொண்டு போகின்றோம்.

திருக்குறளை ஏன் எழுதினார்? எழுதிய காலம் எப்படியிருந்தது? திருக்குறள் என்பது ஒரு - வெறும் நீதிநூல் மட்டும்தானோ? வள்ளுவர் அப்படியாக சில கருத்துகளையும் புலப்படுத்தவும் இந்நூலினை எழுதித் தந்தாரா? இப்படியான பல கேள்விகளை உண்டாக்கிக்கொண்டு ஆசிரியர் வள்ளுவனாரை அறிந்துகொள்ள முற்படுதல் மிகவும் போற்றக்கூடியது.

இத்துறையில் இங்கு அதிகம் எழுதவேண்டிய அவசியம் இல்லையென்று தோன்றுகிறபடியால் இப்பகுதியால் “பார்ப்பான்.....கெடும்” என்று கூறவந்த ஆசிரியரின் உள்ளக் கருத்தினை உய்த்துணர முற்படுவோம்.

ஒழுக்கம் என்பதே மனிதனுக்கு உயிர். உயிருக்கும் மேலானது என்பது ஆசிரியரின் கோட்பாடு. பார்ப்பான் என்கிற “சொல்லினை” பிறிதோர் இடத்தில் ஆசிரியர் குறிக்கும் பொழுது “மற்றவர்களை ஏமாற்றவேண்டிய அவர்கள் சோர்ந்திருக்கும் நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனைச் சுட்டிக்காட்டி, பார்ப்பவன் என்ற பொருளில் சந்தேகமற கூறிவைக்கின்றார்.

அக்கருத்தினை இங்கு, இந்தக் குறட்பாவில் பார்க்கின்ற பார்ப்பான் என்கிற சொல்லின் உரைக்குச் சான்றாக நாம் எடுத்துக் கூறாவிட்டாலும், பொதுப்பட “பார்ப்பான்” என்ற சொல்லிற்குப் பார்ப்பவன் என்கிற பொருளன்றி வேறுமாதிரியில் திரித்துக்கூறும் எப்பொருளும் பொருந்தவே பொருந்தாது. அங்ஙனம் பொருள் செய்ய

முனைவோர் வள்ளுவனார் கருத்திற்கு மிக மிக எட்டிப் போகின்றவர்கள் ஆவார்கள். ஒரு வகையில் இது முரட்டுத் தனமான அர்த்தமும் கூட.

ஒழுக்கம் என்பதை எவ்வளவு இன்றியமையாத பண்பாடென்று கூறவேண்டுமோ, அவ்வளவு அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிவிடுகின்றார். அப்படிப்பட்ட ஒழுக்கத்தின் சிறப்பினை விளக்க வந்த இடத்தில் நூல் படித்தல் அல்லது பழைய முறைப்படி வேதம் ஒதுதல் என்கிற ஒரு பழக்கத்தினை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

ஒதுதல், என்கிற சொல்விற்கு நூல்களைப் படித்தல் என்றே பொருள். வேதம் என்று குறித்துக் கூறினும் கொள்ளத்தக்கதேயாகும். “ஒத்து” என்கிற சொல் வேதத்தினைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளுவோம். வடமொழியாளர் கொள்கையினை ஆசிரியர் பல இடங்களில் கண்டிக்கின்றார் என்பதை ஆசிரியரின் உள்ளப் பண்பாட்டினை அறிந்துள்ள உரையாசிரியர்கள் பலரும் (பரிமேலழகர் உள்பட) எடுத்துக்காட்ட தயங்குகின்றாரில்லை.

அங்ஙனம் இருக்க, வேதம் ஒதும் பார்ப்பாணப் பார்த்து “நீ ஒதுகிற ஒத்தினை” (வேதத்தினை) மறந்து விட்டால்கூட பரவாயில்லை. பிறகு படித்துக் கொள்ளலாம். அதனை ஒதிவிட்டால் மட்டும் போதும் என்று இருக்காதே. உனக்கு வேண்டியதெல்லாம் மனிதன் மனித சமுதாயத்தில் பலருடன் ஒத்துப்போய் சமமாக, ஒழுக்கத்துடன் வாழுதலே வேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் உன்னுடைய ஒத்தும் (நூல்களும்) நீயும் கெட்டு மண்ணாய் போக வேண்டியதுதான் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

இவ்வயரிய மொழிகளைப் பன்முறையும் உன்னிப் பார்க்கவேண்டும். “பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்றக்கெடும்” என்று அறைந்தாற்போல் கூறுகின்றார். பிறப்பு ஒழுக்கம் என்பது மக்களோடு சமத்துவமாக ஒன்றுபட்டு வாழ்தல் என்று சுருக்கமாகக் கூறுவோம்.

“பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்று ஆசிரியர் கூறிய உரைகளையும் இங்கு சிந்தித்தே பார்த்தல்வேண்டும். ஒத்தினை (வேதத்தினை) ஒதும் பார்ப்பான் அதனாலேயே தான் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணி மக்களோடு ஒத்துவாழும் நோக்கத்தை அறவே மறந்து, ஒழுக்கம் என்பதைப்பின்பற்றி நில்லாமல் இருந்து விடுதலும்கூடும் என்பதைக் கண்டிக்கும் முறையில் இக்கருத்தினை ஆசிரியர் ஒருவாறு குறிப்பாக கூறுகிறார் என்று கொள்ளுவதிலும் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

“கெடும்” (கெட்டு விட்டான்) என்கிற சொல்லினை இக்குறட்பாவில் கூறிய பொருத்தம் சிந்திக்கத்தக்கது. பார்ப்பான் என்கிற சொல்லினைப் பொதுப்பட நூல்களைப்படிக்கும் (பார்க்கும்) அனைவர்க்குமே வைக்கின்றார் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

படிப்பவன் அல்லது கற்பவன் என்று கூறாது பார்ப்பான் (பார்ப்பவன்) என்று கூறியதால் வேதங்களை (ஒத்தினை) வாய்விட்டுப் படிக்கும் பழக்கத்தை விட்டு மனதிற்குள்ளேயே மனனம் செய்து கொண்டு, கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மக்களையேதான் குறித்துப் பேசுகிறார் என்று சொல்லுவோர் கருத்துங்கூட மறுக்க முடியாதது ஒன்றுதான்.

எப்படியிருந்தாலும் ஒழுக்கத்தின் சிறப்பினைக் கூற வந்த ஆசிரியர் ஒத்தினை (நூல்களை அல்லது வேதங்களை) ஒதிக்கொண்டு இருப்பவனைச் சுட்டிக்காட்டி அவன் அதனை மக்களுக்கு வேண்டிய ஒழுக்கத்தினைத்தான் தலையாகக்கொள்ளவேண்டுமே யொழிய ஒதுதலைத்தான் தலையானதென்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது என்றும், அப்படிப்பட்ட நூல்களை (ஒத்தினை) மறந்தாலும் மறுமுறையும் நினைவுபடுத்திக்கொள்ளமுடியு மென்றும், ஆனால் ஒழுக்கம் கெட்டுவிட்டாலோ, அவன் கெட்டேவிட்டான் என்பதையும் தெள்ளத்தெளிய கூறிவிட்டார் என்க. இது தான் குறள்:—

மறப்பினும் ஒத்துக்கொளல் ஆகும் பார்ப்பான்
பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்றக் கெடும்.

பார்ப்பான் — நூல்களைப் படிப்பவன் (வேதங்களைப்
பார்ப்பவன்)

ஒத்து — படித்த வேதங்களை (நூல்களை),

மறப்பினும் — மறந்து விட்டாலும்,

கொளல் ஆகும் — திரும்பவும் படித்துக்கொள்ளுதல்
முடியும். (ஆனாலோ)

பிறப்பு ஒழுக்கம் — மக்களுக்குரிய ஒழுக்கம்,

குன்ற — தன்விடத்திலிருந்து நீங்கி விடுமேயானால்,

கெடும் — அப்படியே கெட்டுப்போவான்,

விற்கிறான் !

இவனைப்போல ஒருவன்கூட இந்த உலகில் வாழ்கின்
றானா என்ற ஆச்சரியம் நமக்குத்தோன்றியே தீரும். மனி
தனாகப் பிறந்த ஒருவன் ஆற்றிவுபடைத்திருந்தும் மிருகம்
கூட செய்யாத செய்கைக்கு ஆளாகின்றான் என்பதைக்
கேட்கும்பொழுது ஏன் ஆச்சரியம் உண்டாகாது? விற்றுவிடு
கிறான் என்று ஆசிரியர் மிகவும் கேவலமான நிலையில்
அவனைப் பேசுகின்றார். அப்படிப்பட்ட மக்கள் எதை
விற்றுவிடுகிறார்கள்?

தங்களையே கொண்டுபோய் பிறனிடத்தில் அடிமை
யாக விற்றுக்கொள்ளுவார்களாம். இது என்ன விந்தை!
மனிதன் தன்னைத்தானே பிறனிடத்தில் “உனக்கு
அடிமை” என்று சொல்லி விற்றுவிடுவதென்றால் அவனி
டத்திலிருக்கும் அற்பத்திலும் அற்பமான குணங்களுக்குத்
தான் ஒரு கணக்கு உண்டா? இப்படிப்பட்டவர்களைத்
தான் “கயவர்கள்” என்ற பெயரால் ஆசிரியர் அழைக்
கின்றார்,

கயவன் என்பவன் யார்? மனிதனாகப் பிறந்து இருக்கின்றானே அது ஒன்றைத்தவிர அவனிடத்தில் இருக்கும் குணங்கள் எல்லாமுமே மனித சமூகத்திற்கே ஒவ்வாத, தன்மானமிழந்த, கேவலச் செய்கைகளாகவே இருக்கும். பொதுவாக எல்லா மக்களுக்கும் இருக்கும் அவயவங்களும் அவனுக்கு இருப்பதினால்தான் அவனையும் மனிதன் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. மற்றபடி மக்களுக்கு இருக்க வேண்டிய ஒரு நல்ல குணம்கூட அவனிடத்தில் இருக்கவே இருக்காதாம்.

அதுவும் அன்றி ஈனப்பழக்கங்கள் அத்தனைக்கும் அவனே இருப்பிடமாம். இதனால்தான் அவனைக் “கயவன்” என்று பெயரிட்டு ஆசிரியர் அமைத்துள்ள பகுதியில் இவர்களின் குணங்களையும் செயல்களையும் அக்கு அக்காகப் பிரித்து அலசிப் பேசிவிடுகிறார்.

இந்த மானிடப் பிண்டங்களைப்பற்றி ஒவ்வொருவரும் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதும் இன்றியமை யாத ஒன்றே யாகும். சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் உலகில் ரோமாபுரி ராஜ்யம் பிரபல்யமாக இருந்து வந்தது. நாகரிகம் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்த தேசம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்த நாட்டில் அப்பொழுது இருந்துவந்த கொடுமையான பழக்கத்தை இப்பொழுது நாம் கேட்டாலும் உள்ளம் நடுக்கமடைகின்றது.

“அடிமை என்கிற ஒரு பெயரை நிலையாகக்கொண்ட ஒரு மக்கள் கூட்டம் அங்கு இருந்து வந்தது. அவர்களை விற்கும் பொருளாகவும் வாங்கும் பொருளாகவும் அத் தேசத்து மக்கள் உபயோகித்து வந்தார்கள். ஒரு அடிமை யாரிடத்திலாவது கடன் வாங்கிவிட்டு அப்படி கடன் கொடுத்தவருக்குத் திருப்பிக்கொடுக்க வழியில்லாவிட்டால் தன்னைக்கொண்டுபோய் ஒரு செல்வந்தரிடத்தில் அடிமையாக விற்று, அங்கேயே மிருகம் போல் வேலை செய்யச்

சம்மதித்து, அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கடன் கொடுத்த வருக்குச் செலுத்தி விடுவானாம்.

ஒரு அடிமை நான்கு, ஐந்து பேர்களிடத்தில் எப்படியோ கடன் வாங்கிவிட்டுத் திருப்பிக்கொடுக்க இயலாமல் போனால், அவர்கள் இவனைப்பிடித்து நான்கு, ஐந்து துண்டுகளாக வெட்டி பங்குபோட்டு எறிந்து விடுவார்கள் என்றுகூட அக்காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்து வந்த ரோமன் தேசத்து சட்டப்புத்தகங்களில் காணப்படுகின்றன.

இந்தச்செய்தியை ஒருவாறு நினைவுக்குக் கொண்டு வரும்பொழுது, அப்படிப்பட்ட அடிமைத் தனத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் கூட்டத்தைத்தான் “கயவர்” என்று அழைக்கின்றார் என்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆசிரியர் இங்கு கூறப்புகும் குணம் கயமைக்குணம் கொண்டவர்களிடத்தில் உள்ளவைகளில் ஒன்று.

மானம், மரியாதை, உணர்ச்சி, தன்மதிப்பு என்பதெல்லாம் ஒன்றுமே, அவர்களிடத்தில் காண முடியாது. சுருக்கமாகப் பேசப்போனால் அவர்களை எந்தவகையிலும் மக்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள லாயக்கற்றவர்கள் என்கிறார் ஆசிரியர் “எற்றிற்கு உரியர் கயவர்”? என்ற கேள்வியினை நிதானமாகக் கேட்கிறார்.

எந்தத் தொழில் செய்வதற்குத்தான் அவர்கள் தகுதியானவர்கள் என்ற கேள்வியின் பொருளாழத்தைக் கொண்டுதான் இந்தச்சொற்களை அமைக்கின்றார். ஏன் இவ்வாறு கேட்கின்றார் என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். ஈனத்தனமான எண்ணங்கொண்ட அவர்கள் தமக்கு ஏதாயினும் துன்பம் வந்தால் அதனைச் சமாளிக்க அல்லது அதற்கு வேண்டிய பொருள்தேட முயற்சி செய்வோம் என்றுகூட எண்ணமாட்டார்களாம்.

சுலபமாகத் தம்மைக்கொண்டு போய் யாரிடமாவது அடிமையாக விற்றுவிடுவோமே என்று உடனே முடிவுசெய்து விடுவார்களாம். இது எவ்வளவு கேவலமான செய்கை

என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? “விறற்றற்கு உரியர்” என்ற சொற்களைக்கொண்டு அந்தக் கயவர்கள் தம்மைக்கொண்டு போய் பிறரிடத்தில் அடிமையாக விற்றுக்கொள்வார்கள் என்பதைக் குறிக்கிறார்.

ஏதோ தமக்கு துன்பம் வந்துவிட்டதே, அத்துன்பத்தை எவ்வாறு போக்குவது? ஏதாகிலும் முயற்சி செய்ய வழி இருக்கிறதா? என்றெல்லாம் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவும் மாட்டார்களாம். மானமே அற்றுப்போன கயவர் கூட்டந்தானே! உடனேயே தங்களை அடிமைப்படுத்தி விற்க ஒடிவிடுகிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட “விரைந்து” என்ற சொல்லினையும் அழகுற அமைத்து விட்டார்.

இப்பொழுது பழக்கத்தில் ஒரு சிலர் “மானத்தை விற்றுப்பிழைக்கிறார்கள்” என்று பேசுகிறார்களே அக் கருத்தினையும் இக்குறட்பா நினைவு ஊட்டும் முறையில் அமைந்திருக்கிறது. மனிதனுக்கு இருக்கின்ற இழிவான குணங்களில் முயற்சியினை விட்டுத் தன்னையும், தன் மானத்தையும் விற்றுப் பிழைக்கின்றதைப் போன்ற தொன்று வேறு எதுவுமேயில்லை. அவனே கயவன். குறட்பா:—

எற்றிற்கு உரியர்கயவர் ஒன்று உற்றக்கால்
விறற்றற்கு உரியர் விரைந்து.

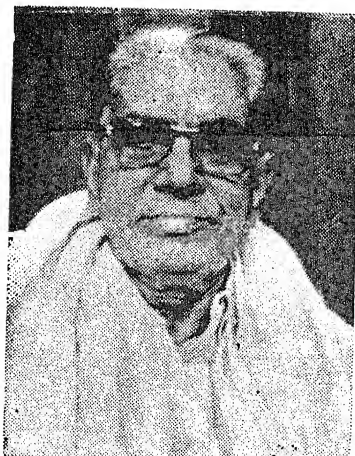
கயவர் — கயவர்கள்,

ஒன்று உற்றக்கால் — ஏதாவது இடையூறு வந்து
விடுமானால்,

விரைந்து — உடனே ஓடி,

விறற்றற்கு உரியர் — தம்மை மற்றவனிடத்தில் அடிமை
யாக விற்று விடுவார்கள், (இது இல்லாமல்)

எற்றிற்கு உரியர் — வேறு எந்தத்தொழிலுக்குத்தான்
உரியவர்கள்.

திருக்குறளார் வீ. முனிசாமி அவர்கள் தமது இளம் வயதிலேயே திருக்குறளில் ஈடுபட்டுத் தாம் அறிந்து சுவைத் ததை மக்கள் எல்லோரும் அறிந்திட வேண்டும். அனை வருமே பயன் பெற வேண்டும் என்று எண்ணமிட்டார்.

‘தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையம்’ என்னும் பெரு நோக்குடன் திருக்குறளார் திருக்குறளை மக்கள் விரும்பி ஏற்கும் வகையில் விளக்கமாகக் கூறலானார். அதிலும் சிறப்பாக நகைச் சுவையுடன் கலந்து தரலானார். யாரும் முயலாத முறையில் எவராலும் இயலாத வகையில் இவருக்கு மட்டுமே கைவந்த ஓர் அரிய வாய்ப்பாக அமைந்து விட்ட புதுமை பாராட்டுக்குரியதாகும்.

அதன் வழியே இந்தியப் பாரர்ளுமன்ற உறுப்பின ராகவும் பணியாற்றினார். திருக்குறள் பரப்பும் பணி ஒன்றினையே தமது தலையாய தொண்டாகக் கொண்டு நாற்பது ஆண்டுகட்கும் மேலாகச் செயலாற்றி வருகின் றார்.

திரு. செ. அரங்கநாயகம்,
முன்னாள் கல்வி அமைச்சர்.